

[1989 ஏப்ரல் 22]

விட்டது. ஆனால் இதற்கு மூலகாரணம், இந்த நோய் அதிகமாக பாதிப்பதற்குக் காரணம், சுகாதாரக் கேடுகள்தான். இன்றைய தினம் சென்னை மாநகராட்சியிலே எவ்வளவு சுகாதாரக் கேடுகள் அதிகமாக இருக்கிறது என்பதை நாம் அறிகிறோம். அந்த அளவுக்கு இன்றைக்கு இருக்கிறது. அதுமட்டுமல்ல, இன்றைக்கு ஹெல்த் விசிட்டர் என்ற அடிப்படையிலே கர்ப்பமுற்றிருக்கிற பெண்களைப் போய் பார்ப்பதற்கு அவர்களை பயன்படுத்துகிறார்கள். அதுபோல் இன்றையதினம் இந்த நோயால் பாதிக்கப்பட்டவர்களை அந்த முறையிலே சென்று— இந்த 3 மாதங்களிலாவது சென்று— துரித நடவடிக்கை எடுத்து அதைப் போக்குவதற்கு முயற்சி எடுக்கப்படுமா என்று நான் அறிய விரும்புகிறேன். ஜூலை மாதத்தில் கூட காலரா நோய் பரவுகிற ஒரு சூழ்நிலை இருக்கிறது. வருடந்தோறும் இப்படிப்பட்ட நிலை இருக்கிறது. மேல் நாடுகளில் அறவே ஒழித்ததைப் போல இந்த அரசு நடவடிக்கை எடுக்குமா என்று அறிய விரும்புகிறேன்.

மாண்புமிகு டாக்டர் க. பொன்முடி என்கிற தெய்வசிகாமணி : மாண்புமிகு தலைவரவர்களே, இந்த அரசினுடைய நோக்கமும் இந்த நோயை முற்றிலுமாக ஒழிக்க வேண்டுமென்பதுதான். அதற்கான முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டு இருக்கின்றன. அதுவும் குறிப்பாக யுனிவர்சல் இம்மியூனைஷன் புரோகிராம் என்ற திட்டங்களைக் கொண்டுவருவதன் மூலமாக குழந்தைகளுக்கு இளமைப் பருவத்திலேயே இதுபோன்று பல்வேறு தடுப்பு ஊசிகளை போட்டு தொத்து நோய்களைத் தடுப்பதற்கான முயற்சிகளை இந்த அரசு மேற்கொண்டு இருக்கிறது.

5. மானியக் கோரிக்கைகள், 1989-90— விவாதமும்
வாக்கெடுப்பும்— தொடர்ச்சி.

கோரிக்கை எண். 32. பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பினர்
முதலியோர் நலன்.

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி : மாண்புமிகு தலைவரவர்களே, நான் கீழ்க்கண்ட தீர்மானத்தை மொழிகிறேன் :—

“ மானியக் கோரிக்கை எண். 32— பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பினர் முதலியோர் நலன் என்ற தலைப்பின் கீழ் ரூ. 19,30,78,000 -க்கு மேற்படாத தொகை அரசுக்கு வழங்கப் பெற வேண்டும்.”

திரு. கோ. வீரையன் : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, நாகை நகரில் உள்ள சலவைத் தொழிலாளர்களுக்கு வீட்டுமனை கோரி அரசு ஆணை எண். 2549, நாள் 9-12-1987 வெளியிடப்பட்ட ஆணைப்படி 4 (1) அறிவிக்கையும் வெளியிடப்பட்டுள்ளதைச் செயல்படுத்தும் வகையில் குடிமனைப் பட்டா

1989 ஏப்ரல் 22]

[திரு. கோ. வீரையன்]

வழங்கப்பட வேண்டிய அவசியம் பற்றி விவாதிக்க நான் கீழ்க் கண்ட வெட்டுத் தீர்மானத்தை மொழிகிறேன்:

“ மானியக் கோரிக்கை எண். 32—பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப் பினர் முதலியோர் நலன் என்ற தலைப்பின் கீழ் ஒதுக்கப்பெறு கின்ற ரூ. 19,30,78,000-ல் ரூ. 100 குறைக்க வேண்டும்.”

திரு. பொன். விஜயராகவன் : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவரவர்களே, கொள்கை பற்றி விவாதிக்க நான் கீழ்க்கண்ட வெட்டுத் தீர்மானத்தை மொழிகிறேன்:—

“ மானியக் கோரிக்கை எண். 32—பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பினர் முதலியோர் நலன் என்ற தலைப்பின் கீழ் ஒதுக்கப் பெறுகின்ற ரூ. 19,30,78,000-ல் ரூ. 100 குறைக்க வேண்டும்.”

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : மானியக் கோரிக்கையும் வெட்டுத் தீர்மானங்களும் பேரவைமுன் விவாதத்திற்கு வைக்கப் பெறுகின்றன. மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் முன்னுரையாக ஏதாவது கூற விரும்பினால் கூறலாம்.

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி : தலைவரவர்களே, பிற்பட் டோர், மிகவும் பிற்பட்டோர், சீர்மரபினர் ஆகியோர் நலன்களுக் கான அரசன் திட்டங்கள், கொள்கைகள் குறித்த விளக்கக் குறிப்பு 142 முதல் 161 வரையுள்ள பக்கங்களில் இணைப்பாக அச்சிடப் பெற்றுள்ளது. ஒன்று அவையில் வைக்கப்பட்டு இருக்கிறது. இதை அவை ஏற்றுக்கொண்டதாக அங்கீகரிக்க வேண்டுமென்று தங்களைக் கேட்டுக்கொண்டு, மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் சொல் கின்ற கருத்துக்களின் அடிப்படையில் இறுதியாக என்னுடைய கருத்துக்களைச் சொல்வதாக அறிவித்து அமைகிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : இந்த விவாதத்தை முதலில் தொடங்கி வைப்பவர் திரு. சி. கோவிந்தராஜன்.

*திரு சி. கோவிந்தராஜன் : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவ ரவர்களே, இந்த பிற்பட்ட நலத்துறை மானியத்தின் மீது எங்களுடைய கட்சியினுடைய கருத்துக்களைக் கூற விரும்பு கிறேன். இதற்கு ஒதுக்கப்பட்டிருக்கக் கூடிய தொகை 19,30,78,000 ரூபாய். இப்பொழுது பிற்படுத்தப்பட்டோர் நலத்துறை மட்டும் அல்ல, அதோடு மிகப் பிற்படுத்தப்பட் டோருக்கும் சேர்த்து இது ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

(மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் தலைமை)

இது சம்பந்தமாக இந்தக் குறிப்பில் கூறப்பட்டிருக்கக்கூடிய சில விஷயங்களைக் குறித்து என்னுடைய கருத்தைக் கூற

[திரு. சி. கோவிந்தராஜன்]

[1989 ஏப்ரல் 22]

விரும்புகிறேன். அங்கே 1989-90 ஆம் ஆண்டு முதல் மிகப் பிற்படுத்தப்பட்டார், சீர் மரபினர் மாணவர்களுக்குப் பட்டப் படிப்பு வரை இலவசம் என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. இது மிகவும் வரவேற்கத்தக்கது. ஆனால் அதே சமயத்தில் இந்த கல்விச் சலுகை பெறுவதற்குப் பெற்றோரின் ஆண்டு வருமானம் 12,000 என்று வரம்பு வைத்திருப்பது இந்த இலவச சலுகைக்கும் இதற்கும் முரண்படுவதுபோலத் தோன்றுகிறது என்ற கருத்தை இங்கே நான் கூற விரும்புகிறேன். இப்படிப்பட்ட மாணவர்களுக்கு, மிகவும் பிற்படுத்தப்பட்ட மாணவர்களுக்கு, சீர் மரபினருக்கு, கல்லூரிப் படிப்பு வரை பட்டப் படிப்பு வரை இலவசமாக ஆக்கிவிட்டு, பெற்றோர்களுடைய வருமான வரம்பு ஒன்று நிர்ணயிக்க வேண்டிய அவசியமில்லை என்ற கருத்தை இங்கே கூற விரும்புகிறேன்.

அத்துடன் புதிய விடுதிகள் 25 திறக்கப்படும் என்று கூறப் பட்டுள்ளது. ஆனால் ஏற்கனவே இருக்கக் கூடிய விடுதிகள், கல்லூரி, பள்ளி, தொழிற்பயிற்சி மாணவர்கள் விடுதிகள் 671-இல் 51 விடுதிகள் தான் அரசுக்குச் சொந்தம் என்றும் மற்ற விடுதிகள் முழுவதும் வாடகைக் கட்டிடங்களில் இருக்கின்றன என்றும் இங்கே கூறப்பட்டிருக்கிறது. அப்படியானால் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கக் கூடிய நிதியில் ஒரு கணிசமான பகுதி தொகை இந்த வாடகைக்கே போய்ச் சேரக் கூடிய நிலைமை தான் இருக்கிறது என்பதையும் இந்தச் சமயத்திலே நான் சுட்டிக் காட்ட விரும்புகிறேன்.

பொதுவாக, இருக்கக்கூடிய குறைபாடுகள் பற்றி ஒவ்வொரு ஆண்டும் நாம் கூறி வருகிறோம். அதில் ஒரு மாற்றம் அவ்வப்பொழுது இருக்கக்கூடிய நிலைமையில் அரசாங்கம் செய்து வருகிறது. கல்லூரி விடுதிகளிலே, அதுவும் இரண்டு பகுதி களாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த விடுதிகளில் அவர்களுடைய உணவுக்காக அளிக்கக்கூடிய தொகை 135 ரூபாய்—120 இவருந்து 135 ரூபாய் ஆக உயர்த்தப்பட்டிருப்பது வரவேற்கத் தக்கது என்றாலும் 300 ரூபாய் கொடுத்து அல்லது 350 ரூபாய் கொடுத்து, விடுதிகளிலே மற்ற மாணவர்கள் நல்ல உணவை அருந்தக் கூடிய சூழ்நிலை இருக்கும் பொழுது, இப்படிப்பட்ட விடுதிகளில் 135 ரூபாய் என்று கொடுக்கப்பட்டாலும் 15 ரூபாய் உயர்த்திக் கொடுக்கப்பட்டாலும் உணவுத் தரத்திலே கூட மாணவர்கள் அங்கேயும் பிற்படுத்தப்பட்ட நிலைமையிலே இருக்கக்கூடிய ஒரு வரைகோடு தென்படுகிறது. இதைப் படிப்படியாகத்தான் மாற்றியமைக்க முடியும் என்ற ஒரு கருத்து இருந்தாலும் இது இருக்கிறது என்ற உண்மையை நாம் இந்தச் சமயத்திலே உணர்ந்தாக வேண்டும் என்று நான் இங்கே கூற விரும்புகிறேன். முடிந்தவரை இந்தத் தொகையையும் ஓரளவுக்கு உயர்த்தினால் நன்றாக இருக்கும் என்பது என்னுடைய கருத்து.

1989 ஏப்ரல் 22]

[திரு. சி. கோவிந்தராஜன்]

இப்படிப்பட்ட சில குறைபாடுகளை நான் இங்கே குறிப்பிடும் பொழுது, அவைகளெல்லாம் சாதாரண குறைபாடுகள்தான். எந்த அடிப்படையில் வருகிறது என்று சொன்னால், சமுதாயத்தில் மிகவும் பிற்படுத்தப்பட்ட, அதுவும் முற்றிலும் பிற்படுத்தப்பட்டு, தாழ்த்தப்பட்டிருக்கக்கூடிய மக்களுடைய வாழ்க்கை மோசமாக இருக்கக் கூடிய நிலைமையின் காரணமாகத் தான் அவர்களுக்கு என தனி இயக்ககம் ஏற்படுத்தப்பட்டு, இந்த ஆண்டு புதிதாக மிகவும் பிற்படுத்தப்பட்டோருக்கு ஒரு இயக்ககம் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. அதுவும் வரவேற்கத்தக்கது. இப்படிப்பட்ட ஏற்பாடுகளெல்லாம் அரசாங்கத்தினால் செய்யப்படுகிறது. இருந்தாலும் இது பரிபூரணமாக நிவாரணத்திற்கு கொண்டு செல்லாது என்பது எங்களுடைய கருத்து. இதெல்லாம் தற்காலிக ஏற்பாடுகள் தான். இந்த கோரிக்கை மானியத்தின் மீது பேசுகிறபோது இப்போது எழுந்துள்ள இட ஒதுக்கீடு பிரச்சினையை பேசாமல் இருக்க முடியாது. கொள்கை குறிப்பில் இருக்கக் கூடிய நல்ல அம்சங்களையும் ஏதோ சில குறைபாடுகள் இருந்தால் அதை திருத்த வேண்டுமென்ற முறையில் பேசிக் கொண்டு இருப்பது வழக்கமாக ஒன்றாக இருக்கிற காரணத்தால் அதை அரசு கவனித்து அப்படிப்பட்ட குறைபாடுகளைப் போக்குவதற்கு நடவடிக்கையெடுத்தாலும் இன்றைக்கு தலைதூக்கி இருக்கிற ஒரு முக்கியமான பிரச்சினை, இந்த மானியத்தின் மீது இந்த ஆண்டு பேசுகிறபோது இந்த இட ஒதுக்கீடு பிரச்சினை பேச வேண்டியது என்று—மாண்புமிகு முதல்வர் அவர்கள் கூட காலையில் கூறினார்கள்—இட ஒதுக்கீடு மானியம் வரும்போது நேரம் ஒதுக்கீடு கூட மிகவும் கஷ்டமாக இருக்கும் போல இருக்கிறது என்று கூறினார்கள். எனவே, பிற்படுத்தப்பட்டோர் நலத்துறை சம்பந்தமாக பேசுகிற போது, இட ஒதுக்கீடு பிரச்சினையை பேசாமல் இருக்க முடியாது என்ற நிர்ப்பந்தமான நிலை இன்றைக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பதை நான் இங்கே கூற விரும்புகிறேன். இது எதிலிருந்து ஏற்படுகிறது? அனைவருக்கும் கல்வியும், வேலையும் கிடைக்க வாய்ப்பு இருந்தால் இந்த இட ஒதுக்கீடு பிரச்சினைக்கு இடமே இல்லை. அப்படிப்பட்ட நிலை இல்லாத காரணத்தால் தான் இந்தப் பிரச்சினை இன்றைக்கு தலைதூக்கி எழுந்திருக்கிறது. அதுவும் தனித்தனியாக பிற்படுத்தப்பட்டோர், தாழ்த்தப்பட்டோர் என்ற நிலையிலிருந்து பிற்படுத்தப்பட்டோரிலும் மிகவும் பிற்படுத்தப்பட்டோர் என்ற அந்தப் பகுதியிலிருந்து, இன்னும் ஜாதிவாரியாக இட ஒதுக்கீடு கேட்கக் கூடிய சூழ்நிலை இந்த சமயத்தில் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பதையும் நாம் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும்.

(முற்பகல் 11-30)

இதற்கெல்லாம் அடிப்படையான காரணம் அவர்கள் நினைப்பது தனித்தனி ஜாதியாக இட ஒதுக்கீடு கிடைத்தால் நிச்சயமாக கல்வி வசதியும், வேலை வாய்ப்பு வசதியும் பெறலாம்.

[திரு. சி. கோவிந்தராஜன்]

[1989 ஏப்ரல் 22]

என்ற கருத்தோட்டத்தின் காரணத்தால் இப்படிப்பட்ட பிரச்சினை எழுகிறது. இதனால் பிரச்சினை தீராது என்பது எங்களுடைய கருத்து, எங்கள் கட்சியின் கருத்து. எவ்வளவு தான் இட ஒதுக்கீடு கொடுத்தாலும் சிலர் கேட்பது மாதிரி 20 சதவீதம் ஒரு குறிப்பிட்ட ஜாதிகாரருக்கே கொடுத்தாலும் கூட இன்றைக்கு இருக்கக்கூடிய நிலையில் அந்த ஜாதியைச் சார்ந்த அத்தனை மிகவும் பிற்படுத்தப்பட்ட மக்கள் அனைவருக்கும் வேலை வாய்ப்பிற்கோ அல்லது கல்வி வசதிக்கோ வாய்ப்பு இருக்குமா என்று சொன்னால் இருக்கவே இருக்காது என்பது தான் எங்களுடைய கருத்து. காரணம் இன்றைக்கு உள்ள பொருளாதார அமைப்பில், நாம் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிற இந்தச் சூழ்நிலையில் வேலை வாய்ப்பு என்பது படிப்படியாகச் சுருங்கிக் கொண்டே வருகிறது. இருக்கக் கூடிய வேலைகளும் போகக் கூடிய நிலைமை இன்றைக்கு ஏற்படுகிறது. மத்திய அரசாங்கம் சம்பந்தப்பட்ட வரையில் ஏற்கனவே ரெயில்வே போன்ற நிறுவனங்களில் ஆறு லட்சம் பேர்களுக்கு மேல் வேலை காலியாக இருந்தும் கூட அவற்றை நிரப்பக் கூடாது என்ற உத்தரவை அவர்கள் அனுப்பி இருக்கிறார்கள். எந்தக் காரணத்தைக் கொண்டும் காலி இடங்களை நிரப்பக் கூடாது என்ற உத்தரவு மத்திய அரசாங்கத்தினுடைய நிறுவனங்களிலிருந்து பல்வேறு இடங்களில் இன்றைக்கு இருக்கிறது. அது மட்டுமல்லாமல், மத்திய அரசாங்கத்திலே கூட நேரடியாக அவரவர்களுக்கு வேலை வாய்ப்பு கொடுப்பதற்கு பதிலாக, அந்த வேலைகளைச் செய்வதற்காக கான்ட்ராக்டர்களை நியமித்து விட்டதால் அவர்கள் நேரடியாக வேலைக்கு வர முடியாத சூழ்நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது. இங்கே கூட நம்முடைய தமிழ்நாடு மின்வாரியத்தில் 13 ஆயிரத்திற்கு மேல் வேலை காலி இடங்கள் இருக்கின்றன. அது கடந்த 5, 6 ஆண்டுக் காலமாக நிரப்பப்படாமல் இருக்கின்றன. இதை நான் உதாரணத்திற்காகச் சொல்கிறேன். அரசுத் துறையில் அது மாநில அரசாக இருந்தாலும் சரி, மத்திய அரசாக இருந்தாலும் சரி வேலை வாய்ப்பு சுருங்கக் கூடிய ஒரு சூழ்நிலை இருக்கிறது. திட்டமிட்டே இப்படி உத்தரவு மூலமாக காலி வேலைகளை நிரப்பக் கூடாது என்று மத்திய அரசின் உத்தரவு இருக்க, அதை சம்பந்தப்பட்ட அரசியல் கட்சியைச் சார்ந்தவர்களே அந்த உத்தரவை திரும்ப பெற வேண்டுமென்று அங்கே ஒரு மாநாட்டில் எழுப்ப, அப்படியானால் இன்றைக்கு இருக்கக்கூடிய ஆட்களுக்கு உங்களால் சம்பளம் கொடுக்க முடியுமா என்று நம்முடைய பாரதப் பிரதமர் அவர்களே கேட்டிருக்கிறார்கள், இப்படிப்பட்ட பயங்கரமான சூழ்நிலை வேலை வாய்ப்பு சம்பந்தமாக இருக்கிறது. அதுமட்டுமல்லாமல், மேலும் மேலும் கம்ப்யூட்டர்களை இங்கே கொண்டு வருவதன் மூலமாக வேலை வாய்ப்பை படிப்படியாக கெடுக்கக்கூடிய சூழ்நிலையும் இருக்கிறது. இன்னொரு பக்கத்தில் தொழில் வளர்ச்சி என்பது இல்லை தொழில் வளர்வதற்கு வேண்டிய வாய்ப்பை இங்கே உண்டு

1989 ஏப்ரல் 22]

[திரு. சி. கோவிந்தராஜன்]

பண்ண முடியவில்லை. காரணம் எவ்வளவுதான் உற்பத்தி செய்தாலும் உற்பத்தி செய்யக்கூடிய பொருட்களை வாங்கக்கூடிய 'பர்ச்சேசிங் கெப்பாசிடி', வாங்கும் சக்தி மக்களிடத்திலே கிடையாது. அதுவும் கிராமப்புற மக்களிடத்திலே கிடையாது. எனவேதான் நாங்கள் கூறுகிறோம். அனைவரும் அனேகமாக ஒத்துக்கொண்ட விஷயம்தான். கிராமப்புறத்தில் இருக்கிற நிலக்குவியலை உடைத்து, விவசாயிகளுக்கு, உழவர் பெரு மக்களுக்கு நிலத்தை வழங்கி, அவர்களுக்கு வாங்கும் சக்தியை நாம் எந்த அளவிற்கு அதிகப்படுத்துகிறோமோ, அதைப்பொறுத்துத்தான் தொழில் வளர்ச்சி ஏற்படும். அவர்களுக்கு வாங்குவதற்கு முடியும், தொழிலும் வளரும், தொழில் உற்பத்தியும் நடக்கும், வேலைகளும் பெருகும் வேலை வாய்ப்பு நிலைமையைப் பற்றி எங்களுடைய கருத்து இதுதான். இது பூராவும் இப்படி கீழ்நோக்கிப் போய்க்கொண்டிருக்கிற நிலைமையில் ஒரு குறிப்பிட்ட ஜாதிக்கு இத்தனை சதவீதம் என்று கொடுத்தாலும் கூட, அதை எப்படி அவர்கள் பெறமுடியும் என்பதைத்தான் நான் இந்தச் சமயத்தில் சொல்ல வேண்டியதிருக்கிறது.

இங்கே மத்திய அரசாங்கத்தினுடைய வேலை வாய்ப்பு நிறுவனங்களிலிருந்து கிடைதிருக்கக்கூடிய கணக்கு கூறுகிறேன், வேலை வாய்ப்பு 1981-ல் அலுவலகங்களில் பதிவு செய்து கொண்டவர்களுடைய எண்ணிக்கை அனைவருக்கும் தெரிந்ததுதான். 178 லட்சம். 1983-ல் 350 லட்சம். ஆக 31 கோடி பேர்கள் வேலைவாய்ப்பு அலுவலகத்தில் பதிவு செய்து கொண்டு—மாலிபர்கள், படித்தவர்கள், பட்டதாரிகள், வேலையில்லாமல் இருக்கிறார்கள். இதில் அனைத்து ஜாதியினரும் உண்டு. அனைத்து வகுப்பினரும் உண்டு.

அதே போல் பதிவு செய்து கொள்ளாமல் கிராமப்புறத்தில் இருக்கிற விவசாயத் தொழிலாளர்களுடைய எண்ணிக்கையையும் கணக்கில் எடுத்துக்கொண்டால், கிட்டத்தட்ட 15 கோடியிலிருந்து 20 கோடி வரை, 70 கோடி மக்கள் தொகை வாழக்கூடிய இந்த நாட்டில், வேலையின்றி வாழுகின்ற அப்படிப்பட்ட ஒரு சூழ்நிலைமை இன்றைக்கு இருக்கிறது. இந்தச் சமயத்திலே இட ஒதுக்கீடு ஒரு கோரிக்கையை எழுப்புகிறோம் என்று சொன்னால், இந்தக் கோரிக்கையின் மூலமாக பிரச்சினை முழுவதும் தீர்ந்துவிடாது. நான் உதாரணம் ஒன்றைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். உதாரணமாக 100 வேலை காலியிருக்கிறது என்று வைத்துக்கொள்வோம். அந்த 100 வேலைக்கு பொதுப்பட்டியலில் 32 சதவீதம் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. 5 ஆயிரம் பேர்கள் அதற்கு விண்ணப்பிக்கிறார்கள். 5 ஆயிரம் பேர்கள் விண்ணப்பித்தால்—100 வேலை தான் காலியாக இருக்கிறது—32 பேர்களைத்தான் பொதுப்பட்டியலிலிருந்து எடுக்கப் போகிறோம். அந்தப் பொதுப்பட்டியலுக்கு 5,000 பேர்கள் விண்ணப்பிக்கிறார்கள் என்று சொன்னால், இந்த 32 பேர்கள் போக

[திரு. சி. கோவிந்தராஜன்] [1989 ஏப்ரல் 22]

பாக்கி பேர்களுக்கு வேலையில்லாத நிலைமையிருக்கிறது. அதேமாதிரிப் பிற்படுத்தப்பட்டவர்களுக்கு 50 சதவீதம் என்றிருக்கிறது. 100 வேலைகள் காலியிருக்கிறது. 50 சதவீதமும் அவர்களுக்குக் கொடுக்கிறோம் என்று வைத்துக்கொள்வோம். அப்படிப் பார்க்கும் போது, இந்த 50 பேர்களை எடுத்துவிட்ட பிறகு, இதில் 3,000 பேர்கள் விண்ணப்பித்தால், மீதியுள்ள பேர்களுக்கு வேலையில்லை. இதில் அத்தனை வகுப்பார்களும், அல்லது அத்தனை ஜாதிக்காரர்களும் இருக்கிறார்கள். அதே சமயத்தில், இப்போது பிற்படுத்தப்பட்டவர்களுக்கு என்று ஒரு சதவீதத்தையும், மிகவும் பிற்படுத்தப்பட்டவர்களுக்கு என்று ஒரு சதவீதத்தையும் ஒதுக்கினாலும் கூட, அதிலும் இதேமாதிரி கணக்கைத் தான் நாம் பார்க்க முடியும். எனவேதான் இந்த இட ஒதுக்கீடு என்ற பிரச்சினை மூலமாக வேலைவாய்ப்பை அனைவரும் பெறுவது என்பதும், கல்வியை அனைவரும் பெறுவது என்பதும் ஆகிய ஒரு சாத்தியம் இல்லாத சூழ்நிலை இந்த நாட்டில் இருக்கிறது என்பதை அனைவரும் உணர்வார்கள் என்று நான் கருதுகிறேன். எனவேதான் எங்களுடைய கருத்து, அனைவருக்கும் கல்வி, அனைவருக்கும் வேலைவாய்ப்பு ஏற்படக்கூடிய மாற்றமான ஒரு காலச் சூழ்நிலை ஏற்படக்கூடிய காலத்தில்தான் இது நடக்கும். இருப்பினும் இன்றைக்கு இருக்கக்கூடிய சூழ்நிலையில் இந்த நிலைமை ஒரு குறிப்பிட்ட காலகட்டத்திற்கு தற்காலிக நிலைமையாக நீடிக்கவேண்டும் என்பது எங்களுடைய கட்சியினுடைய கருத்து. இதில் இப்போது எழுந்திருக்கக்கூடிய மிக முக்கியமான விஷயம், கடந்த 2 ஆண்டுகாலமாக இந்த இட ஒதுக்கீடு பிரச்சினை தலைதூக்கி நிற்கிறது. அதனுடைய விளைவாக ஒவ்வொரு ஜாதிக் காரர்களும், தனித்தனியாக இட ஒதுக்கீடு வேண்டுமென்று கேட்கக் கூடிய நிலைமையும் தமிழகத்திலே ஏற்பட்டிருக்கிறது. தமிழகத்திலே அனைத்து ஜாதியினரும் ஒன்று, சமமாக வாழ வேண்டும் என்று ஒரு கருத்தை இன்றைக்குக் காலையிலே கூட நம்முடைய பேரவைத் தலைவர் அவர்கள் சொன்னார்கள். ஆனால், இந்த துறை சம்பந்தமாக மானியம் வரும் போது, எல்லோரும் ஜாதிவாரியாகப் பிரிந்து நிற்கக்கூடிய நிலைமையும், அந்த ஜாதிகளின் எண்ணிக்கை அதிகரிக்கக்கூடிய நிலைமையும், எப்படியாவது இந்தப் பட்டியலிலே சேர்ந்து நாமும் வேலைவாய்ப்பைப் பெற வேண்டும் என்ற எண்ணமும் கருத்தும் உண்டு பண்ணக்கூடிய ஒரு சூழ்நிலைமை உருவாகியிருக்கிறது.

(முற்பகல் 11-40)

இந்தச் சமயத்திலே நான் கூறவிரும்புகிறேன். எத்தனையோ கமிஷன்கள் போடப்பட்டு அதைப்பற்றி பரிசீலித்தாக்கிவிட்டது. அந்தக் கமிஷன்களுடைய பெயர்களையெல்லாம் நான் இங்கே குறிப்பிட விரும்பவில்லை. மத்திய அரசு கூட இரண்டு கமிஷன்களைப் போட்டது ஒரு காலத்திலே 1953-லே

1989 ஏப்ரல் 22] [திரு. சி. கோவிந்தராஜன்]

காகா சாகிப் கலேல்கர் கமிஷன் என்ற அந்தக் கமிஷனைப் போட்டு, அந்தக் கமிஷன் என்ன சொல்லியது என்றால் அன்றைக்கு 2,399 ஜாதிகள், பிற்படுத்தப்பட்ட ஜாதிகள் இருக்கின்றன என்று சொல்லியது.

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர்: 16 மணித்துளிகள் ஆகிவிட்டன, சீக்கிரம் முடித்துக் கொள்ளுங்கள்.

திரு. சி. கோவிந்தராஜன்: அதற்குப் பிறகு மண்டல் கமிஷன் என்று 1978-ல் போட்டார்கள். அந்த மண்டல் கமிஷன் என்ன குறிப்பிட்டிருக்கிறது. அது 3,743 ஜாதிகள் பிற்படுத்தப்பட்டோரில் இருக்கிறது என்ற கணக்கை தருகிறது. இந்த 25 ஆண்டுகளில் கிட்டத்தட்ட 1,344 ஜாதிகள் வளர்ந்திருக்கிறதே தவிர—கணக்குப் பிரகாரம்—ஜாதிகள் மறைந்து விடவில்லை. பாரதியார் கூறினார் ஜாதிகள் இல்லையடி பாப்பா என்று. சதந்திர நாட்டில் அது மறைந்து விடும் என்று கூறினார். இப்போது ஜாதி கிளர்ச்சிகள் நடைபெறுகின்றன. வேலை வாய்ப்புக்காக. நான் முன்பு சொன்ன காரணங்களுக்காக நடைபெறுகிறது. அதுவும் பலாத்கார முறையில் நடத்தப்படுகிறது. எப்படியாவது இந்தப் பிரச்சினையை தீர்த்துவிட வேண்டும் என்ற முறையிலே அவரவர்களும் ஒரு அரசை நாடி, செய்தார்கள். கடந்த காலத்திலே அந்தப் பிரச்சினை தேர்தலுக்குக் கூட பயன்படக்கூடிய முறையிலே செய்யப்பட்டது. ஆளுநர் ஆட்சியிலே கூட அதை தீர்த்து விடுகிறோம் என்று அதற்கான முயற்சி நடைபெற்றது. ஆனால் பிரச்சினை தீர்க்கப்படவில்லை. மீண்டும் வன்முறை தலை தூக்கக்கூடிய ஒரு நிலைமை ருக்கிறது. இந்தச் சூழ்நிலையில் தான் நம்முடைய மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் இந்த அரசு வந்த பிறகும், வருவதற்கு முன்னதாகவும் தேர்தல் வாக்குறுதியிலேயும் கூட இந்தப் பிரச்சினையை தீர்ப்பதற்கான நடவடிக்கை எடுக்கப்படும் என்று கூறியதன் அடிப்படையில் 50 சதவீதம் பிற்படுத்தப்பட்டோர் என்பதிலிருந்து 20 சதவீதம் மிகவும் பிற்படுத்தப்பட்டோருக்கு என்று குறிப்பிட்டு அது இன்றைக்கு கொள்கை குறிப்பிலே கூட வந்துருக்கிறது. இன்றைக்கு ஏற்பட்டிருக்கக்கூடிய ஜாதிய எழுச்சி பெரும் தீயாக முண்டுக்கொண்டு இருக்கக்கூடிய சூழ்நிலையில் இது இந்தப் பதட்டத்தைத் தணிப்பதற்கு நிச்சயமாக உதவி செய்யும் என்று நான் கருதுகிறேன். ஆனால் இதுவும் கூட போதாது என்று கூறி இதை எதிர்த்து கிளர்ச்சி நடத்தக்கூடிய ஒரு நிலைமையையும் தீவிரப்படுவதாகத் தெரிகிறது. அது இந்த நாட்டு நலனுக்கு உகந்தது அல்ல என்று நான் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

இன்றைக்கு அறிவிக்கப்பட்டிருப்பதை அமல்படுத்திப் பார்க்க வேண்டும். அதை ஒரு ஆண்டுகாலம் பார்த்து எத்தனை பேருக்கு இதனால் வேலை வாய்ப்பு கிடைக்கிறது. எத்தனை

[திரு. சி. கோவிந்தராஜன்]

[1989 ஏப்ரல் 22]

பேர்களுக்கு, அந்த சமுதாயத்தில், மிகவும் பிற்படுத்தப்பட்ட சமுதாயத்தில் உள்ளவர்களுக்கு கல்விக்கான வசதி கிடைக்கிறது என்பதை ஒரு டிரையல் பண்ணி பார்ப்பதற்கு கூட விடாமல் எடுத்த எடுப்பிலே நிராகரித்துவிட்டு, போராட்ட திசைநோக்கிச் செல்வது என்று சொன்னால் அது சரியாக இருக்காது என்ற கருத்தை நான் இங்கே கூற விரும்புகிறேன்.

சட்டநாதன் கமிஷன், அம்பாசங்கர் கமிஷன், அத்தோடு அங்கே குஜராத் மாநிலத்தில் அருண்மேத்தா கமிஷன், பகஷித் கமிஷன், ரானே கமிஷன் என்று மட்டும் அல்லாமல் மத்திய சர்க்காருடைய கமிஷனும் போடப்பட்டது. இத்தனை கமிஷன்களும் இந்த பிரச்சினையை தீர்ப்பதற்கு எவ்வளவோ முயற்சி எடுத்தும், அந்த முயற்சியில் வெற்றி பெறவில்லை. இப்போது நம்முடைய மாநில முதலமைச்சர் அவர்கள் அறிவித்திருக்கக்கூடிய அறிவிப்பும் அப்படிப்பட்ட முயற்சிகளில் ஒன்று. அதை நாம் அமல் படுத்தி பார்ப்போம். டிரையல் செய்து பார்ப்போம். பரீட்சித்து பார்ப்போம் அதனால் என்ன விளைவு ஏற்படுகிறது, பலன் ஏற்படுகிறது என்று பார்க்காமல் அதை எடுத்த எடுப்பிலேயே அதனை உதறித்தள்ளி விட்டு போராட்டத்திற்குச் செல்வது என்பது சரியல்ல என்று இந்தச் சமயத்திலே கூற நான் பிரியப் படுகிறேன். ஒரே ஒரு விஷயத்தை சொல்லி நான் முடித்துக் கொள்கிறேன்.

இப்படிப்பட்ட அணுகு முறையை பிற்படுத்தப்பட்டோர், தாழ்த்தப்பட்டோர் போன்றவர்களுக்கு தொடர்ந்து நாம் பின் பற்றினால் அனேகமாக எல்லா தரப்பு மக்களுடைய ஆதரவு இந்த அரசுக்கு கிடைக்கும் என்று நான் கூற விரும்புகிறேன். நான் கூட ஒரு 3, 4 நாட்களுக்கு முன்னதாக என்னுடைய தொகுதியில், மிகவும் பிற்படுத்தப்பட்டோர் இருக்கக்கூடிய ஒரு இடத்தில், அதுவும் ஒரு மலைப் பிரதேசத்தில்—அங்கே ஒரு கேப்பர் குவாரி மலை இருக்கிறது—அங்கே ஒரு உயர்நிலைப்பள்ளி வேண்டும் என்று அவர்கள் கோரி 1985-86 ஆவது ஆண்டிலே தேவையான பணமும் கட்டி, இடமும் கொடுத்து எல்லா விதமான ஏற்பாடும் செய்து விட்ட பிறகும் நம்முடைய கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் கூறுகிறார்கள். அங்கே அமைக்கப்படக் கூடிய அந்த உயர்நிலைப்பள்ளிக்கு ஆசிரியர்களுக்கு கொடுக்கக் கூடிய சம்பளத்தையும் கூட அந்த பொதுமக்களே கொடுத்தால் தான் அந்த கல்வி—உயர்தரக்கல்வி நிலையம் அங்கே அமைக்கப்படும் என்று கூறுகிறார்கள். நான் என்ன கூற விரும்புகிறேன் என்றால் இன்றைக்கு இருக்கக்கூடிய நிதிநிலை மோசமாக இருக்கிறது என்பதை அனைவரும் அறிவார்கள். இருப்பினும் அணுகுமுறையில் 30 கல்வி நிலையங்கள் துவங்குகிறோம் என்று சொன்னால், எந்தப் பகுதிக்கு இது என்று ஆராய்ந்து பார்த்து—அந்தப் பகுதி நான் சொல்லக்கூடிய பகுதி தேர்தலையும் புறக்கணித்த பகுதி. (மனியடிக்கப்பெற்றது) அப்படிப்பட்ட மிகவும் பிற்படுத்தப்பட்ட பகுதிகளை முன்னேற்ற நட

1989 ஏப்ரல் 22] [திரு. சி. கோவிந்தராஜன்]

வடிக்கை எடுக்கவேண்டும். இந்த பதட்ட தணிப்பை செய்யக் கூடிய அளவுக்கு நீங்கள் ஒரு கொள்கை அறிக்கை கொடுத்து இந்தப் பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதற்கு முன்வந்திருப்பது மிகவும் நல்லது. இந்தச் சமயத்தில் இதைவிட வேறு பரிகாரம் காண முடியாது என்பது என்னுடைய கருத்து. இந்த அணுகு முறை எல்லா பிரச்சினைகளுக்கும் இருக்க வேண்டும் என்று வேண்டிக் கேட்டுக் கொண்டு என்னுடைய உரையை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

திரு. அ. பெரியண்ணன் : மதிப்பிற்குரிய தலைவர் அவர்களே, இந்த மாமன்றத்திற்கு வருகை தந்து இங்கே பேச வைத்திருக்கின்ற மாண்புமிகு கழகத் தலைவர் தமிழக முதல்வர் அவர்களுக்கும், என்னைத்தேர்ந்தெடுத்து இங்கே அனுப்பிய புதுக் கோட்டைத் தொகுதி வாக்காளப் பெருமக்களுக்கும் மற்ற மன்ற உறுப்பினர்களுக்கும் என்னுடைய நன்றியையும் வணக்கத்தையும் முதற்கண் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

தந்தை பெரியார் வழியில் பேரறிஞர் அண்ணாவால் உருவாக்கிய தலைவர் கலைஞரின் தலைமையில் திராவிட முன்னேற்ற கழக அரசு அமைத்து 1988-89 ஆம் ஆண்டு நிதிநிலை அறிக்கையினை தொடர்ந்து இன்று பிற்பட்டோர் நலத்துறை மானிய கோரிக்கையின் மீது என்னுடைய பேச்சை துவக்குவதற்கு முன்னால் நான் பெருமகிழ்ச்சி அடைகிறேன்.

கழக அரசு அமைந்து அதன் கவர்னர் உரையிலும் நிதிநிலை அறிக்கையிலும் பல்வேறு பிரிவு மக்களுக்கு நல்ல திட்டங்களை அறிவித்தும் நடைமுறைப்படுத்தியும் வருகின்ற முதல்வர் அவர்களையும் மற்றவர்களையும் மனமாற பாராட்ட கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். நிதிநிலை அறிக்கையில் பெண்களுக்கு 30 சதவீதம் வேலைவாய்ப்பும் ஒதுக்கீடும், விவசாயக் கடன் வட்டி ரத்து 40,000 பம்ப் செட்டுகளுக்கு மின்சாரம் 40,000 குடிசைகளுக்கு மின் இணைப்பு, மூடப்பட்ட மில் தொழிலாளர்களுக்கு 250 உதவித் தொகை போன்ற பல்வேறு நல்ல திட்டங்களை அறிவித்த டாக்டர் கலைஞர் அவர்கள் தான் 1969 ஆம் ஆண்டு பிற்படுத்தப்பட்டோர் நலத்துறை என்ற ஒன்றை ஏற்படுத்தி அதற்கு மறைந்த மாண்புமிகு என். வி. என். அவர்களை அமைச்சராக நியமித்து நலத்திட்டங்களை நிறைவேற்ற பிற்படுத்தப்பட்டவர்களுக்கான ஒரு தனித் துறையை அமைத்தார்கள் அவர்களே தான் இன்று பிற்படுத்தப்பட்டவர்களுக்கான மானியக் கோரிக்கையையும் முன்மொழிந்து இருக்கிறார்கள்.

பிற்படுத்தப்பட்டோர் நலத்துறை 1967-68-ல் ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்ட தொகையைவிட 12 மடங்கு இவ்வாண்டு ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்டுள்ளது. முதல்வர் அவர்களை மன

[திரு. அ. பெரியண்ணன்]

1989 ஏப்ரல் 22]

மாற பாராட்டுகிறேன். 1989-90 ஆம் ஆண்டு பிற்படுத்தப் பட்டவர்களுக்கு கட்டப்பட இருக்கும் 25 விடுதிகளில் பின் தங்கிய மாவட்டமான புதுக்கோட்டைக்கும் கட்டிடம் அமைக்க வேண்டும் என கேட்டுக்கொள்கிறேன். மத்திய அரசு தேர்வாணைக்கு தற்சமயம் பிற்படுத்தப்பட்டவர்களில் 60 பேருக்கு பயிற்சி அளிக்கப்படுகிறது. இதை சற்று அதிக மாக்க மாவட்டவாரியாக, ஒரு மாவட்டத்திற்கு 5 முதல் 10 பேரை தேர்வு செய்து சிறப்பு பயிற்சி அளித்தால் பிற்படுத்தப்பட்டவர்களுக்கு இன்னும் உபயோகமாக இருக்கும் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

இராமநாதபுரம், மதுரை, திருநெல்வேலி மாவட்டங்களில் அமைந்துள்ளதைப் போல், பின் தங்கிய மாவட்டமாக புதுக்கோட்டை மாவட்டத்திலும் ஒரு பொது நோக்குப் பொறியியல் பட்டறை ஒன்று அமைத்து, எங்கள் பகுதி மக்களுக்கும் சுய வேலைவாய்ப்புக்கு வழிவகை செய்ய வேண்டும் என வேண்டிக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். பின்தங்கிய மாவட்டங்களான தென் மாவட்டங்களிலுள்ள மாணவர்களுக்கு தொழில்களான மருத்துவ, பொறியியல் பட்டப் படிப்பு நுழைவுத் தேர்வுப் பயிற்சி இத்துறையின் மூலம் அளிக்கப்படுகிறது. பெருநகரங்களில் படிக்கும் மாணவர்களோடு ஒப்பிடுகையில் பின் தங்கிய மாவட்டத்தில் உள்ள மாணவர்கள், அவர்களுடன் போட்டி போட்டுத் தேர்வு பெற முடியவில்லை. எனவே, மேற்படி தொழிற்கல்வி, மருத்துவக் கல்வி, பொறியியல் கல்விக்கு பின்தங்கிய மாவட்டம் ஒவ்வொன்றிற்கும் துறைக்கு 10 சீட்டுகள் என்று போட்டு ஒதுக்கீடு செய்து பின்தங்கிய மாவட்டத்திலிருக்கும் மாணவர்களை முன்னேறச் செய்திட வேண்டுகிறேன்.

(முற்பகல் 11-50)

புதுக்கோட்டை சமஸ்தானமாக இருந்தபோது சென்னை மருத்துவக் கல்லூரி படிப்பிற்கு தனியாக இரண்டு சீட்டுகள் ஒதுக்கப்பட்டுள்ளன என்பதையும் நினைவூட்டுகிறேன். சீர்மரபினர் பொருளாதார நிலைமையை மேம்படுத்த இரண்டு ஏக்கர் நிலம் உள்ள விவசாயிகளுக்கு கிணறு அமைப்பதற்கு மானியமாக ரூபாய் 2,500 ஒதுக்கியுள்ளதைப் பாராட்டுகிறேன். மேலும் பின் தங்கிய மாவட்டமான புதுக்கோட்டையில் முழுமையும் மழையையே நம்பியுள்ள சந்தர்வகோட்டை பகுதி போன்ற இடங்களில் 30 ஏக்கர் நிலம் உள்ளவர்கள் கூட மிகவும் கஷ்டப்படுகிறார்கள். இயற்கையான சூழ்நிலை உள்ளது. எனவே, இரண்டு ஏக்கர் என்பதை இப்பகுதி மக்களுக்கு மட்டும் 10 ஏக்கர் என நிர்ணயித்து மானியம் வழங்கப்பட வேண்டும் என்று மாண்புமிகு முதல்வர் அவர்களைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

1989 ஏப்ரல் 22]

[திரு. அ. பெரியண்ணன்]

ஜீவன்தாரா கிணறு அமைத்திட ஆதிதிராவிடர்களுக்கு மட்டும் சலுகை வழங்குவதை, பின்தங்கிய வகுப்பைச் சேர்ந்த வர்களுக்கும் வழங்கிட சட்டத்தில் வழி வகை செய்து பின்தங்கிய வகுப்பைச் சேர்ந்த மக்களும் பயனடைய ஏற்பாடு செய்திட வேண்டுகிறேன். பிற்படுத்தப்பட்ட மக்கள் அதிகம் வாழுகின்ற புதுக்கோட்டையில், அதிலும் இந்தத்துறையின் சார்பாக ஒரு மேல்நிலைப்பள்ளி அமைத்துத் தரவேண்டுமென்றேன். அதைப் போல், 1988-89 ஆம் ஆண்டில் சலவைத் துறைகள் மூன்று கட்ட அரசு அனுமதி வழங்கியுள்ளதில், புதுக்கோட்டை நகராட்சியில் அதிகமாக சலவைத் தொழிலாளர்கள் வசிப்பதால், புதுக்கோட்டையில் இரண்டு சலவைத் துறை கட்டித் தர அனுமதி வழங்கிட வேண்டுமாய்க் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அதைப்போல், பின்தங்கிய மக்கள் அதிகம் வாழும் புதுக்கோட்டை நகரில் மக்களின் வீட்டுமனைப் பற்றாக்குறையை நிவர்த்தி செய்திடும் பொருட்டு, புதுக்கோட்டை—தஞ்சை ரோட்டிற்கு கீழ்புறம், முன்மாதிரி பள்ளிக்குத் தென்புறம் காமராஜபுரம் 36 ஆம் எண் வீதிக்கும், ஒட்டக்குளம் வீதிக்கும் வடபுறம் உள்ள கின்னமலைக்காடு, ரிசர்வ் காட்டை வீட்டு மனைகளாக, நத்தமாக மாற்றிட மத்திய அரசு மற்றும் காட்டிலாகா ஒப்புதல் பெற்று வீட்டுமனைகளாகப் பிரித்துப் பட்டா வழங்கவேண்டுமாய்க் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

பாசனக் கிணறுகளுக்கு முன்னுரிமை அளித்து மின் இணைப்பு வழங்குதல் மிகவும் அவசியம். ஏனென்றால், புதுக்கோட்டை மாவட்டத்தில் அப்படிப்பட்ட ஒரு சூழ்நிலை; மழையையே நம்பிக் கொண்டிருக்கிற அந்தச் சின்னஞ்சிறிய மாவட்டம். அந்தப் பகுதியிலே இருக்கிற மக்கள் மிகப் பின்தங்கிய மக்களாக இருக்கிற காரணத்தால் பாசனக் கிணறுகளுக்கு யார், யார் மின்சாரம் வேண்டும் என்று சொல்கிறார்களோ அவர்களுக்கெல்லாம் மின்சாரம் கொடுத்தால், அந்தப் பகுதி நன்றாக இருக்கும் என்பதை இந்த நேரத்திலே தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

நான்கைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்னாலே புதுக்கோட்டை மாவட்டத்தில் ஒரு சர்க்கரை ஆலை நிறுவப்படும் என்று அப்போது இருந்த அரசாங்கம் அறிவித்தது. அதற்காக அதிகாரிகளையும் நியமித்து, சர்வே செய்யப்பட்டது. அப்படி சர்வே செய்யப்பட்டாலும் கடந்த நான்கைந்து ஆண்டுக் காலமாக அந்தச் சர்க்கரை ஆலை எங்கே நிறுவுகிறார்கள் என்ற விவரம் கூடத் தெரியவில்லை. அதிகாரிகளைக் கேட்டால் நாகுடி என்கிறார்கள். அப்போது இருந்த அமைச்சர்களைக் கேட்டால் அது அறந்தாங்கிப் பகுதி என்கிறார்கள்.

[திரு. அ. பெரியண்ணன்]

[1989 ஏப்ரல் 22]

இப்போது அது அண்டகுளமா அல்லது அழியநிலையா என்பது கூடத் தெரியவில்லை. ஆகவே அந்த சர்க்கரை ஆலையை புதுக்கோட்டை மாவட்டத்தில் எங்காவது ஒரு பகுதியில் அது தெரிந்தெடுக்கப்படுகிற பகுதியில் அமைத்துத்தர வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அதேபோல் புதுக்கோட்டை மாவட்டம் என்பது ஒரு விசித்திரமான மாவட்டம், காரணம் நம்முடைய தலைவர்களைப் பற்றி அவர்கள் அன்றையதினம் முதலமைச்சராக இருந்த போது 1974-ல் அந்த புதுக்கோட்டை பகுதி எல்லாம் பின்தங்கிய பகுதியாக இருக்கிறது என்று நம்முடைய மாண்புமிகு தலைவர் அவர்கள் நினைத்து அதோடு தஞ்சை மாவட்டத்தில் இருந்த கந்தர்வக்கோட்டை பகுதியில் அதேபோல் தஞ்சை மாவட்டத்திலிருந்து அறந்தாங்கிப் பகுதியை ஒரு மாவட்டமாக உருவாக்கினார்கள். அப்படி 2 மாவட்டங்களாக உருவாக்கியதற்குப் பின்னால் பல்வேறு வளர்ச்சித் திட்டங்கள், நிர்மாண திட்டங்கள் அந்தப் பகுதிக்குக் கொண்டு வரவேண்டும் என்பதற்காகத்தான் அந்த மாவட்டத்தை உருவாக்கித் தந்தார்கள். அப்படி உருவாக்கியதற்குப் பின்னால் 1977-ல் கழக அரசு கலைக்கப்பட்டதற்குப் பின்னால் ஆண்டவர்கள் திட்டமிட்டு திட்டங்கள் தீட்டாத காரணத்தால் எந்த வளர்ச்சித் திட்டமும் புதுக்கோட்டை மாவட்டத்தில் உருவாகாமல் கடந்த 13 ஆண்டு காலமாக அதன் வளர்ச்சி தடைப்பட்டு இருக்கிறது என்பதை நம்முடைய மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் நன்கு அறிவார்கள். அப்படிப்பட்ட (மணியடிக்கப் பெற்றது) வறட்சியான மாவட்டங்களுக்கு நல்ல பல திட்டங்களைகொண்டு வருவதற்கு ஏற்ற வகையில் நல்ல ஒரு தொழிற்சாலையை உருவாக்கித்தர வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அந்த மாவட்டத்தில் ஓடிய மில்கள் இரண்டு. ஒன்று ஆரங்கள் நமுனசமுத்திரம் மில், இன்னும் ஒன்று காவேரி மில். அந்த 2 மில்களும் இன்றைக்கு மூடப்பட்டு இருக்கின்றன. அப்படி மூடிக்கிடக்கின்ற மில்களை உடனடியாக திறக்க வேண்டும் என்றும், திறப்பதற்கு இந்த அரசு நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும் என்றும் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அதே போல் புதுக்கோட்டை மாவட்டத்தைப் பொறுத்த வரையில் ஒரே ஒரு கல்லூரிதான் இருக்கிறது. அது மாமன்னர் கல்லூரி என்று பெயர். அந்த கல்லூரி கட்டி 106 ஆண்டுகள் ஆகிவிட்டன. 106 ஆண்டுகள் ஆகியும் அதிலுள்ள கட்டிடங்கள் புதுப்பிக்கப்படாமல் (மணியடிக்கப்பெற்றது) இப்படிப்பட்ட சூழ்நிலையில் அங்கே இருக்கிறது.

அதைப் போல 1974-ல் நம்முடைய கழக அரசு இருந்த நேரத்தில் ஒரு பெண்கள் உயர்நிலைப்பள்ளி புதுக்கோட்டை

1989 ஏப்ரல் 22] [திரு. அ. பெரியண்ணன்]

நகரத்தில் உருவாக்கப்பட்டது. அதற்கு இன்னும் கூட கட்டிடங்கள் இல்லை. கட்டிடங்கள் இல்லாமல் நடக்கிறது.

அதுபோல் பல்வேறு திட்டங்கள் அந்த புதுக்கோட்டை மாவட்டத்தில் உருவாக்கப்பட வேண்டும், அதற்கு நம்முடைய கழக அரசு இன்றையதினம் விசேஷமான முறையில் சலுகைகளை காட்டி நல்ல பல திட்டங்களை உருவாக்கித் தந்த தலைவர் அவர்களுக்கு நன்றி கூறி முடித்துக்கொள்கிறேன். நன்றி வணக்கம்.

*திரு. வே. பெரியசாமி : மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, நான் அந்தியூர் தொகுதியிலிருந்து வந்து இருக்கிறேன். அந்தியூர் தொகுதி தாழ்த்தப்பட்ட, பிற்படுத்தப்பட்ட மக்கள் அதிகமாக வாழ்கின்ற தொகுதி என்பது மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்களுக்கு நன்றாகத் தெரியும். காரணம் அவர் அந்த ஊரில் தொடர்புகொண்டு சம்பந்தம் செய்து இருக்கிற காரணத்தால் அந்தப் பகுதியினுடைய மக்களுடைய நிலைகளை எல்லாம் நன்கு அறிந்து இருக்கிறார்கள். அந்த சமுதாய மக்களுடைய நலன்களை எல்லாம் பேணும் முகத்தாய் இன்றைக்கு ஆதிதிராவிடர்கள் நலத்துறை என்றும், ஆதிவாசிகள் நலத்துறை என்றும்; பிற்படுத்தப்பட்ட நலத்துறை என்றும்; மிக பிற்படுத்தப்பட்ட நலத்துறை என்றும் பிரித்து ஏழை எளிய மக்கள் வறுமைக் கோட்டுக்கு கீழ் இருக்கிற மக்கள் வாழ்க்கையில் முன்னேற வேண்டும் என்று சொல்லிதான் கடந்த காலத்தில் தானைத் தலைவர் தங்க திருமகன் புரட்சித் தலைவர் எம்.ஜி.ஆர். அவர்கள் இந்த நாட்டிலுள்ள மக்களுக்கு நல்ல பல திட்டங்களை தீட்டி இருக்கிறார்கள் என்பதை இந்த சபை நன்கு அறியும். அவராடி தொட்டு விடப்பட்ட பல பணிகளை தொடர்ந்து செய்வதற்கு திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தினுடைய தலைவர் இந்த நாட்டில் இன்றைக்கு இருந்து கொண்டு இருக்கிறார்கள் என்பதை இந்த சபை நன்கு அறியும். தயவுசெய்து ஆபீசு திராவிடர்கள் நலத்துறை, ஆதி வாசிகள் நலத்துறை, பிற்படுத்தப்பட்ட மக்கள் நலத்துறை ஆகியவற்றை இரண்டு கண்களாக பாவிக்க வேண்டும். அதற்கு இன்றைக்கு ஒதுக்கி இருக்கிற தொகை மிக மிகக்குறைவு என்பதை இந்த சபையில் சொல்லிக் கொள்கிறேன்.

(நண்பகல் 12-00).

கல்வி வளர்ச்சியில் அதிகமான அக்கறை செலுத்தினால் தான்; அதிலே ஆதிவாசிகள், பிற்படுத்தப்பட்ட மக்கள் அதிகமாக முன்னேறினால் தான் இந்த நாடு முன்னேறும், நம்முடைய உலகம் போற்றும் உத்தமர்; நாடு போற்றும் நல்லவர் தேசம் போற்றும் தியாகி என்று எல்லாம் அழைக்கப்பட்ட மகாத்மா காந்தி அவர்கள்;

[திரு. வே. பெரியசாமி]

[1989 ஏப்ரல் 22]

இந்த நாட்டிலேயுள்ள தாழ்த்தப்பட்ட மக்களும் பிற்படுத்தப்பட்ட மக்களும் முன்னேறினால்தான் சமுதாயமும் நாடும் முன்னேறும் என்று சொன்னார்கள். அந்த நிலையிலே இன்றைக்கு தாழ்த்தப்பட்ட, பிற்படுத்தப்பட்ட மக்களுக்கு, மக்களுடைய குழந்தைகளுக்கு, கண் என்று சொல்லப்படுகின்ற நல்ல கல்வியினை வழங்க வேண்டும். அதற்காக விடுதிகளை அமைத்திருக்கிறார்கள். பள்ளிகளை அமைத்திருக்கிறார்கள். உயர்நிலைப் பள்ளிகளை அமைத்து இருக்கிறார்கள். அவைகளெல்லாம், இன்றைக்கு தனியாரால் நடத்தப்படுகின்ற கல்விஸ்தாபனங்களை விட வசதிகள் குறைவாக இருக்கின்றன. உதாரணமாக ஒன்றைச் சொல்ல வேண்டுமென்று சொன்னால், பிற்படுத்தப்பட்ட மாணவர்கள் தங்கியிருக்கின்ற விடுதிகளில் ஒரு மாணவனுக்கு ஒரு நாளைக்கு 2 ரூபாய் 88 பைசா வீதம் உணவுக்காக வழங்குகிறார்கள். அதாவது ஒரு மாதத்திற்கு 85 ரூபாய் வழங்குகிறார்கள். இது சற்றும் போதாத அளவிலே இருக்கிறது. 12ஆவது படிக்கின்ற ஒரு மாணவன் ஒரு விடுதியிலே தங்கி இருக்கிறான் என்று சொன்னால், ஒரு ஹைஸ்கூல் விடுதியிலே தங்கியிருக்கிறான் என்று சொன்னால் அவனுக்கு மூன்று வேளை உணவு அளிக்கவேண்டும். அதற்கு கொடுக்கப்பட்டிருக்கிற தொகை 85 ரூபாய். ஒரு வேளைக்கு, வெளியிலே உள்ள ஓட்டலிலே உணவு உண்ண வேண்டுமென்று சொன்னால், சாதாரண ஒரு சிறுவனுக்கு கூட 3 ரூபாய் ஒரு வேளைக்கு கொடுக்க வேண்டியிருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட நிலையில் இந்த மாணவர்களுக்கு நல்ல உணவையும், சத்தான உணவையும் வழங்குவதற்கு தமிழகத்தினுடைய முதல்வர் அவர்கள், பிற்படுத்தப்பட்ட நலத்துறையை தன் கையிலே வைத்திருக்கிற காரணத்தால், அந்த மாணவர்களுக்கு கொடுக்கப்படும் 85 ரூபாய் என்பதை குறைந்த பட்சம் 150 ரூபாயாக வழங்கவேண்டுமென்று இந்த மாமன்றத்தின் சார்பாக கேட்டுக் கொள்கிறேன். பெண்குழந்தைகளாக இருந்தால், எண்ணெய், சோப்பு போன்றவைகள் வாங்குவதற்கு 2.00 ரூபாய் கொடுத்துக் கொண்டு இருக்கிறார்கள். 1967-லே போடப்பட்ட இந்த உத்தரவு தொடர்ந்து இன்றும் இருந்து கொண்டிருக்கிறது. என்பதை இந்த மாமன்றத்திலே தெரிவித்துக் கொள்வதோடு அந்தத் தொகையை குறைந்த பட்சமாக 10 ரூபாயாக உயர்த்தி, அந்தக் குழந்தைகளுக்கு நல்ல எண்ணெய், சோப்பு போன்றவைகளைக் கொடுக்க வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

[மாண்புமிகு பேரவைத்தலைவர் தலைமை]

சீருடை அளிக்கிறார்கள். குறிப்பிட்ட காலங்களில் அந்த விடுதிகளில் தங்கியிருக்கின்ற மாணவ மாணவிகளுக்கு தீபாவளி, பொங்கல் போன்ற பண்டிகைகளின்போது சீருடை

1989 ஏப்ரல் 22]

[திரு. வே. பெரியசாமி]

வழங்குகின்றபோது, எங்கேயும் விற்காத, மிகவும் கெட்டுப் போன, நலிந்த, நைந்த துணிகளை அந்த மாணவர்களுக்கு வழங்குகிறார்கள். அதை மாற்றி, இவ்வாண்டிலிருந்து டி.சி. துணிகளை அவர்களுக்கு வழங்கி 'ஏழையின் சிரிப்பிலே இறைவனைக் காண்போம்' என்று பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் சொன்னார்களே, அதை அந்தக் குழந்தைகளின் சிரிப்பிலே நீங்கள் இறைவனைக் காணவேண்டுமென்று சொல்லி அவர்களுக்கு நல்ல உடைகளை வழங்கவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

காலணி அளிக்கும் திட்டத்தினை எங்களுடைய தங்கத் திருமகன் அவர்கள் வழங்கினார்கள். அதை நீங்கள் நிறுத்தி வைத்திருக்கிறீர்கள். அதை தொடர்ந்து செய்யவேண்டுமென்று நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அந்தியூர் பகுதியிலேயிருக்கும் மலைப்பகுதியிலுள்ள மலை வாழ் மக்கள், ஆதிவாசிகள், இங்கே ஒருவரும் வருவதில்லை. ஒன்றும் கொடுப்பதில்லை. நீங்களாவது சொல்லக் கூடாதா என்றெல்லாம் சொல்லி, அங்கே யாரும் வருவதில்லை, எதுவுமே செய்வதில்லை என்று சொல்கிறார்கள். காங்கிரஸ் காரர்கள் 1947, ஆகஸ்ட்-லே சுதந்திரம் வாங்கிக் கொடுத்ததாகச் சொல்லி, இன்றைக்கு மிட்டாய்களையும் கொடிகளையும் வழங்கிக்கொண்டிருக்கிறார்களே, கொடிகளை ஏற்றிக் கொண்டிருக்கிறார்களே தவிர, எங்களுக்கு எதையும் செய்யவில்லை ஆகவே எங்களை கர்நாடக மாநிலத்தோடு சேர்த்து விடுங்கள் என்று கேட்கிறார்கள்.

நான் குட்டையூர் என்ற ஊருக்குப் போய் இருந்தேன். அங்கேயுள்ள ஒரு ஆதிவாசிப் பெண் சொல்கிறார். என்னை செருப்பால் அடித்தார்கள், கள்ளச் சாராயம் காய்ச்சுகின்ற கூலிகள் என்னை சுற்பழக்க முயற்சி செய்தார்கள் என்று சொல்லி, நீங்களாவது காவல் துறையினரிடம் சொல்லி இதற்கு பரிகாரம் செய்யக் கூடாதா என்று என்னிடம் முறையிட்டார்கள். நானும் பரகூரிலே உள்ள காவல் நிலையத்தில் இது குறித்து ஒரு விண்ணப்பத்தைக் கொடுத்து அவர்களுக்கு பாதுகாப்பாவது கொடுங்கள் என்று கேட்டேன். இதுகாறும் எந்த நடவடிக்கையும் இல்லை. நான் கடந்த ஞாயிற்றுக் கிழமை அங்கே போயிருந்தேன். எந்த நடவடிக்கையும் அந்த அதிகாரிகள் எடுத்திருக்கவில்லை. ஒரு பாதுகாப்புக் கூட பிற்படுத்தப்பட்ட மக்களுக்கு செய்யப்படுவதில்லை என்பதை உங்களுடைய கவனத்திற்குக் கொண்டு வருகிறேன்.

அதைப்போல நரிக்குறவர்களும் மிகவும் பிற்படுத்தப்பட்ட நிலையிலே இருக்கிறார்கள். சமுதாயத்திலே இவர்கள் மிகவும் பிற்படுத்தப்பட்டவர்கள். தொழில் மூலமாக பிற்படுத்தப்பட்ட வண்ணார் என்று சொல்லக் கூடிய சமு

[திரு. வே. பெரியசாமி]

[1989 ஏப்ரல் 22]

தாயத்தைச் சேர்ந்தவர்கள், நாவிதர்கள் போன்றவர்களுக்கு வீடுகள் கட்டுவதற்காக நிலங்களை கையகப்படுத்துகிறீர்கள். பல இடங்களை அதிகாரிகள் கையகப்படுத்துகின்ற நேரத்தில் விலை உயர்ந்த இடங்களை சில சமயங்களில் தேர்வு செய்கிறார்கள். சில சமயங்களில் வேண்டாத இடங்களை தேர்வு செய்கிறார்கள். சில சமயங்களில் கோர்ட்டுக்குப் போகக் கூடிய நிலையிலே உள்ள இடங்களை தேர்வு செய்கிறார்கள். அதனால் அவர்களுக்கு வீடு கட்டுவதற்காகக் கிடைக்கக் கூடிய அந்த இடங்கள் அவர்களுக்கு உரிய நேரத்தில் கிடைக்காமல் அவர்கள் கோர்ட்டுக்குப் போவதால் காலதாமதம் ஆகிறது. ஆகவே கருணை உள்ளம் கொண்ட முதலமைச்சர் அவர்கள் தயவு செய்து அந்த ஏழை மக்களுக்கு நிலத்தை கையகப்படுத்தி நான்கு மாதங்களிலாவது அவர்களுக்கு பட்டாவைக் கொடுப்பதற்கு ஒரு பதிய திட்டத்தை கொண்டு வந்து அவர்களுக்கு வீடு கட்டிக்கொடுக்கவேண்டுமென்று இந்த மாமன்றத்தின் சார்பாக கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இன்றைக்கு பிற்படுத்தப்பட்ட நலத் துறையின் மூலமாக 25 விடுதிகளை தமிழகத்திலே திறக்கப் போவதாகச் சொல்லி இந்த அறிக்கையிலே கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. 25 விடுதிகள் என்று சொன்னால் ஒரு மாவட்டத்திற்கு ஒரு விடுதி என்று கூட வருவதில்லை. ஆகவே குறைந்த பட்சம் மாவட்டத்திற்கு 4 விடுதிகளையாவது திறக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

நங்கள் வேறு எந்த உதவியைச் செய்தாலும் செய்யவிட்டாலும் கல்வி வசதியை கட்டாயம் செய்து தரவேண்டும். கல்வியில் பிற்பட்ட மக்கள் முன்னேறினால்தான் இந்தச் சமுதாயம் உயர்ந்த அந்தஸ்தைப் பெற முடியும். குறைந்த பட்சம் கட்டாயக் கல்வியை எல்லா இடங்களிலும் அறிவித்து, ஊரில் இருக்கிற பெரியவர்களை எல்லாம் அழைத்துப் பேசி, அவர்களுடைய குழந்தைகள் 1-ம் வகுப்பு முதல் 10-வது வகுப்பு வரை கட்டாயம் படிக்க வேண்டும் என்ற சூழ்நிலையை உருவாக்க வேண்டும். கட்டாயக் கல்வி படிக்க பெற்றோர்கள் தங்கள் குழந்தைகளை அனுப்பவில்லை என்றால் அந்தப் பெற்றோருக்கு சடுமையான தண்டனை அளித்து அந்தக் குழந்தைகளைப் படிக்க வைக்க வேண்டும். படித்த அந்தக் குழந்தைகளுக்கு வேலைவாய்ப்பையும் ஏற்படுத்திக் கொடுத்தால்தான் அவர்கள் நிலைமை உயரும். இந்த நாடு சுதந்திரம் பெற்ற பயனை அடைவார்கள். ஆகவே அதற்கு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

என்னுடைய தொகுதியில் வழுக்குப்பாறைத் திட்டம், மணியாச்சித் திட்டம் ஆகிய இந்தத் திட்டங்களை அமுல்படுத்தினால் ஆயிரக்கணக்கான விவசாயிகளுக்கு பாசன வசதி

1989 ஏப்ரல் 22]

(திரு. வே. பெரியசாமி)

கிடைக்கும். கடந்த காலத்தில் பொதுப்பணித் துறை அமைச்சரிடம் இது சம்பந்தமான கோப்புகளை வைத்திருந்தார்கள். (மணியடிக்கப்பெற்றது) தலைவரவர்களே, நான் கன்னிப் பேச்சு பேசுகிறேன். கொஞ்சம் நேரம் கொடுங்கள்; முடித்து விடுகிறேன். இந்த வழக்குப்பாறை, மணியாச்சித் திட்டங்களை நிறைவேற்றி பாசன வசதி செய்து கொடுக்க வேண்டும். அதைப்போன்று மற்றும் பல.....

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : இவை பொதுப்பணித் துறை சம்பந்தப்பட்டவை. அந்த அமைச்சரிடம் எழுதிக் கொடுங்கள்.

திரு. வே. பெரியசாமி : அந்த அமைச்சரிடம் எழுதிக் கொடுக்கிறேன். அவர்கள் இந்தத் திட்டங்களை நிறைவேற்ற வேண்டுமென்ற கேட்டு, என் உரையை முடிக்கிறேன். நன்றி, நன்றி.

திருமதி ஏ. எஸ். பொன்னம்மாள் : மாண்புமிகு சட்டமன்றத் தலைவர் அவர்களே, நம்முடைய முதலமைச்சர் அவர்கள் கொண்டு வந்திருக்கிற மானியக் கோரிக்கை மீது ஒரு சில கருத்துக்களைக் கூற விரும்புகிறேன்.

பிற்படுத்தப்பட்ட மக்களுக்கு இங்கே பல காரியங்களை அறிவித்திருக்கிறார்கள். அதோடு சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று ஒரு முக்கியமானப் பிரச்சினையை இங்கே தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். நேற்றையதினம் சமூக நலத்துறையிலே 65 இலட்சம் குழந்தைகளுக்கு சீருடை வழங்குவது பற்றிச் சொன்னார்கள். அதிலே இது எல்லாம் சேர்ந்து வருகிறது என்று நினைக்கிறேன். குழந்தைகளுக்கு துணி தைத்துக் கொடுப்பது சரியாக இல்லை. வயதுக்கு ஏற்றபடி தைத்துக் கொடுக்கப்படவில்லை. பையனுக்கு 'ட்ரவுசர்' தைத்துக் கொடுக்கிறார்கள். 12 வயது பையனுக்கு ஒரு அளவை வைத்துத் தைத்துக்கொடுக்கிறார்கள். ஆனால் 12 வயது பையன் 16 வயது பையன் அளவுக்கு வளர்ந்திருக்கிறான். அப்படிப்பட்ட நிலையில் அது சரியாக இல்லை. ஆகவே, தைப்பதற்கு முன்னால் டெயிலரை அந்தப் பள்ளிக்கு அனுப்பி, பையன்களுடைய அளவை, சரியாக எடுத்து, ஆசிரியர்களை வைத்து பையன்களுக்கு அளவு எடுத்து தைத்துக்கொடுக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : அளவு எடுப்பது ஆசிரியருக்கா அல்லது மாணவருக்கா ?

திருமதி ஏ. எஸ். பொன்னம்மாள் : ஆசிரியர்களுக்கு அல்ல ஆசிரியர்களை வைத்து மாணவர்களுக்கு அளவு எடுக்க வேண்டுமென்று சொன்னேன் அப்படிச் செய்து கொடுத்தால் சாலச்

[திருமதி ஏ. எஸ். பொன்னம்மாள்]

[1989 ஏப்ரல் 22]

சிறந்ததாக இருக்கும். இதற்காக கோடிக்கணக்கான ரூபாயை செலவிடுகிறோம் பையன்களுக்கு இப்படி என்றால் பெண் குழந்தைகளுக்கு அதைவிட மோசமாக இருக்கிறது. பாவாடை தைத்துக் கொடுக்கிறார்கள். அதில் சூசுருக்கமே வைக்காமல் தைக்கிறார்கள். அளவும் சரியாக இல்லாமல் முழங்காலுக்கு மேலே இருக்கிறது. பார்க்க அசிங்கமாக இருக்கிறது. அதைக் கொடுத்தும் பயனில்லை. இதை எல்லாம் ஒழுங்காக கொடுக்க நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, இந்த ஆண்டிலே 25 ஆஸ்டல்கள் திறப்பதாகச் சொல்லியிருக்கிறீர்கள். அது போதாது. உண்மையிலே இந்த வெயில் காலத்தில் குளிப்பதற்கு கூட வசதி இல்லாமல் நீண்டதூரத்திலிருந்து பிள்ளைகள் பள்ளிக்கூடத்திற்கு வருகிறார்கள். வெயில் காலத்தில் அவர்கள் ரொம்பவும் கஷ்டப்படுகிறார்கள். ஆகவே, எங்கெல்லாம் உயர்நிலைப்பள்ளி, மேல்நிலைப்பள்ளி இருக்கிறதோ அங்கெல்லாம் ஆண்களுக்கும் பெண்களுக்கும், பேக்வர்டு கிளாஸ் மாணவர்களுக்கும் ஆதிதிராவிட மாணவர்களுக்கும் தனித்தனியாக ஆஸ்டல் வசதி செய்து கொடுக்க வேண்டும். 100 பிள்ளைகள் 150 பிள்ளைகள் அங்கே தங்கிப் படிப்பதற்கு ஏற்ற வசதிகளை செய்து கொடுக்க வேண்டும். அப்படிச் செய்தால் மாணவர்கள் படிப்பதற்கு ஏற்ற நல்ல சூழ்நிலை உருவாகும். அந்த வசதிகளைச் செய்வதற்கு இன்னும் சற்று கூடுதலாக ஆஸ்டல்களைத் திறக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

(பிற்பகல் 12-10)

சிலர் ரொம்ப காலமாக எங்களை பேக்வர்டு கிளாசில் சேர்க்க வேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்கள். இப்போதே சில சதவீதங்களை அறிவித்திருக்கிறீர்கள். 18 சதவீதம், 20 சதவீதம், 32 சதவீதம், 30 சதவீதம் என்று ஒதுக்கீடு இருக்கிறது. மிகவும் பிற்படுத்தப்பட்ட சமுதாயத்தினருக்கு 20 சதவீதம் என்று அறிவித்திருக்கிறீர்கள். மற்ற ஃபார்வர்டு கம்யூனிட்டிக்கு 32 சதவீதம் இருக்கிறது. ஆதி திராவிடர்களுக்கு 18 சதவீதம் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. பாக்வர்டு கம்யூனிட்டிக்கு 30 சதவீதம் இருக்கிறது. இந்த ஒதுக்கீடுகள் எல்லாம் எந்த அளவுக்கு ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறதோ அந்த அளவுக்கு அவர்களுக்குச் சென்று செரவேண்டுமே ஆனால் இன்றைக்கு நடைமுறையில் பார்க்கும்போது சிலர் உண்மைக்குப் புறம்பாக சர்டிபிகேட் வாங்கி, முற்பட்ட சமுதாயத்தினர் மேலே போய்விடுகிறார்கள். மனசாட்சி இல்லாமல் இந்தக் காரியத்தைச் செய்கிறார்கள்.

1989 ஏப்ரல் 22]

[திருமதி ஏ. எஸ். பொன்னம்மாள்]

சமீபத்திலே ஹோசூருக்குச் சென்றிருந்தபோது பார்த்தேன். நல்ல கவுண்டன்மார்கள் என்று நினைக்கிறேன். அவர்களுக்கு நல்ல இடவசதி இருக்கிறது. வீட்டு வசதி இருக்கிறது. மற்ற வசதிகள் இருக்கின்றன. அவர்கள் எல்லாவிதமான செல்வத்தோடும் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் மனு கொடுத்திருக்கிறார்கள். எங்களை எல்லாம் எஸ்.டி.யில் சேர்க்க வேண்டும். மலைஜாதியில் எங்களை சேர்க்க வேண்டுமென்று மனு கொடுத்திருக்கிறார்கள். அங்கே இருக்கிற ரெவின்யூ இன்ஸ்பெக்டர் முடியாது என்று சொன்னதால் அவரை அடிக்கச் சென்றார்கள் என்று என்னுடைய கவனத்திற்குக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள்.

அதையும் நான் மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்களுடைய கவனத்திற்குக் கொண்டு வருகிறேன். உண்மையான எஸ்.டி. 1971-லே அதாவது இந்த மலைஜாதி வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்கள் அதாவது எஸ்.டி. வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்கள் .071 என்று இருந்தது. இன்றைக்கு அது 5.2 என்று வந்திருக்கிறது. இந்த வளர்ச்சி எப்படி வந்தது? எங்கே இருக்கிறார்கள்? பல ஜாதியைச் சேர்ந்தவர்கள் தங்களை எஸ்.டி. என்று சொல்லி அரிசனங்களை விட நாங்கள் தாழ்ந்தவர்கள் என்று சொல்லி அவர்களுக்கு இருக்கக்கூடிய சலுகைகளைப் பெறுவதற்காக இவ்வாறு செய்கிறார்கள். அது நியாயமானது அல்ல. எனவே அதிலே சற்று தனிக் கவனம் செலுத்த வேண்டும் என்று நான் மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்களைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து நரிக்குறவர்கள். நாங்கள் எல்லாம் அரிசனச் சமுதாயத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். வீடு கட்டிக் கொடுக்கின்ற திட்டங்கள் எல்லாம் அதாவது என். ஆர். இ. பி., ஆர். எல். இ. ஜி. பி. மற்றும் தாட்கோ போன்றவற்றின் அடிப்படையில் வீடுகள் கட்டிக் கொடுக்கிறோம். ஆனால் இதர ஜாதியைச் சேர்ந்தவர்களும் வந்து 'அக்கா நாங்களும் உங்களுக்குத்தானே ஒட்டுப்போட்டோம், எனவே எங்களுக்கு ஏன் வீடு கட்டிக் கொடுக்க மாட்டேன்' என்கிறார்கள்' என்று கேட்கிறார்கள். அப்படி அவர்கள் அடிக்கடி புலம்பிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆகவே இந்த வீடு கட்டிக்கொடுக்கும் திட்டத்தில் கூட வறுமைக் கோட்டுக்கு கீழே உள்ளவர்களைப் பொறுத்த வரையில், அதாவது 300 ரூபாய்க்கு, 500 ரூபாய்க்குக் கீழே வருமானம் உள்ளவர்களுக்கு, ஏழை எளியவர்களுக்கு, அவர்கள் எந்த ஜாதியைச் சேர்ந்தவர்களாக இருந்தாலும் அவர்களுக்காக ஒரு பகுதியை ஒதுக்கி அவர்களுக்கும் வீடு கட்டிக் கொடுக்கிற ஒரு திட்டத்தை உருவாக்கிக் கொடுத்தால் அவர்களுக்கும் ஒரு ஆத்ம திருப்தி ஏற்படும்.

[திருமதி ஏ. எஸ். பொன்னம்மாள்] [1989 ஏப்ரல் 22]

அடுத்து ரூரல் ஹவுசிங் ஸ்கீப் என்ற கிராமிய சட்டுறவு வீடுகட்டும் திட்டம் என்பதன் கீழ் கூட கடன்கள் சரியாகக் கொடுக்கப்படவில்லை. சரியானபடி பணம் கிடைக்கவில்லை என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். எனவே பெரும் பான்மையான இந்த ஏழைகளுக்கு இந்தக் கூட்டுறவுத் திட்டத்தின் மூலமாகவாவது வீடு கட்டிக் கொடுக்க ஒரு வழி வகை செய்ய முடியும் என்பதை நான் மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்களின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வந்து தகுந்த நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும் என்று நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

நீண்ட காலமாக பிறமலைக்களவர் என்ற ஒரு பிரிவினர் அதாவது முக்குலத்தோர் என்ற சமுதாயத்தின் கீழ் வருகின்ற சிர் மரபினர் என்பவர்கள் பற்றிக் குறிப்பிட்டிருக்கிறோம். நாம் பல இடங்களில் அரிசன மக்களுக்கெல்லாம் வீடுகளைக் கட்டிக் கொடுத்திருந்தாலும் கூட இவர்கள் அரிசன மக்களை விட மிகவும் மோசமான சூழ்நிலையில் இருந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். 4,360 ரூபாய் கொடுத்து வீடுகளைக் கட்டிக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தோம் அது மிகக் குறைந்த அளவில் இருக்கிறது. இந்தப் பணம் போதாது. அதைக் கணிசமான அளவில் அதிகரித்துக் கொடுக்கவேண்டும் என்று நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன். இதை உயர்த்திக் கொடுப்பதாக இங்கே ஒரு குறிப்பிடுக்கிறது. அடுத்து இப்போது ஆர். எல்.இ.ஜி.பி. என். ஆர். இ. பி. மற்றும் தாட்கோ போன்ற திட்டங்களின் கீழ் 6,006 ரூபாய் ஒரு வீட்டுக்கு என்ற அளவுக்கு நாம் வீடுகளைக் கட்டிக் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறோம், இன்றைக்குக் கொத்தனாருக்கு 35 ரூபாய் கொடுத்து இரண்டு வேளை சரப்பார்டும் போடவேண்டி இருக்கிறது. அப்படிப் போட்டால் தான் கொத்தனார்கள் வேலை செய்கிறார்கள். அந்தமாதிரி சித்தாளுக்கும் கூட கொடுக்கவேண்டி இருக்கிறது. நான் கூட கேள்வி நேரத்திலே ஒன்றைக் கேட்கலாம் என்று நினைத்தேன். அதாவது விவசாயக் கூலிகள் எல்லாம் நாம் நினைப்பதுபோல் இல்லை. நாம் போடுகிற சட்டம், ஆணைகள் அங்கே இல்லை. அவர்கள் ஒரு கான்ட்ராக்ட் மாதிரி எடுத்துக்கொள்கிறார்கள். ஒரு ஏக்கர் நிலத்திற்கு இத்தனை ரூபாய் என்று கான்ட்ராக்ட் எடுத்து அதன்மூலம் அவர்களுக்கு வருமானம் கிடைக்கிறது. இந்தச் சாதாரண மக்களுக்கு, ஏழை மக்களுக்கு ஒன்றுமே இல்லாத மக்களுக்கு, நிலம் கூட இல்லாத மக்களுக்கு, இந்த வீடுகளைக் கட்டிக் கொடுப்பதில் நாம் பாடுபாடு இல்லாமல் இதற்கென்று தனியாக ஒரு திட்டம் போட்டு இவர்களுக்கும் வீடு கட்டிக் கொடுத்தால் அவர்கள் திருப்தி அடைவார்கள். நேற்று கூட நான் கேள்வி நேரத்திலே—திருச்செந்தூருக்கு நெடும்பயணம் சென்ற காரணத்தால்தான் மீண்டும் அரியாசனத்திலே

1989 ஏப்ரல் 22] [திருமதி ஏ. எஸ். பொன்னம்மாள்]

தாங்கள் அமர்த்தப்பட்டிருக்கிறீர்கள். எனவே அந்த ஆண்டவனையே நம்பிக் கொண்டிருக்கிற அந்த ஏழைகளுக்கெல்லாம் அதிகப்படியான வீடுகளை ஒதுக்கிக் கொடுக்க வேண்டும் என்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து நரிக்குறவர்கள், அவர்கள் எங்கேயாவது ஒரு இடத்திலே வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். நரிக் குறவர்களுக்கு வீடு கட்டிக் கொடுத்தால் அவர்கள் ஓடிவிடுகிறார்கள் என்று சொல்கிறார்கள். ஒரு சமயத்தில் நம்முடைய அரிசனத் தந்தை திரு. என். எம். ஆர். சுப்பிரமணிய அவர்கள் தன்னுடைய இடத்தைக் கொடுத்து அவர்களுக்கு வீடுகள் கட்டிக் கொடுக்கப்பட்டன. அவர்கள் ஓடிவிட்டார்கள். இப்போது மீண்டும் அவர்கள் என்ன சொல்கிறார்கள் என்று சொன்னால் நாங்கள் இனிமேல் ஓடி வெளியே போக வாய்ப்பில்லை. ஆகவே நாங்கள் இருக்கக்கூடிய இடத்திலேயே எங்களுக்கு வீடு கட்டிக் கொடுங்கள் என்று கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். எனவே அவர்கள் மாநிலத்தில் எங்கெங்கு இருக்கிறார்களோ அதுபற்றி எல்லாம் ஆராய்ச்சி செய்து அவர்களுக்கு வேண்டிய உதவிகளைச் செய்யவேண்டும்.

அடுத்து குடுகுடுப்பை நாயக்கன்மார்கள். என்னுடைய தொகுதியிலே முன்று, நான்கு ஊர்களிலே இருக்கிறார்கள். மாண்புமிகு சட்டத்துறை அமைச்சர் அவர்களுக்கு நன்றாகத் தெரியும். புதுப்பட்டி என்ற ஊரிலே அவர்கள் நிறைந்து இருக்கிறார்கள். அவர்கள் 6 மாதம், 9 மாதம் என்று வெளியே போய் குடுகுடுப்பை செய்து பிச்சை எடுத்துப் பிழைக்கிறார்கள். அவர்களுடைய பிள்ளைகளைப் படிக்க வையுங்கள் என்று நானே சொல்லி அந்தக் குழந்தைகளைப் படிக்க வைத்தார்கள். அப்படிப் படிக்க வைக்கின்றவர்கள் சம்பளம் கட்ட வேண்டி இருக்கிறது. அவர்களை பேக்வர் டிரையம் சேர்க்காமல் நாயக்கன்மார்கள் என்ற பிரிவினரில் சேர்த்து வைக்கப்பட்டிருப்பது நல்லதல்ல. எனவே அந்த குடுகுடுப்பைக்காரர்களை எஸ். டி.-யிலே சேர்த்தால் தான் அவர்கள் முன்னுக்கு வருவார்கள். அந்தக் குழந்தைகள் மீண்டும் பிச்சை எடுக்கிற தொழிலைச் செய்யாமல் அவர்கள் வாழ்க்கையில் முன்னேறி வரக்கூடிய ஒரு நல்ல நிலைமை உருவாகும்.

அடுத்து இந்த கள்ளர் சீரமைப்புத் திட்டம் பற்றி ஏற்கெனவே நான் சொன்னேன். அந்த வீடுகட்டும் திட்டத்தை அவரே காணவில்லை. குறிப்பாக தென் ஜில்லாக்களில் இவர்கள் நிறைந்து இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு வீடுகள் கட்டுவதில் இந்த ஆண்டு குறைந்தது 5,000 வீடுகள் என்று

[திருமதி ஏ. எஸ். பொன்னம்மாள்] [1989 ஏப்ரல் 22]

ஒரு இலக்கை வைத்துக்கொண்டு அதன்படி ஏற்பாடுகளைச் செய்தால் அவர்களுக்கு ஒரு பாதுகாப்பான அளவுக்கு ஒரு நிலைமையை அரசாங்கம் செய்ய முடியும் என்பதையும் இந்த நேரத்தில் நான் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

அடுத்து படிக்கக்கூடிய குழந்தைகளிடையே பாகுபாடு இருக்கிறது. நாம் ஸ்காலர்ஷிப் கொடுக்கிறோம். அரிசனக் குழந்தைகளுக்கு 100 ரூபாய் குறைவு; இதர ஜாதிக் குழந்தைகளுக்கு 100 ரூபாய் ஜாஸ்தியாகக் கொடுக்கிறோம். நான் 100 ரூபாய் என்று குறிப்பாகச் சொல்லவில்லை. ஏதோ இவர்களுக்குக் குறைவாகவும், அவர்களுக்கு ஜாஸ்தி யாகவும் கொடுக்கப்படுகிறது. இது வந்து, அவர்களுக்குள்ளே ஒரு பாகுபாட்டைக் கொடுக்கக்கூடிய நிலைமையை உருவாக்குகிறது. கல்லூரியிலே படிக்கக்கூடிய மாணவர்கள், எல்லாம் என்ன அக்கா, எங்களுக்கெல்லாம் இந்த மாதிரி குறைத்து ஸ்காலர்ஷிப் வருகிறதே, எங்களுக்கு ரூ. 750 என்றால், பிற ஜாதிக்காரர்களுக்கு ரூ. 900, ரூ. 1,000 என்று வருகிறதே, இந்த பாகுபாடு ஏன் என்று கேட்கின்றார்கள். இந்த பாகுபாடு இல்லாமல் கல்லூரியில் படிக்கக்கூடிய எந்த ஜாதிக்கார குழந்தைகளாக இருந்தாலும் சரி, ஏழைக் குழந்தைகளாக இருந்தால் ஒரே மாதிரியாக ஸ்காலர்ஷிப் ஏற்பாடு செய்தால் அதுவும் சற்று சாரச்சிறந்ததாக இருக்கும் என்பதை இந்த நேரத்திலே நான் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். ஏழைக் குழந்தைகள், எந்த ஜாதியாக இருந்தாலும், பார்வாடு கம் யூனிட்டியாக இருந்தாலும் சரி, வறுமைக் கோட்டிற்குக் கீழே இருக்கின்ற அதனை ஜாதி மக்களுக்கும், அந்த வீட்டு மனை கொடுப்பதிலும் கூட, நாம் அவர்களுக்கெல்லாம் எல்லோருடைய நிலைமைகளைப் பார்த்து, அதாவது 'டிப்பென்டிங் அப்பான் தி இன்கம்' என்று வைத்து அவர்கள் அதனை பேர்களுக்கும் வீட்டுமனைகளை வாங்கிக் கொடுத்துவிட்டால் கூட, நலவது. அந்த மனை வாங்கி கொடுப்பதற்குக்கூட நாம் நடவடிக்கை எடுப்பேமானால் அதை எல்லோரும் பாராட்டுவார்கள். ஆகவே அவர்களுக்கெல்லாம் மனைகள் கொடுப்பதுகூட நாம் பாகுபாடு காட்டாமல், ஏழைகளாக இருக்கக்கூடிய வறுமைக் கோட்டிற்கு கீழே இருக்கக்கூடிய எல்லா ஜாதியைச் சேர்ந்தவர்களுக்கும் நாம் அந்த உதவியை செய்யவேண்டும் என்று இந்த சந்தர்ப்பத்திலே சொல்லிக் கொள்கிறேன்.

அத்தோடு இப்போது அந்த வீட்டை கட்டவே முடியவில்லை. அதற்கு நீங்கள் உகை வங்கியிலேயிருந்து கொடுத்தாலும் சரி, வேறு திட்டத்திலேயிருந்து கொடுத்தாலும் சரி, எங்கேயாவது கடன் வாங்கியாவது கொடுக்கலாம். அதிகப் படியான பணத்தை வாங்கி அவசிய யூனிட்டில் போட்டு அதன் மூலமாக கிராமப்புறங்களில் இருக்கக்கூடியவர்களுக்குக்

1989 ஏப்ரல் 22] [திருமதி ஏ. எஸ். பொன்னம்மாள்]

கொடுக்கவேண்டும். அவர்கள் பட்டா வைத்திருக்கின்றார்கள். அதுதான் அவர்கள் சொத்து. வேறு ஒன்றுமில்லை. அவர்களுக்கு நிலம் கிடையாது. வேலை கிடையாது. எந்த வேலையும் இல்லாமல் இருக்கின்றார்கள். அவர்களுக்கு அதைச் செய்யவேண்டும்.

கடைசியாக சலவைத் தொழிலாளர்கள் பிரச்சனை. இப்போது தண்ணீரே கிடைக்கவில்லை. எங்கே பார்த்தாலும் தண்ணீர் இல்லாமல் அவஸ்தைதேடிப் பட்டுக்கொண்டு இருக்கிறோம். பாவம் சலவைத் தொழிலாளர்கள். அவர்களுக்கு கிராமங்களிலே கிடைக்கக் கூடியது எல்லாம் தானியம் தான். அதுதான் அவர்களுக்குக் கூலி. அது இல்லாமல் பணம் கொடுக்கப்படுவதில்லை. இங்கே துணிக்கு ஒரு ரூபாய் கொடுக்கிறோம். ஆனால் அங்கே கிராமங்களிலே அந்த மாதிரி கொடுக்கப்படுவதில்லை. அந்தச் சலவைத் தொழிலாளர்களுக்கு ஒரு பெரிய ராட்சத கிணறு வெட்டி கொடுக்கவேண்டும். அவர்களுக்கு தோபிகானாக்கள் கட்டிக்கொடுத்தால் அது சற்று சாலச்சிறந்ததாக இருக்கும். அப்படி செய்தால்தான் கிராமங்களிலே வேலை செய்ய முடியும். அவர்கள் பிழைக்கமுடியும். அவர்கள் அத்தனை பேர்களையும் பேக்வேர்ட் கிளாசிலே சேர்த்தது பற்றி நான் மகிழ்ச்சியடைகிறேன். பாராட்டுகிறேன். வரவேற்கிறேன்.

அதுபோல, நாவிதர்கள். அவர்களுக்குக் கூட கிணறு வெட்டுவதற்கு கொடுக்கவேண்டும். இடம் இருந்தால், ரூ. 2,500 நாம் மானியமாக கொடுக்கிறோம். இந்தக் காலத்திலே ரூ. 2,500 என்பது எப்படி போதும். ஒரு கிணற்றுக்கு ஆழப்படுத்துவதாக இருந்தால் கூட ரூபாய் 10 ஆயிரம் தேவைப்படுகிறது. அவர்களுக்கு 2,500 ரூபாய் என்று இருப்பது மிகவும் குறைவு. அந்த ஏழைகளுக்கு, இடம் இருந்தால், 2 ஏக்கர் வைத்திருந்தால் அவர்களுக்கு இந்த ரூ. 2,500 என்பதை ரூ. 5,000 ஆக செய்தால் அதுவும் நன்றாக இருக்கும் என்பதைச் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

கருவிகள் கொடுப்பதிலே 10 பேர்களுக்குத்தான் கொடுக்கிறோம். 100 பேர்கள் அப்ளிகேஷன் கொடுத்தால், இந்த சலவைத் தொழிலாளர்களுக்கும், நாவிதர்களுக்கும் 100 பேர்களில் 10 பேர்களுக்குத்தான் கொடுக்கிறோம். அத்தனை பேர்களுக்கும் கொடுக்க வேண்டும். அவர்களுக்கு வேறு வழியில்லை. இந்த கருவிகளை கொடுப்பதற்கான சூழ்நிலை ஏற்படுத்தித் தரவேண்டும் என்று இந்த சந்தர்ப்பத்திலே கேட்டு உரையை முடிக்கிறேன்.

திரு. தூ. க. சுப்பிரமணியம் : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, இந்த மாமன்றத்திலே எனக்கு பேச வாய்ப்பினை நல்கிய தமிழக முதல்வர் அவர்கள், தானைத் தலைவர், தமிழினத் தலைவர் மாண்புமிகு அண்ணன் கலைஞர் அவர்களுக்கும், பேரா

[திரு. து. க. சுப்பிரமணியம்] [1989 ஏப்ரல் 22]

சிரியர் பெருந்தகை அவர்களுக்கும், என்னை வெற்றி பெறச் செய்து அனுப்பிய சத்தியமங்கலம் தொகுதியைச் சேர்ந்த வாக்காளப் பெருமக்களுக்கும் என் நன்றியையும், வணக்கத்தையும் கூறி, பகுத்தறிவு பகலவன் தந்தை பெரியார் அவர்களையும், பேரறிஞர் அண்ணா அவர்களையும் நினைவு கூர்ந்து எனது கன்னிப் பேச்சைத் தொடங்குகிறேன்.

பிற்பட்டோர் நலத்துறை மானியத்திலே பேசுகின்ற வாய்ப்பினை பெற்றமைக்கு நான் முதலிலே பெருமைப்படுகிறேன். ஏனென்றால் என்னுடைய பகுதியாக இருக்கின்ற சத்தியமங்கலம் பகுதி மூன்றில் இரண்டு பங்கு பகுதி பிற்படுத்தப்பட்ட பகுதியாக இருக்கின்ற காரணத்தினால், அங்கே வாழ்கின்ற மக்களின் வாழ்க்கைத்தரம் வறுமைக் கோட்டிற்கு கீழே இருக்கின்ற காரணத்தினால் இந்த சத்தியமங்கலம் தொகுதியிலே இருக்கின்ற தாளவாடி மலைப்பகுதியையும், சத்தியமங்கலம் ஒன்றியத்திலே இருக்கின்ற குத்தியாலத்தூர் மலைப் பகுதியையும், பிற்படுத்தப்பட்ட பகுதியாக அறிவிக்க வேண்டும் என்று தமிழக முதல்வர் அவர்களை கேட்டுக்கொள்கிறேன். கடந்தகால ஆட்சியிலே தமிழ் இனத் தலைவர் கலைஞர் அவர்கள் பிற்பட்டோர் நலத்திற்கு தனி மானியம் என்று ஏற்படுத்தினார்கள் என்பதிலே பெருமைப்பட்டு அவர்களுக்கு நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். சத்தியமங்கலம் தொகுதியிலே உள்ள தாளவாடி மலைப் பகுதி பிற்பட்ட பகுதி. அங்கே வாழ்கின்ற மக்களின் வாழ்க்கைத்தரம் மிகவும் கீழ்த்தரமாக இருக்கிறது. பிற்படுத்தப்பட்ட பகுதியாக தமிழக அரசு அதை அறிவித்து அரசிலே உள்ள அனைத்து சலுகைகளையும் அதற்கு வழங்க வேண்டுமென்று இந்த நேரத்தில் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அரசுத் துறையில் நடத்தப்படும் 671 மாணவ மாணவிகள் விடுதிகளில் 61 விடுதிகளுக்குத்தான் அரசுக் கட்டிடங்கள் இருக்கின்றன. மற்ற விடுதிகள் வாடகைக் கட்டிடங்களில் இயங்குகின்றன. வாடகைக் கட்டிடங்கள் சரியான பராமரிப்பு இல்லாத காரணத்தால், அதை எல்லாம் மாற்றி, அரசுக் கட்டிடங்களுக்கு மாற்றி, அந்த மாணவர்களின் வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அதே நேரத்தில் அந்த அரசுக் கட்டிடங்களுக்கு வருஷா வருஷம் மானியம் ஒதுக்கி, அவற்றைப் பழுது பார்க்க வேண்டுமென்று இந்த நேரத்தில் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

(பிற்பகல் 12-20).

அதைப்போல் அகில இந்திய உயர் அரசுப் பணிகளுக்கு மத்திய அரசு தேர்வாணைக் குழுவால் நடத்தப்படும் தேர்வுகளில் கலந்து கொள்ள, பிற்படுத்தப்பட்ட சமுதாயத்தினருக்கு சென்னையில் மட்டும் ஒரு பயிற்சி நிலையம் இயங்கி வருகிறது. அதைப்போல

1989 ஏப்ரல் 22] [திரு. தூ. க. சுப்பிரமணியம்]

மாவட்டத் தலைநகரங்களில் இந்தப் பயிற்சி நிலையங்களை அமைத்துத்தர வேண்டுமென்று இந்த நேரத்திலே கேட்டுக்கொள்கிறேன். ஆண்டு வருமானம் 12,000-க்குக் குறைவாக உள்ளவர்களுக்கு உண்டி, உறையுள் தந்து, இலவசமாகப் பயிற்சி அளிக்கப்படுகிறது. ஆண்டு வருமானம் 12,000-க்கு மேலே உள்ளவர்களுக்கும், அவர்கள் சொந்தச் செலவில் தங்கிப் படிக்க அரசு ஆவன செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

சீர் மரபினருக்கு வீடுகள் கட்ட தற்போது 4,300 வழங்கப்படுகிறது. இது மிகவும் குறைவாக உள்ளது. அந்தத் தொகையை அதிகப்படுத்துமாறு கேட்டுக்கொள்கிறேன். பிறப்படுத்தப்பட்ட பள்ளி, கல்லூரி மாணவர்களுக்கு பள்ளிக்கூடம் சென்றுவர பஸ் கட்டணச் சலுகை முழுவதும் அளிக்க வேண்டுமென்று இந்த நேரத்தில் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்து எனது பகுதியான தாளவாடி மலைப் பகுதி, மிகவும் பிற்பட்ட பகுதி. அதைப்போல புண்டியாந்தூர் பிற்பட்ட பகுதி. தாளவாடி ஒன்றியப் பகுதி சத்தியமங்கலம் வருவாய் வட்டாட்சியருக்கு உட்பட்டது. எனவே சத்தியமங்கலம் வர வேண்டுமென்றால் 70 கிலோ மீட்டர் வரவேண்டியிருக்கிறது. எனவே தாளவாடியை ஒரு தனி வருவாய் வட்டமாக அமைக்கக் கோருகிறேன். அடுத்து, என்னுடைய தொகுதி 150 கிலோ மீட்டர் நீளமுள்ளது. ஒரு பகுதி அந்தியூரிலிருந்து; ஒரு பகுதி மேட்டூரிலிருந்து, கர்நாடக எல்லையிலிருந்து ஊட்டிவரை பரந்து விரிந்து இருக்கிறது. அங்கே பாதை வசதி சரியாக இல்லை. சற்று முன்பு இங்கே விவாதித்தார்களே, 12 யானைகள், 10 யானைகள் என்று, எனது தொகுதிக்கு வந்தால் ஏறத்தாழ நூற்றுக்கணக்கான யானைகளும், நூற்றுக் கணக்கான காட்டெருமைகளும், கரடிகளையும் என்னால் காட்ட முடியும். தேர்தல் நேரங்களில் அங்கே சென்றபோது, காட்டு எருமைகளிடமிருந்தும், கரடிகளிடமிருந்தும் யானைகளிடமிருந்தும் தப்பிக்க எந்தவித பாதுகாப்பும் இல்லாமல் சென்று வந்திருக்கிறேன். மக்கள் அந்த அளவுக்கு அந்தப் பகுதியிலே பாதுகாப்பின்றி வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். அந்தப் பிற்படுத்தப்பட்ட மக்களுக்கு சென்று வர பாதை வசதியில்லை. டாக்டர் கலைஞர் அவர்கள் ஆட்சிக் காலத்தில் 1971-லேதான் அங்கே பாலங்கள் கட்டப்பட்டன. சாலைகள் போடப்பட்டன. அதற்குப் பின்னாலே எந்தவித வசதியும் செய்து தரப்படவில்லை. இப்போது அங்கே சென்ற போது, அங்கேயுள்ள மக்களெல்லாம் எங்களுக்கு வேறு ஒன்றும் தேவையில்லை. காட்டு மிருகங்களிடமிருந்து எங்களைக் காப்பாற்ற வேண்டுமென்று கோருகிறார்கள். இங்கே இருக்கிற யானை, சிங்கம், புலிகளிடமிருந்து எங்களைக் காப்பாற்ற வேண்டும்; இங்கே செல்வதற்கு சரியான பாதை வசதி இல்லை, போக்குவரத்து வசதியில்லை என்று சொல்கிறார்கள். குறிப்பாக கர்நாடக எல்லையில் இருக்கிற காரணத்தாலே, தாளவாடி

[திரு. து. க. சுப்பிரமணியம்] [1989 ஏப்ரல் 22]

மலைப் பகுதியிலிருந்து சத்தியமங்கலம் வர கர்நாடக எல்லையைச் சுற்றி வரும் சூழ்நிலை இருக்கிறது. அதை மாற்றி சத்தியமங்கலம் பகுதியிலே சாலை வசதியைச் செய்து தர வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். பழங்காலத்தில் திப்பு சுல்தான் ஆண்டபோது அவன் வந்த வழி என்று, இன்றும் திப்பு சுல்தான் ரோடு என்று சொல்கிறார்கள் அந்தச் சாலையைச் சீர்செய்து, கஜநட்டி வழியாக சாலை அமைத்தால் 27 சுற்றுகள் ஏறிச் செல்ல வேண்டுமென்ற அவசியமில்லை. நேரடியாக 13 கிலோ மீட்டரில் சென்று விடலாம். கலைஞர் அவர்கள் ஆட்சிக் காலத்தில் மின்சாரம் அங்கே வழங்கப்பட்டிருக்கிறது. பிற்படுத்தப்பட்ட பகுதியாக இருப்பதால் மின்சாரம் சிங்கிள் ஃபேஸ் லைன் தரப்பட்டது. அதை 3 ஃபேஸ் லைனாக மாற்றித்தர வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். அந்த ஓயர்கள் எல்லாம் பழுதுபட்டு, பல நாட்கள் மின்சாரம் கிடைப்பதில்லை. அதை மாற்ற வேண்டும். பல யானைகளாலும், காட்டு எருமைகளாலும் விவசாய நிலங்கள் எல்லாம் மிதித்து, நாசமடைவதால், விவசாயம் செய்ய முடியாத நிலைமை இருக்கிறது. கடந்த கால ஆட்சியிலே அவர்களிடமிருந்து துப்பாக்கிகள் அரசாங்கத்திலே கொண்டு வந்து வைக்கப்பட்டு, அது திருப்பித் தரப்படவில்லை.

அவர்களெல்லாம் காட்டு மிருகங்களிடமிருந்து பயிர்களைப் பாதுகாத்து வெள்ளா மையை எடுக்க முடியாது சூழ்நிலை இன்னும் இருக்கிறது. அவர்கள் காட்டு யானை, கரடிகளிடம் கடிபட்டு, மிதிபட்டு கஷ்டப்படுவதால் அவர்களுக்கெல்லாம் கண்டிப்பாக உதவித் தொகை வழங்க இந்த அரசு ஆவன செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அதைப் போலவே எனது பகுதி மலையும், மலையைச் சார்ந்த பகுதியுமாக இருப்பதால் நிறைய அணைக்கட்டுத் திட்டங்களை அங்கே மேற்கொள்ள வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். தாளவாடி மலையில் அணையைக் கட்டி அங்கே இருந்து தமிழ்நாட்டுக்கு தண்ணீரைப் பயன்படுத்த வேண்டும். தற்போது கருநாடகத்திற்கு அந்தத் தண்ணீர் பயன்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறது. தாளவாடிக்குச் சீழே உள்ள எனது தொகுதியில் நிறைய பாசனத் திட்டங்களை மேற்கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது . . .

மாண்புமிகு பாக்டர் மு. கருணாநிதி : மாண்புமிகு தலைவர் அவர்களே, ஒரு வேளை நான்தான் தவறாக, இன்றைக்குப் பாசனம் பற்றிய விவாதம் நடத்துவதற்குப் பதிலாக என்னுடைய மானியம் மீது விவாதம் நடப்பதாகக் கருதிக் கொண்டிருக்கிறேனோ என்று விளக்கம் தந்தால் நல்லது. (சிரிப்பு).

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : மாண்புமிகு உறுப்பினர் கன்னிப் பேச்சுப் பேசுவதால் விட்டுக் கொடுத்தேன். அந்தப் பேச்சில் பாசனமும் கொஞ்சம் வரட்டுமே என்று விட்டிருக்கிறேன்.

1989 ஏப்ரல் 22]

திரு. து. க. சுப்பிரமணியம் : எனது பகுதி பிற்படுத்தப் பட்ட பகுதியாக இருப்பதால், மலையும், மலையைச் சார்ந்த பகுதியாக இருப்பதால் பேசினிட்டேன். அதை மன்னித்து, ஏழை எளிய பிற்படுத்தப்பட்ட மக்களுக்கு — மலைப் பகுதி மக்களுக்கு — அங்கே இல்லங்களைக் கட்டித் தர வேண்டும் என்று இந்த நேரத்தில் நான் கேட்டுக் கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

அதைப் போலவே, என்னுடைய தொகுதி பிற்படுத்தப்பட்ட பகுதியாக இருப்பதால் மலைப் பாஷைகள் நிறைய சீர் செய்யப் படாமலேயே இருக்கின்றன. பிற்படுத்தப்பட்ட மக்களுக்கு வசதி செய்து தரப்பட வேண்டும் என்ற எண்ணத்தில் அந்தப் பாதைகளை எல்லாம் சீர் செய்து கொடுக்க வேண்டும் என்று சொல்லி, மலையில் இருக்கிற பிற்படுத்தப்பட்ட மக்களின் வாழ்க்கைத் தரம் உயர்ந்திட அவர்களுக்கு மாணியம் பெற்றுத்தர வேண்டும் என்றும் சொல்லி, சத்தியமங்கலம் தொகுதியில் தாளவாடி மற்றும் முஷ்டியாலத்தூர் ஆகியவற்றை பிற்படுத்தப்பட்ட பகுதியாக அறிவிக்க வேண்டும் என்று கேட்டு விடைபெறுகிறேன். வணக்கம்.

திரு. பி. எச். பாண்டியன் : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, பிற்பட்டோர் நலத்துறையில் என்னுடைய கருத்துக்களை வழங்குவதற்கு வாய்ப்புக் கொடுத்ததற்காக நான் நன்றி கூறுகிறேன்.

பிற்பட்டோர் துறையின் மூலமாக—அந்தக் கொள்கையின் அடிப்படையில்—கல்லூரிகளில் இட ஒதுக்கீடு மற்றும் அரசாங்க வேலை வாய்ப்புகளில் இட ஒதுக்கீடு ஆகிய இரண்டையும் நாம் கடைப்பிடித்து வருகிறோம். கடந்த காலத்தில்—குறிப்பாக ஒரு மாதத்திற்கு முன்பு மிகவும் பிற்பட்டோர் என்ற பிரிவினருக்கு 20 சதவீத இட ஒதுக்கீட்டைப் பிற்படுத்தப்பட்டோருக்கான சதவீதத்திலிருந்து எடுத்துக் கொடுத்திருக்கிறோம். என்னைப் பொறுத்தவரையில் பிற்பட்டோருக்காக ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிற 50 சதவீதத்திலிருந்து 20 சதவீத இடத்தை எடுத்துக் கொடுக்காமல், 32 சதவீதம் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிற முற்பட்டோருக்குரிய ஒதுக்கீட்டிலிருந்து எடுத்துக் கொடுத்திருக்க வேண்டும். இது தான் என்னுடைய ஆழமான எண்ணமாகும். மேட்டிலிருந்துதான் பள்ளத்திற்குத் தண்ணீரைப் பாய்ச்ச வேண்டுமே தவிர, ஒரு பள்ளத்திலிருந்து இன்னொரு பள்ளத்திற்கு நீர்ப் பாய்ச்சினால் அந்தப் பள்ளம் இன்னும் கொஞ்சம் அதிகமாகப் போய்விடும்.

பிற்பட்டவர்களுக்குத் தனிப் பாதுகாப்பு வேண்டும். காரணம் பிற்படுத்தப்பட்டவர்கள்தான் இப்போது பெரும்பான்மையாக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதை நாம் மறந்துவிடக் கூடாது. அரசியல் சட்டத்திலே கூட மைனாரிட்டிகளுக்குத் தான் பாதுகாப்பு உண்டு என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அரசி

[திரு. பி. எச். பாண்டியன்]

[1989 ஏப்ரல் 22]

யல் சட்டத்தில் ஏன் மெஜாரிட்டிக்கு பாதுகாப்பு கொடுக்கவில்லை என்றால், மெஜாரிட்டி எப்போதும் தன்னுடைய பங்கை எடுத்துக் கொள்ளும் என்ற நம்பிக்கையோடு அந்தப் பாதுகாப்பை அவர்கள் கொடுக்காமல் விட்டுவிட்டார்கள். நாம் சிறுபான்மையினருக்கு போகக்கூடிய பங்கில் கை வைக்காமல், பெரும்பான்மையினர் பெற வேண்டிய பங்கை விட்டுவிடக்கூடாது என்பதுதான் என்னுடைய கருத்தாகும்.

[பிற்பகல் 12-30]

கல்லூரியில் இடம் ஒதுக்கீடு தருகிறோம். வேலை வாய்ப்பில் இட ஒதுக்கீடு கொடுக்கிறோம். ஆனால் பெரிய பெரிய பதவிகளில் நியமிக்கும்போது அதே விகிதாச்சாரத்தை நாம் பின்பற்றுவது கிடையாது. தமிழ்நாட்டில் இருக்கிற மாவட்ட ஆட்சித் தலைவர்களாக இருக்கக் கூடியவர்களின் பட்டியலைப் பார்த்து இதே விகிதாச்சாரப்படி அவர்களும் அங்கே நியமிக்கப்பட வேண்டும். சென்னை கோட்டையிலே செயலாளராக இருக்கக்கூடியவர்களுடைய பட்டியலைப் பார்த்து இதே பிற்படுத்தப்பட்டோர் விகிதாச்சாரப்படி, இன்னும் சொல்லப்போனால் 18 சதவீதம் அரிசன மக்களுக்குக் கொடுக்கப்படுகின்ற அதையும் பின்பற்ற வேண்டும். சென்னை உயர்நீதிமன்றத்தில் நீதிபதிகள் நியமனம் என்றாலும் உங்கே 18 சதவீதம் அரிசன மக்களுக்கும், அதேபோல் பிற்படுத்தப்பட்டோருக்கும் அதே விகிதாச்சார முறைப்படி நியமனம் இங்கே இருந்து பரிந்துரைக்கப்பட்ட வேண்டும். இன்றைக்கு கணக்கு எடுத்துப் பார்ப்பீர்களேயானால், 18 சதவீத அரிசன மக்களுடைய சார்பில் நியமனங்கள் உயர்நீதிமன்றத்திலும் கிடையாது; உச்ச நீதிமன்றத்திலும் கிடையாது. எல்லோரையும் பாதுகாக்கக்கூடிய அரசியல் சட்ட அமைப்பின் கீழ் வரக்கூடியவர்கள், அமரக்கூடிய இடங்களிலேயே அரசியல் சட்டத்தினால் வரையறுக்கப்பட்ட அந்த இட ஒதுக்கீடு, பாதுகாப்பு அங்கே இல்லை என்பதை நான் இங்கே தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். அது ஒன்று.

அடுத்து பதவி உயர்வு கொடுக்கும்போது இதே விகிதாச்சாரப்படி பதவி உயர்வும் கொடுக்க வேண்டும். அவர்கள் உயர்ந்த பதவிகளை பெறும்போது, பல்வேறு அதிகாரிகளோடு போட்டி போடும்போது இதே விகிதாச்சாரப்படி அவர்களுக்கும் பதவி உயர்வு கொடுக்க வேண்டும் என்பதை நான் இங்கே தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். அப்படி செய்தால்தான் இன்னும் 25 அல்லது 50 ஆண்டு காலத்திற்குள் எல்லோரும் ஒன்றாக, சமமாக வாழ முடியும்; எல்லோரும் ஒன்றாக, எந்த சமுதாயம் என்று பார்க்காமல், அவரவருடைய வாழ்க்கைப் பாதையை அமைத்துக்கொள்ள முடியும் என்பதை நான் இங்கே உதாரணத்தோடுப் கோடிட்டுக் காட்ட விரும்புகிறேன். ஏஷியாட் விளையாட்டுப் போட்டியை பார்த்தவர்களுக்குத் தெரியும்; ஒலிம்பிக் விளையாட்டுப் போட்டி

1989 ஏப்ரல் 22] [திரு. பி. எச். பாண்டியன்]

யைப் பற்றி கேள்விப்பட்டவர்களுக்குத் தெரியும். இந்த இரண்டிலும் இட ஒதுக்கீடே கிடையாது. அதுபோல் திறமை வளர்வதற்கு, அதுபோன்ற திட்டங்களை அரசாங்கம் கொண்டுவருமேயானால், இன்னும் 50 ஆண்டுக் காலத்தில் உலக அரங்கில் இனி எல்லோரும் சமமாக போட்டி போட முடியும் என்பதை நான் இங்கே தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

இன்னொன்று, இன்றைக்கு பிற்படுத்தப்பட்டோருக்குக் கொடுக்கக்கூடிய அரசாக—இங்கே என்னையும் சேர்த்து சொல்கிறேன், நானும் பாதுகாப்பு தான்—எல்லோரும் இங்கே இருக்கின்றோம்; பிற்படுத்தப்பட்டோர் மக்களின் வாக்குகளைப் பெற்றுத்தான் அதிகமாக நாம் இங்கே வந்து இருக்கின்றோம். அவர்கள் நம்மை நம்பிக்கொண்டுதான் இருக்கிறார்கள். தேர்தலில் எந்தப் பிரிவானாலும், அவர்கள் அந்தப் பிரிவை சொல்லி வாக்கு கேட்பது கிடையாது. எந்தப் பிரிவும் வெளிப்படையாக பத்திரிக்கையில் விளம்பரம் கொடுப்பதும் கிடையாது. இந்தப் பிரிவைச் சேர்ந்தவர்கள், இந்தப் பிரிவுக்கு வாக்களியுங்கள் என்று நான் எந்தக் பத்திரிக்கையிலும் பார்க்கவில்லை. ஆனால் சில பேர் தவறு செய்து விடுகிறார்கள். ஒரே ஒரு சமுதாயம், முற்பட்ட சமுதாயம். இந்தத்தேர்தலில் இன்னாருக்குவாக்களியுங்கள் என்பதை நான் பத்திரிக்கையில் பார்த்து உண்மையிலேயே வேதனைப்பட்டுடன். எல்லோரும் ஒன்றாக தேர்தலில் நின்று வேலை பார்த்துக் கொண்டிருந்தபோது, வாக்குகளைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தபோது, இப்படி ஒரு சமுதாயம் இன்னாருக்கு வாக்களியுங்கள்; நாங்கள் இந்தக் கட்சியோடு கூட்டு வைத்து இருக்கின்றோம் என்று முற்பட்ட சமுதாயம் சொன்னது உண்மையிலேயே வேதனைக்கு உரிய விவகாரம் ஆகும். முதலமைச்சர் அவர்களுக்கும் அது எந்த சமுதாயம் என்று தெரியும். ஆகவே சொல்கின்றேன், இனிமேல் அந்த பேதம் இல்லாமல், தேர்தல்கள், நியமனங்கள், பதவி உயர்வுகள், நம்முடைய நாட்டின் நடப்புகள் எல்லாம் உருவாக வேண்டும் என்பதுதான் என்னுடைய எண்ணம் ஆகும். இதுபோன்ற நிலையில் அரசாங்கம் தன்னுடைய நிலையை விட்டுக் கொடுக்காமல் நிலைத்து நிற்க வேண்டுமென்பதுதான் என்னுடைய எண்ணம் ஆகும். பல பேர் போராடுவார்கள். சில சமுதாயத்தினர் பிற்பட்ட சமுதாயத்துக்குள்ள விகிதாச்சாரத்தில் இருக்கின்றார்கள்; அவர்களில் பல பேர் முன்னேறி விட்டார்கள்; அவர்களை அந்தப் பிரிவினருந்து, விகிதாச்சாரப்படி பார்த்து கூட எடுத்துவிடலாம்; எல்லோரையும் ஒன்றாகக் கருதிவிட முடியாது. இதைத்தான் மறைந்த முதலமைச்சர் திரு. எம்.ஜி.ஆர். அவர்கள் இதுபோன்ற சமுதாயத்தில், ரொம்ப முன்னேறியவர்கள் ஒரு உச்ச நீதிமன்ற நீதிபதியாகவோ, ஒரு உயர்நீதிமன்ற நீதிபதியாகவோ இரண்டு, மூன்று ஜெனரேஷனாக முன்னேறி விட்டார்கள்; அவர்களுக்கு ஒதுக்கீடு தேவையில்லை என்ற அடிப்படையில்தான் அவர்கள் கொள்கையைக் கொண்டு வந்தார்கள். அதையும் கொஞ்சம் மனதில் வைத்துக்

[திரு. பி. எச். பாண்டியன்] [1989 ஏப்ரல் 22]

கொள்ள வேண்டுமென்பதை நான் இங்கே தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இரண்டு மூன்று ஜெனரேஷன் கொஞ்சம் முன்னேறி விட்டால் அவர்களை முன்னேறியவர்களோடு சேர்ப்பதில் ஒன்றும் தவறு கிடையாது. முதலாவதாக, ஒரு சமுதாயத்திலேயிருந்து படித்து வரக்கூடிய முதல் ஜெனரேஷன் கொஞ்சம் உயரும் பொழுது அதற்குக் கொஞ்சம் முக்கியத்துவம் கொடுக்கலாம். ஹேண்டிகேப்ட்—ஒட்டப்பந்தயத்திலே கூட அப்படித்தான். ஒரு கால் ஒடிந்திருந்தால், பத்தடி தள்ளி நிற்கச் சொல்லுவார்கள். அதுபோல கருத்தில் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்பதை நான் இங்கே தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். ஆகவே, பிற்படுத்தப்பட்டோர் என்ற துறையே உருவானதற்குக் காரணமே முதலமைச்சரவர்கள்தான் அந்தத் துறையை உருவாக்கியிருக்கிறார்கள் முன்பு முதலமைச்சராக இருந்தபொழுது. பிற்படுத்தப்பட்டோருடைய உரிமை எந்தக் காலத்திலும் விட்டுக் கொடுக்கப்பட மாட்டாது என்ற காரணத்தினால் தான் அதை உருவாக்கியிருக்கின்றார்கள். ஆக என்னதான் அரசியல் பேதங்கள்—அரசியல் அநாகரிகமாகச் சில நேரங்களில் பலபேர் எண்ணுவார்கள். ஏன் இந்தச் சமுதாயம், சமுதாயம் என்று பேசிக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று. தேர்தல் நேரத்தில் தான் இதை உணர முடிகிறது. தேர்தல் நேரத்தில்தான் இதன் எதிரொலிப்பு தெரிகிறது. ஆகவே முன்னேறிய சமுதாயங்கள் எந்தெந்தச் சமுதாயங்கள் என்பதையும் கணக்கில் எடுத்துக்கொண்டு, அந்த முன்னேறிய சமுதாயத்திலேயும் கொஞ்சம் பேர் பொருளாதார ரீதியில் பின்தங்கியிருக்கிறார்கள். அவர்களையும் கணக்கில் எடுத்துக்கொண்டு, அந்த அளவிற்கு ஒதுக்கீட்டை வழங்க வேண்டுமென்று இங்கே நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இல்லாவிட்டால் ஒட்டுமொத்தமாக 18 சதவீதம் அரசியல் சட்டம் வழங்கியிருக்கிறது அரிஜன மக்களுக்கு; 50 சதவீதம் வழங்கியிருக்கிறது பிற்படுத்தப்பட்டோருக்கு; முற்படுத்தப்பட்டோர் ஒப்பன் காம்பெடிஷன் 32 சதவீதம் 50 சதவீதத்திலிருந்து இப்பொழுது 20-ஐ எடுத்து விட்டோம். இந்த 30-இல் எந்தெந்தச் சமுதாயங்கள் இன்னும் முன்னேறாமல் இருக்கின்றன என்பதைக் கணக்கில் எடுத்துப் பார்க்க வேண்டுமென்பதுதான் என்னுடைய எண்ணமாகும். பிற்படுத்தப்பட்டோர் என்ற அந்த மானியக் கோரிக்கையில் கண்டிப்பாகப் பேச வேண்டுமென்றுதான் பேசுகிறேன்; நான் வாயைத் திறக்காமல் இருந்துவிடக் கூடாது என்ற காரணத்தினால்தான். ஆகவே, என்னுடைய உணர்வை, நான் இங்கே வெளியிட்டு விட்டேன். நீங்கள் முடிவெடுங்கள். இங்கே சொல்கிறோம். முடிவெடுப்பது உங்களுடைய பொறுப்பாகும். ஆனால் இந்த ஜாதி உணர்வு அதிகமாக வளர்ந்துவிடக் கூடாது; ரொம்ப வளர்ந்துவிட்டது தேர்தலிலே. அதிலும் மெஜாரிட்டி ஜாதியிலே இரண்டு ஜாதி மோதினால்தான் ஒருவர் எம்.எல்.ஏ.-வாக ஆக முடியும். மைனாரிட்டிகளுக்கு அந்தத் தொந்தரவே

1989 ஏப்ரல் 22] [திரு. பி. எச். பாண்டியன்]

கிடையாது. மெஜாரிட்டியிலே அதே கம்யூனிட்டியிலே இன் னொருவரைத் தோற்கடித்தால் தான் இவன் எம்.எல்.ஏ.-வாக ஆக முடியும். அந்த நிலை இன்றைக்கு வளர்ந்து கொண்டிருக் கிறது. அதைக் கொஞ்சம் கட்டுப்படுத்த வேண்டும். ஜாதி உணர்வு, திருமணங்களுக்கு, கலாச்சாரத்தின் அடிப்படையில் இன்றைக்கு நாம் பின்பற்றிக் கொண்டிருக்கிறோம். அதை அரசி யல் ரீதியில், அந்த உணர்வை வளர்க்காமல், தூண்டி விடாமல் இருக்க வேண்டும். இந்த ஜாதி, இந்த ஜாதியினருக்கு வாக்களிக்க வேண்டுமென்று சொன்னால் நம்முடைய தேர்தல் கமிஷன்கூட தடை போட்டிருக்கிறது : விதியைப் போட்டிருக்கிறார்கள், ஜாதி உணர்வைத் தூண்டக் கூடாது என்று. ஆனால் ஜாதி உணர்வையே தூண்டி சிலபேர் இன்றைக்கு இந்த அவைக்கே வந்து விட்டார்கள் ; தவறு செய்திருக்கிறார்கள். நீதிமன்றத் தில் வழக்கு இருக்கிறது. ஆகவே, அதைப்பற்றி நான் சொல்ல வில்லை. அந்த அளவிற்கு ஜாதி உணர்வு அதிகமாக இருக்க வேண்டாம் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

என்னுடைய தொகுதியைப் பொறுத்தவரையில் மூன்று உயர் நிலைப்பள்ளிகள், பாப்பாக்குடி பஞ்சாயத்து யூனியனில், பள்ளக் கால புதுக்குடி, வடக்கு அரியநாயகிபுரம், மருதம்புத்தூர் ஆகிய மூன்றும் அரசினர் உயர்நிலைப் பள்ளிகள். அங்கே ஏதாவது ஒரு பள்ளிக்காவது நான் பேசியதற்கு நீங்கள் ஒரு ஹாஸ்டலை வழங்க வேண்டுமென்பதை, பிற்படுத்தப்பட்டோருக்கு என்பதை கேட்டுக்கொள்கிறேன். என்னதான் மாநில அளவில் பேசினாலும் தொகுதியை விட்டுவிட முடியாது. தொகுதி மக்கள்தான் உள்ளே அனுப்பியிருக்கின்றார்கள். வெளியே செல்வதற்கு என்னைத் தொகுதி மக்கள் அனுப்பவில்லை. ஆகவேதான் இங்கே அமர்ந்து முதலமைச்சரவர்களைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். வழங்குங்கள், நன்றி. வணக்கம்.

திரு. கோ. பூவராகன் : மாண்புமிகு சட்டப் பேரவைத் தலைவரவர்களே, இன்றையதினம் இந்த பிற்படுத்தப்பட்டோர் மானியக் கோரிக்கையின் மீது என்னுடைய கருத்துக்களை எடுத்து வைக்க விரும்புகிறேன். இந்த மானியக் கோரிக்கையை இன்றைய தினம் அவையிலே வைத்திருக்கின்றமுதல்வரவர்கள் மிகவும் பின் தங்கிய வகுப்பைச் சார்ந்தவர்கள். ஜம்பதாண்டுக் காலம் அரசியலிலே அனுபவம் பெற்றவர்கள். ஆளுங்கட்சியிலும், எதிர் கட்சியிலும் இருந்து பல துறைகளிலும் எல்லா வகையிலும் நன்கு அறிந்தவர்கள். தமிழகத்திலே ஒவ்வொரு சமுதாய மக்களும் எவ்வாறு வாழ்கின்றார்கள் என்றும், எந்தெந்தப் பகுதிகளிலே அவர்களுடைய நிலைமை எவ்வாறு இருக்கிறது என்றும் நன்கு உணர்ந்தவர்கள். அப்படிப்பட்டவர்கள் இன்றையதினம் இந்தத் துறையை அவர்கள் கையிலே வைத்துக்கொண்டு இதற் கான காரியத்தை ஆற்றுவது என்று வந்திருப்பதை நான் பெரிதும் பாராட்டுகிறேன், வரவேற்கிறேன்.

[திரு. கோ. பூவராகன்]

[1989 ஏப்ரல் 22]

(பிற்பகல் 12-40)

குறிப்பாக நீண்ட நாட்களாக ஒரு சமுதாயத்தில் இருப்பவர்களுக்கு வசதி வாய்ப்புகள் கிடைக்கவில்லை என்று சமீபகாலமாக மட்டுமல்ல தொடர்ந்து நீண்டகாலமாக கோரிக்கை எழுந்து வந்திருக்கிறது. இப்போது சமீபகாலமாக 7, 8 ஆண்டுகளாக இதற்கு அதிக முக்கியத்துவம் வந்ததற்கு காரணம் பள்ளிகளில், வேலை வாய்ப்புகளில் ஒரு ரேட் வைத்து விட்டார்கள். பள்ளிகளில் சேரவேண்டுமென்றுச் சொன்னால், கல்லூரிகளில் சேரவேண்டுமென்றுச் சொன்னால் இந்த அளவிற்கு கொடுத்தால்தான் ஆகும். உத்தியோகத்திற்குப் போகவேண்டுமென்று சொன்னால் குறிப்பாக போக்குவரத்துத் துறையில் ஒரு டிரைவர், கண்டக்டர் வேலைக்கு போக வேண்டுமென்றால் டிரைவருக்கு 10 ஆயிரம், கண்டக்டருக்கு 5 ஆயிரம் என்று ஒரு ரேட் இருக்கிறது. தொழில் கல்வியில் படிக்க வேண்டுமென்றால் தொழில் கல்வியில் கூட என்ஜினியரிங் காலேஜில் படிக்க 35 ஆயிரத்திலிருந்து 65 ஆயிரம் ரூபாய், வைத்திய கல்லூரியில் படிக்க வேண்டுமென்றால் 2 இலட்சத்திலிருந்து 3 லட்சம் வரைக்கும் அதற்கு ரேட் உண்டு. அதைப்போல ஐ.டி.ஐ.-யில் படிக்க வேண்டுமென்றால் 10 ஆயிரம் முதல் 15 ஆயிரம் வரை என்று ஒரு நிலை வந்தது. அதைப் பார்க்கிறபோது அதிலே இருப்பவர்களுக்கு கிடைக்காத போது, குறுக்கே இருப்பவர்கள் பார்த்து இதுமாதிரி ஒரு விகிதாச்சாரம் வந்தால் அந்த இடத்தை நாம் பிடித்து விடமுடியும் என்று சொன்னபோது தான் இந்த நிலை வந்தது. இந்த நிலையைத் தவிர்ப்பதற்கு முயற்சியெடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். உத்தியோகம் ஆனாலும் சரி, பள்ளிகளில், கல்லூரிகளில் இடம் பிடிக்க வேண்டுமென்றாலும் சரி, இந்த ரேட் முறையை அழித்திட வேண்டும். ஒழித்திட வேண்டும். அப்படியாராவது தனியார் கல்லூரிகள் இந்த ரேட் வைத்திருப்பார்களானால், அரசாங்கமே அதை மொத்தமாக அந்த ரேட்டை விலைகொடுத்து வாங்கி இது போன்று பின்தங்கிய நிலையில் உள்ளவர்களுக்கு, மிகவும் பின்தங்கியவர்களுக்கு, சீர்மரபினருக்கு அளிப்பதற்கு முன்வர வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இந்த இலாக்காவிற்கு அதிகமாக ஆட்கள் நியமித்தல், டைரக்டரேட் ஏற்படுத்துவது கார் வாங்குவதையெல்லாம் கூட விட்டு விட்டால் பரவாயில்லை. இந்த இடத்தை வாங்கி இவர்களுக்கு ஒதுக்குகிற ஒரு நிலை வர வேண்டும். ஏனென்றால் அந்த முறை இருக்கக்கூடாது என்றவகையில் அரசாங்கம் ஏற்பாட்டைச் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இது எவ்வாறு வந்தது? இதற்கு யார் பொறுப்பு என்று பார்க்கிறபோது, இந்த சமயத்தில் முதல்வர் அவர்கள் ஒரு முடிவிற்கு வந்து பின்தங்கிய வகுப்பில், மிகவும் பின்தங்கிய வகுப்பில் இருப்பவர்களுக்கு இருபதும், அதிலேயும் பின்தங்கியவர்களுக்கு, மீதி இருப்பவர்களுக்கு 30 சதவீதம்

1989 ஏப்ரல் 22] [திரு. கோ. பூவராகன்]

என்று வைத்திருக்கிறார்கள். இதிலே சிலபேர் வெளியிலே இந்த மாங்கனியை வாங்குவதற்கு புறப்பட்டார்கள். ஒருவர் ஊரைச் சுற்றினார். டெல்லிக்குப் போனார், அங்கே போனார், இங்கே போனார். கடைசியில் ஒன்றும் கிடைக்கவில்லை. உங்களையே சுற்றி வந்திருக்கிறார். நீங்களே சொன்னீர்கள் இந்த மன்றத்தில் மொத்தத்தில் எங்கள் அணியைச் சார்ந்தவர்கள் 32 பேர்கள் இருக்கிறார்கள் என்று. உங்களையே சுற்றி வருகிறவர்கள் சுற்றி வந்து இன்றைய தினம் 20-ல் நின்று இருக்கிறார்கள். அதிலே 30 பேர்களுக்கு மேலே இருப்பதால் 20 என்ற எண்ணிக்கையை இந்தப் பக்கம் மாற்றி 30-ஆகப் போடுவது கிரமமாக இருக்காது என்று சொல்லிக் கொள்வேன். உங்களுக்கு நன்றாகத் தெரியும். ஒரு மாவட்டத்தில் இருப்பவர்கள், எவ்வாறு இருக்கிறார்கள் என்று அந்த மாவட்டத்தில் எண்ணிக்கை வைத்து சொல்லுகிறீர்கள். நான் ஒன்றைச் சொல்வேன். கள்ளர் ரெக்ளமேஷன் என்று பார்க்கிறபோது இன்றையதினம் 275 பள்ளிகளுக்கு மேல் ஆரம்பப் பள்ளிகள், நடுநிலைப் பள்ளிகள், உயர்நிலைப் பள்ளிகள் அவர்களுக்கென்று வைத்திருக்கிறீர்கள். இது இப்போது ஏற்பட்டது அல்ல. தொடர்ந்து பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பு ஏற்படுத்தப்பட்டது. அந்த சீர்மரபினர்களுக்கு அவர்களுடைய நிலையை உணர்ந்து கல்வியில், வீடு கட்டிக் கொடுப்பதில் என்று பலதரப்பட்ட உதவிகளை அளிப்பதற்கு ஒரு இலாக்காவே பின் தங்கிய இலாக்காவோடு இணைந்து செயல்பட்டு, அதற்கென்று பணத்தை ஒதுக்கி நிறைய அவர்களுக்கு செய்திருக்கிறார்கள் என்று இந்த சமயத்தில் சொல்லிக் கொள்வேன். அதைப் பார்க்கிறபோது அந்த சீர்மரபினரையும் இன்றையதினம் இந்த மிகவும் பிற்படுத்தப்பட்டோர் பட்டியலில் சேர்க்கிறபோது எண்ணிக்கை கொஞ்சம் அதிகமாக இருக்கிறது. கணக்கிலே பார்க்கிறபோது அவர்கள் சொல்வார்கள் 81-ம் வருடம், 71-ம் வருடம் என்ற கணக்கிலே பார்க்காமல் எந்தெந்த மாவட்டங்களில் இருக்கிறார்கள், அந்த மாவட்டத்தில் எப்படி அவர்கள் வாழ்கிறார்கள், அவர்களுக்கு நாம் ஒதுக்கிய இந்த விழுக்காடு போதுமா என்பதை கணக்கிலே கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். அதை சிந்தனை செய்து பார்த்து செய்யவேண்டும். நான் அதிகமாக விவாதத்தில் இதில் இறங்க விரும்பவில்லை. சங்கடத்தை விளைவிக்க விரும்பவில்லை. சங்கடத்திலிருந்து விடுபடுவதற்கு ஒரு யோசனையை இந்த சமயத்தில் சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். நீங்கள் தயவு செய்து இந்த விழுக்காட்டை இந்த பக்கம் இருப்பதை அந்த பக்கம் மாற்றி அவர்களுக்கு உதவியாக இருக்கக்கூடிய அளவிற்கு நல்லமுறையில் செய்வதற்கு முன்வருவது நல்லது என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். அதைப்போல இந்த பின்தங்கிய வகுப்பினர், மிகவும் பின்தங்கிய வகுப்பினர் ஏற்பாடு செய்த அறக்கட்டளைகள் ஏற்கெனவே இருக்கின்றன. அதாவது செங்கல்வராயன் இன்ஸ்டிடியூட், அவர்களுடைய டிரஸ்ட் ஒன்று சென்னை நகரத்திலே 1873ஆம் ஆண்டு நிறுவப்பட்டது. அவர்கள் அறக்கட்டளை ஒன்றை நிறுவியிருக்கிறார்

[திரு. கோ. பூவராகன்] [1989 ஏப்ரல் 22]

கள். அந்த அறக்கட்டளை கல்விக்காகவும், தொழில் கல்விக்காகவும் சாதாரணமாக அதாவது விதவைகளுக்கு உதவி செய்ய வேண்டும் என்றும், குறைந்தபட்சம் ஒரு நாள் ஒன்றுக்கு 10 மாணவர்களுக்காவது உணவு வழங்கவேண்டும் என்றும் கண்பார்வை அற்றவர்களுக்கு உதவி செய்ய வேண்டும் என்றும் இவ்வாறல்லாமல் அந்த அறக்கட்டளையிலே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதிலே கூட அவர்கள் நிறையக் கட்டிடங்களை ஒதுக்கி வைத்திருக்கிறார்கள். பீச்சிலேயும், மவுண்ட் ரோடிலேயும் வேறு பல இடங்களிலேயும் விலை உயர்ந்த கட்டிடங்கள், எல்லாம் இன்றைய தினம் அந்த அறக்கட்டளைக்கு என்று இருக்கிறது. எதற்காக நான் இதைக் குறிப்பிடுகிறேன் என்று சொன்னால், சமுதாயத்திலே பின்தங்கிய மக்களுக்கு என்று அவர்கள் ஏற்படுத்திய அந்த டிரஸ்ட், அவர்களுக்கு எந்த அளவிற்கு உதவியாக இருக்கிறது என்று பார்ப்போமேயானால் தற்போது சரியாக இல்லை என்று நான் சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். ஆனால் அதற்கு ஆண்டு ஒன்றுக்கு அரசாங்கத்திலே—போடப்படுகின்ற மதிப்பு—35 லட்சம் ரூபாய் வருகிறது என்று மதிப்பு போட்டிருக்கிறார்கள். சமீபத்திலே, அது சரியாக நிர்வகிக்கப்படவில்லை என்று சொல்லி, அது இன்னொரு டிரஸ்டோடு இணைந்து விட்டது, அந்த டிரஸ்டின் நோக்கத்தை சரியாகக் கையாளவில்லை என்று சொல்லி, வழக்கு மன்றத்திற்குப் போனார்கள். அந்த வழக்கிலே நீதிபதி தீர்ப்பைக் கொடுத்தார். இவ்வாறு செய்வது சரியில்லை என்று சொல்லி, அந்தத் தீர்ப்பிலே டிரஸ்டிகளைக்கூட தனியாகப் போட்டார்கள். அப்போது இருந்த அரசாங்கம் கூட இதை எதிர்த்து ஏன் என்றால் நியாயம் நடந்து விடக் கூடாது நாட்டிலே— உயர்நீதிமன்றத்திற்குப் போனார்கள். அந்த வழக்கு அங்கே தடைபட்டு இருக்கிறது. அதற்கு இடையிலே இந்த டிரஸ்டிகள், அந்த இடத்திலே போய் உட்கார்ந்து விட்டார்கள்.

மாண்புமிகு திரு. ஆற்காடு நா. வீரசாமி : தலைவர் அவர்களே, அப்படிப்பட்ட ஒரு சூழ்நிலை பச்சையப்பன் அறக்கட்டளையிலேயிருந்து, இன்றைய முதல்வர் அவர்களுடைய ஒப்புதலோடுதான் உயர்நீதிமன்றத்தில் நான் தொடர்ந்த வழக்குக்கு, சாதகமாக தீர்ப்பு அளிக்கப்பட்டது. ஆனால் அன்று இருந்த அரசு அதை எதிர்த்து உச்சநீதி மன்றத்திற்குப் போனது, நம்முடைய மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் உயர்நீதிமன்றம் கொடுத்த தீர்ப்பை அமல்படுத்த வேண்டும் என்று முயற்சித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். சட்டமன்றக் கூட்டத் தொடர் முடிந்தவுடன், இது குறித்து நடவடிக்கை நிச்சயமாக எடுக்கப்படும்.

திரு. கோ. பூவராகன் : அதற்காக என்னுடைய நன்றியை நான் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். இதை நடைமுறைப்படுத்த வேண்டும் என்பதுதான் என்னுடைய நோக்கம்.

1989 ஏப்ரல் 22] [திரு. கோ. பூவராகன்]

அதோடு இன்னும் வேறு பல பிரச்சினைகள் இருப்பதையும் நாம் பார்க்கிறோம். இந்தப் பிரச்சினை முதல்வர் அவர்களுடைய கவனத்திற்குக் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிறது.

அதே போன்றுதான், ஆயிரம் காணி ஆளவந்தார் டிரஸ்ட் என்று ஒன்று இருக்கிறது. ஆயிரம் காணி இருந்தது அவருக்கு. உங்களுக்கு நன்றாகத் தெரியும், அவைகள் எந்தெந்தப் பகுதியில் இருந்தது என்று, இப்போது எங்கெங்கே யார் இதிலே அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதைப் பார்க்க வேண்டும். அதுகூட இந்த அறக்கட்டளைக்குத் தகுந்த மாதிரி இன்றைய தினம் இதுவரை நடந்து கொண்டிருக்கிறதா என்று பார்த்தால் இல்லை என்று தான் சொல்ல வேண்டும். இப்படிப் பார்க்கிற போது, இந்த பின் தங்கிய மக்கள், மற்றும் மிகவும் பின்தங்கிய மக்களின் நிலை உயர்வதற்குத்தான் இந்த அறக்கட்டளைகள், நிறுவப் பட்டாலும்—இங்கே கூடச் சொன்னார்கள்—முழுக்க முழுக்க அவர்களுடைய ஜாதியைச் சேர்ந்தவர்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டும் என்று கூடச் சொல்லவில்லை. அவர்கள் குறித்த அந்த கட்டளைப்படி நடக்க வேண்டும் என்றுதான் சொல்கிறோம். அந்தக் கட்டளையின்படி நடக்கவில்லை என்பதுதான் என்னுடைய கருத்து.

அடுத்து நம்முடைய நண்பர் திரு. பாண்டியன் அவர்கள் இங்கே பேசும்போது ஒன்றைச் சொன்னார்கள். ஏன் இந்த முற்போக்கிலிருந்து கொஞ்சம் எடுக்கக்கூடாதா என்று கேட்டார்கள். முற்போக்கிலிருந்து எடுத்தால் என்ன விளைவுகள் வரும் என்பது முதல்வர் அவர்களுக்குத் தெரியும். அந்த யோசனையை நான் சொல்வதற்குத் தயாராக இல்லை. அதோடு இரண்டு பேர்கள் தான் இப்போது நாட்டிலே, 2 வகுப்பார்கள்தான், ஒன்று ஐயர், ஐயர் என்று சொல்வதாலே யாரும் வருத்தப்பட வேண்டாம். அடுத்து வன்னியர் என்று சொல்வதாலே நான் ஜாதியைக் குறிப்பிடுவதாக நீங்கள் எண்ண வேண்டாம்—இந்த இரண்டு வகுப்பார்கள்தான்—கல்விக்கும் கல்யாணத்திற்கும் ஒரே மாதிரி போட்டுக் கொள்வார்கள். இது நடைமுறையில் இருக்கிறது. மற்றவர்களைப் பற்றிக்கேட்டால் எனக்குச் சொல்லத்தெரியாது. ஆக நடைமுறையில் இருப்பதை நாம் பார்க்கிறோம். இந்த இரண்டு வகுப்பார் மட்டும் கல்விக்கூடங்களில் சேருவதற்கும் ஒரே ஜாதி, கல்யாணத்திலே போடுவதற்கும் ஒரே ஜாதி. மற்றவர்கள் பற்றி எனக்குத் தெரியாது. ஏனென்றால், அது அதற்குத் தகுந்த மாதிரி காலம் மாறுகிறபோது, எல்லாம் மாறி விடுகிறது. இவர்கள் எல்லாம் ரொம்பவும் அடிமட்டத்திலே இருக்கிறார்கள். நான் நம்முடைய முதல்வர் அவர்கள் முதலமைச்சராக இருந்தபோது, நான் எதிர்வரிசையில் இருந்த போது, இரண்டு இரண்டு கல்லூரிகளை ஒவ்வொரு வகுப்பாருக்குக் கொடுத்தீர்களே, எங்களுக்கு ஏன் ஒரு கல்லூரியைக் கொடுக்கக் கூடாது

[திரு. கோ. பூவராகன்] [1989 ஏப்ரல் 22]

என்று அவர்களிடம் வினவியபோது, தாராளமாகக் கொடுக்கிறேன்.—அதற்கு ஒரு நியதி இருக்கிறது—இடங்களைக் கூட நான் இலவசமாகக் கொடுக்கிறேன் என்று கூடச் சொன்னார்கள். முயற்சி எடுக்கப்பட்டு அன்றைய தினம் ஆட்சி உடனடியாகக் கலைக்கப்பட்டதனாலே அவராலே அதை நிறைவேற்றித் தரமுடியவில்லை. எனவே அவர் பேரிலே அதை நான் குறையாகச் சொல்ல விரும்பவில்லை. அன்றைய தினம் அவர் அதற்கு அனுமதி கொடுத்த பிறகு நிதி கூட வசூலிக்கப்பட்டது. 2 லட்சம் ரூபாய் நிதி வசூலிக்கப்பட்ட சமயத்திலே இடம் கூட கொடுத்தார்கள். விரகம்பாக்கம் பகுதியிலே ஒரு இடத்திலே 20 ஏக்கர் நிலம் கொடுப்பதாக வாக்குறுதி கொடுத்து அந்த நல்ல பணி நடைமுறைக்கு வருகிறபோது திடீர் என்று அந்த ஆட்சி கலைக்கப்பட்டதாலே அது நின்றுவிட்டது. இப்போது ஒரு கல்லூரிக்கு எங்காவது ஒரு இடம் அளிக்க வேண்டுமென்று, தொழில் கல்லூரியோ அல்லது பாலிடெக்னிக் போன்ற கல்விக்கு பெண்களுக்கும் ஆண்களுக்கும் மிகவும் பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பினருக்கும் இடம் கொடுக்கின்ற வகையில் அதை ஆரம்பிக்க வேண்டுமென்று அதுவும் இந்த ஆண்டே ஆரம்பிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

(பிற்பகல் 12-50)

அதோடு தென்னாற்காடு மாவட்டம் மிகவும் பின் தங்கிய பகுதி. அங்கே ஒரு பல்கலைக் கழகம் இருக்கிறது. நாங்கள் பெயர் அளவிலே அந்தப் பல்கலைக் கழகத்தை வைத்துக் கொண்டிருக்கிறோம். அந்தப் பல்கலைக் கழகம் அன்றைய தினம் 20 லட்சம் ரூபாய் முதலீடு போட்டு ஆரம்பிக்கப்பட்டது. பிச்சாவரம் ஜமீன்தார் அவர்கள் அந்த இடத்தைக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். 700, 800 ஏக்கர் நிலம் அங்கே இருக்கிறது. பெரிய வளாகம், ஒவ்வொரு கட்டிடம் எழுப்புவதற்கும் ஒவ்வொரு துறைக்கும், உணவு விடுதி கட்டுவதற்கும் அரசாங்கத்தினுடைய பணம் மானியமாகத் தரப்பட்டிருக்கிறது. நம் முடைய அரசாங்கத்திலேயிருந்து மட்டுமல்ல மத்திய அரசாங்கத்திலேயிருந்தும் மானியம் பெறப்பட்டு ஏராளமான கட்டிடங்கள் கட்டப்பட்டு அதிலே விதிகளும் கூட இருக்கின்றன. நூற்றுக்கு 75 சதவீதமானது, அந்தப் பல்கலைக் கழகத்திலே படிக்கிற மாணவர்கள் அங்கே தங்கி படிக்க வேண்டுமென்ற விதி இருக்கிறது. ஆனால் இன்றைய தினம் என்ன நிலை? எல்லாம் தபாலிலே படித்தால் போதும் என்ற நிலை. எல்லாப் பல்கலைக் கழகத்திலும் அது மாதிரி இருந்தால் கூட, இது போன்ற ரெசிடென்ஷியல் யூனிவர்சிட்டிக்கு அது இருக்கக்கூடாது என்பதை முதல்வர் அவர்கள் ஒரு கட்டளையாகப் பிறப்பிக்க வேண்டும். அவர்களை அழைத்துக் பேச வேண்டும் என்பதை இந்தச் சமயத்திலே கேட்டுக் கொள்கிறேன். அது மட்டுமல்ல அந்தப்

1989 ஏப்ரல் 22] [திரு. கோ. பூவராகன்]

பகுதியிலே தபால் மூலம் கல்வி என்று சொன்னால் அங்கேயுள்ள பின் தங்கிய வகுப்பினரும் மிகவும் பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பினரும் எங்கே போய்ச் சேருவது, எப்படி சேருவது. அங்கே இருக்கக்கூடிய நிலைமைகளை எல்லாம் முன்னாலேயே நான் சொல்லியிருக்கிறேன். மற்ற மானியத்திலே பேசுகிறபோது எவ்வாறு எல்லாம் அங்கே நடைபெறுகிறது என்று சொல்லியிருக்கிறேன். தபால் மூலம் கல்வியிலே மட்டும் கிட்டத்தட்ட 20 கோடி ரூபாய்க்கு மேலே வருகிறது. (மணியடிக்கப் பெற்றது.)

ஐந்து நிமிடம் கொடுத்தால் பாவாயில்லை. அதிகமாக எடுத்துக் கொள்ள மாட்டேன்.

முதலமைச்சருடைய கவனத்திற்கு இதை வைத்து, அங்கே எதனால் இந்தப் பட்டப் படிப்புக்களையெல்லாம் எடுத்து விட்டார்கள் என்றால் ஏதோ மாணவர்கள் கலாட்டா செய்கிறார்கள் என்று சொல்லுகிறார்கள். அப்படி கலாட்டா செய்கிற இடமெல்லாம் எடுத்தால், நாம் இந்த இடத்திற்கே வந்திருக்க முடியாது. இந்த இடத்தைக்கூட நாம் கலைக்கவேண்டிய நிலை ஏற்பட்டு விடும். இப்படி கலைப்பு செய்வது என்றால் அது நல்லதல்ல. அதனாலே அந்தப்பகுதி மக்களுடைய உரிமை பாதிக்கப்படுகிறது. அந்தப் பகுதியிலே வாழ்கிற, தென்னாற்காடுமாவட்டம் மட்டுமல்ல. தஞ்சை மாவட்டம், வட அற்காடு மாவட்டம் இன்னும் மற்ற மாவட்டங்களிலே அண்மையிலே இருக்கிற மாவட்டங்களிலே இருக்கிற மாணவர்கள் படிப்பதற்கு அது உகந்ததாக இல்லை. குறைந்த பட்சம் இந்த ஆண்டு பெண்களுக்காவது—ஏனென்றால் 30 சதவீதம் படித்த பெண்களுக்கு வேலைவாய்ப்பு—வாய்ப்புக் கொடுக்க வேண்டுமென்றும் நமது அரசாங்கம் உறுதி அளித்திருக்கிறது. ஆகவே இது போன்ற பல்கலைக் கழகங்களிலே பட்டப் படிப்புக்கும் தொழில் படிப்புக்கும் பெண்களுக்கு மட்டுமாவது, ஏராளமான மாணவிகள் படிக்கக் கூடிய அளவுக்கு வசதியைச் செய்து கொடுக்க வேண்டுமென்று இந்த சமயத்திலே சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். இவை எல்லாம் மிகவும் பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பினருக்கு செய்கிற காரியமாக அமைய வேண்டும் என்பதற்காகச் சொல்கிறேன். அது மட்டுமல்ல, 50 ஆயிரத்திற்கும் மேற்பட்டவர்கள் தபால் மூலம் படிக்கிறார்கள். அங்கே இருக்கிற விடுதியிலே தங்கி படிப்பவர்கள் மற்றும் வெளியிலே இருந்து வந்து போய் படிப்பவர்கள் என்ற வகையில் மொத்தமாக எல்லோரும் சேர்ந்து 4 ஆயிரம் பேர்கள் கூட இல்லை. பல்கலைக் கழகம் என்ற பெயரிலே இவ்வாறு நடைபெறுவது சரியாக இருக்காது. நான் யாரையும் குறையாகச் சொல்ல வேண்டும் என்பதற்காகச் சொல்ல வில்லை. அப்படி குறை சொல்ல வேண்டுமென்று சொன்னால் ஏராளமாக இருக்கிறது. அவற்றை தனியாக அவரிடம் வேண்டுமானால் சொல்கிறேன். அது எவ்வாறு நடைபெறுகிறது என்பதை முதல்வர் அவர்களிடம் தனியாக எடுத்து வைப்பேன். இப்போது

[திரு. கோ. பூவராகன்] [1989 ஏப்ரல் 22]

அதற்கு நேரம் இல்லாத காரணத்தாலே, அந்தப் பல்கலைக் கழகம், பிற்படுத்தப்பட்டவர்களுக்கு மாத்திரம் அல்லாது தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கும், மிகவும் பின் தங்கிய மக்களுக்கும் பயன்பெறும் வகையில் அதை மாற்றி அமைக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமென்று சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அடுத்து இன்றைய தினம் இந்த மிகவும் பிற்படுத்தப்பட்ட டோருக்கான டைரக்டரேட்டுக்கு, பிற்படுத்தப்பட்டோருக்கான அனைத்தும் இங்கே வருமா, அல்லது அதிலேயே இணைந்து விடுமா, இல்லை என்றால் கள்ளர் ரெக்ளமேஷனில் இருக்கிற அதிகாரிகளும் இதிலே சேர்ந்து விடுவார்களா எப்படி ஏற்படுத்தப்பட இருக்கிறது. இந்த டைரக்டரேட் ஏதோ ஒட்டுத் திண்ணையில் உட்கார்ந்திருப்பது போல் ஒட்டிக் கொண்டு உட்கார்ந்திருக்கிறார்கள் என்று நினைக்கிறேன். நான் முதல்வர் அவர்களைக் கேட்டபோது இதன் மானியக் கோரிக்கை வரும் போது விளக்கமாக வருங்காலத்திலே.....(குறுக்கீடு).

திரு.ஆர். சாமிநாதன்: மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவரவர்களே நமது மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. பூவராகன் அவர்கள் பேசுகின்ற பொழுது, ஏற்கெனவே 275 பள்ளிகள் பிரமலைக் கள்ளர்களுக்கு இருக்கிறது. அவர்களையும் 20 சதவீதத்தில் சேர்க்க வேண்டுமா என்ற ஒரு கேள்வியை எழுப்பிப் பேசினார். மேலும் கள்ளர் சீர் அமைப்புத் துறையில் ஒரு தனி துணை ஆட்சியரையும் புதிய பிற்பட்டோர் இயக்குநர் நிருவாகத்துடன் இந்த இயக்கத்தோடு சேர்க்க வேண்டுமா என்ற வாதத்தையும் வைத்து மறைமுகமாகப் பேசுவது முறை அல்ல என்று நான் ஒழுங்குப் பிரச்சினை எழுப்புகின்றேன்.

திரு. கோ. பூவராகன்: இதிலே ஒழுங்குப் பிரச்சினை இருக்காது என்பது மாண்புமிகு சட்டப் பேரவைத் தலைவருக்கு...

மாண்புமிகு திரு. பொன். முத்துராமலிங்கம்: மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. பூவராகன் அவர்கள் பேசுகின்றபோது பிரமலைக் கள்ளர்களைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டு, அவர்களுக்குப் பள்ளி இருக்கிறது. சற்று முன்னேறி இருக்கிறார்கள் என்ற தொனிபட கொஞ்சம் கருத்தைத் தெரிவித்து, அவர்கள் எண்ணிக்கையிலே அதிகம் ஆகிவிட்டார்களே, அந்த 20 விழுக்காடு சேர்க்க வேண்டுமா என்கிற அடிப்படையிலே கருத்துச் சொன்னதை மையமாக வைத்து, நம்முடைய மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. சாமிநாதன் அவர்கள் கருத்துத் தெரிவிக்கிறார்கள். அவர்களுக்குக் கள்ளர் சீரமைப்பிலே பள்ளிகள் இருந்தாலும்கூட, மிகமிகப் பின்தங்கிய கட்டத்திலே தான் அவர்கள் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். யாருக்காக மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. பூவராகன் அவர்கள் வாதாடுகிறார்களோ அவர்களை விட இன்னும்

1989 ஏப்ரல் 22] [திரு. பொன். முத்துராமலிங்கம்]

மோசமான கட்டத்திலே தான் மலைப் பகுதியில், பல்வேறு பகுதிகளிலே வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். எனவே, அவர்களும் ஆழமாகச் சிந்திக்கப்பட்டு உதவி, செய்யப்பட வேண்டியவர்கள் என்பதை இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே தெரிவிக்க விரும்புகிறேன்.

திரு. கோ. புவராகன்: தயவுசெய்து தவறாக எண்ணிவிட வேண்டாம். இந்தக் கள்ளர் ரெக்ளமேஷனிலே இருக்கிற சீர்மரபினர் ஒரு காலத்திலே ஷெட்யூல்ட் டிரைப்ட்ஸ்-ஸிலே சேர்க்கப்பட வேண்டுமென்று அப்போதெல்லாம் வாத்திலே கொண்டு வரப்பட்டது. அது எனக்குத் தெரியும் இருந்தாலும் கூட இடபோது கள்ளர் ரெக்ளமேஷன் என்ற முறையிலே, அவர்களுக்கு வீடு கட்டிக் கொடுக்கப்பட்டது. பள்ளிக்கூடம் அமைக்கப்பட்டது. மற்ற துறைகளிலும் செய்திருக்கிறோம். அதே போன்று மிகவும் பிற்படுத்தப்பட்டவர்களுக்குச் செய்திருக்கிறார்களா? அவர்களுக்கு எவ்வாறு செய்ய இருக்கிறார்கள்? இந்த விவர அறிக்கையிலே ஒன்றும் காணோம் என்ற தொனியிலே சொன்னேனே தவிர, கள்ளர் ரெக்ளமேஷனுக்கு நீங்கள் கொடுப்பதை நான் எதிர்ச்சகவில்லை. ஏனென்றால், கொடுப்பதை யாரும் எதிர்க்க முடியாது. அதற்குச் சந்தர்ப்பம் இல்லை. ஆனால், இங்கே நம்முடைய உறுப்பினர் திரு. கோவிந்தராஜன் அவர்கள் சொன்னார்கள், ஜாதிகள் நிறைய பெருகி விட்டன. பெருகிக் கொண்டே போயிற்று என்று முன்பு இருந்த அரசாங்கத்தைப் பற்றி உங்களுக்குத் தெரியும். அப்பொழுதுகூட முயற்சி எடுத்து, ஏதோ அதெல்லாம் முடிகிற சமயமாக இருக்கிறதோ என்று எல்லோருக்கும் அழைப்புக் கொடுத்தார்கள். யாரெல்லாம் ஜாதி அமைப்புகள் வைத்திருக்கிறார்களோ, அவர்களுக்கு, அழைப்பு கொடுக்கப்பட்டது. வெறுமனே அழைப்பு கொடுக்கவில்லை. வந்து போனால் போக்குவரத்துச் செலவு கூட கொடுக்கிறேன் என்று சொன்னார்கள். இது மாதிரி எந்த அரசாங்கமும் ஜாதிகளை வளர்த்திருக்க முடியாது. போக்குவரத்துச் செலவுக்குப் பணம் கொடுத்து, உங்களுக்குக் குறை இருந்தால் சொல்லுங்கள் என்று எல்லோரையும் அழைத்து, ஏதாவது இருந்தால் சொல்லுங்கள், என்று கேட்டார்கள். அதில் மிகவும் தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் நரிக் குறவர்கள் எல்லாம் வந்து, படம் எல்லாம் எடுத்துக் கொண்டு போனார்கள். நீங்கள் எல்லாம் பார்த்திருக்க முடியும். அவ்வளவு கூரம் நடந்தது. இப்பொழுது இருக்கிற ஆட்சிக்கு முன்கூட்டியே சொல்லிவிட்டேன். எவ்வளவு பேர்கள் இருக்கிறார்கள். எந்த ஜாதி இருக்கிறது, எந்தத் தெருவிலே இருக்கிறார்கள், எந்தத் தொகுதியிலே இருக்கிறார்கள் என்று நான் சொன்னாலுங்கூட அவர்களுக்குத் தெரியும். எந்த எந்தப் பகுதியிலே, எந்த எந்த மக்கள் வாழ்கிறார்கள். என்று அவர்கள் நன்றாக அறிவார்கள். நான் கடைசியாக முடிப்பதற்கு முன்னாலே, மிகவும் பின்தங்கிய மக்களாகிய

[திரு. கோ. பூவராகன்] [1989 ஏப்ரல் 22]

அவர்களுக்கும் வீடு கட்டிக் கொடுப்பதற்கு, மனை வழங்குவதற்கு, அவர்கள் தொழில் செய்வதற்குக் குறைந்த வட்டியில் வழங்குவதற்கு; அவர்கள் ஏதாவது தொழிலிலே ஈடுபட வருகின்றபொழுது, அந்தத் தொழிலிலே அவர்களுக்கு முன்னுரிமை அளிப்பதற்கு, அவர்கள் ஏற்கனவே பழக்கப்பட்ட தொழிலிலேயே முன்னுரிமை கொடுத்து. அவர்களுக்கு வழங்குவதற்கு, பள்ளிகள், கல்லூரிகள், உணவு விடுதிகள், எந்த எந்த மாவட்டத்திலே, அதிகமாக மிகவும் பிற்பட்ட மக்கள் இருக்கிறார்களோ, அந்தப் பகுதியிலே உணவு விடுதிகள், அவர்களுக்கு மற்ற கல்விச் சலுகைகள் கொடுப்பதற்கு, வேலை வாய்ப்பு தேடிக் கொடுப்பதற்கு முயற்சி எடுக்க வேண்டும். சமீபத்திலே வேலை வாய்ப்பு என்ற முறையிலே, ஹைகோர்டிலே நடைபெற்றதைப் பற்றி அறிவோம். திரு. பி. எச். பாண்டியன் அவர்கள் சொன்னார்கள், எப்படியெல்லாம் இருக்க வேண்டுமென்று 14 பேர்கள் நேர்முகமாகவும் 14 பேர்கள் புரமோஷன் முறையிலும் சப் ஜட்ஜாக, 28 பேர்கள் போடப்பட்டது. அதிலே எத்தனை பேர் போட்டார்கள் என்று முதலமைச்சர் அவர்கள் தான் அறிந்து கொள்ள வேண்டும். ஏன் போடவில்லை எப்படி போடவில்லை என்பதெல்லாம்— தெரிந்து திரும்பவும் அது வரக்கூடாது என்பதற்காகத்தான் சொல்லுகிறேன். அதேபோன்று ஒவ்வொரு மாவட்டத்திலும் நம் முடைய அரசு வருவதற்கு முன்னாலே இருக்கின்ற காலி இடங்களை யெல்லாம் நிரப்பிவிட்டார்கள். அதாவது பள்ளிக் கூடங்களிலே ஒரு பஞ்சாயத்து ஒன்றியத்திற்கு, ஒரு மாவட்டத்திற்கு 500 என்று.

(பிற்பகல் 1-00)

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : பேரவையின் அனுமதியோடு அலுவல் நேரம் நீட்டிக்கப்படுகிறது.

திரு. கோ. பூவராகன் : எத்தனை பேர் அந்த ஆசிரியர் பொறுப்புக்கு விடப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்று பார்க்க வேண்டும். என்னிடம் ஒரு கடிதம் வந்தது. ஒரு பஞ்சாயத்து ஒன்றியத்திலே 16 வயது பெண்பிள்ளை ஆசிரியர் வேலைக்கு எடுக்கப்பட்டு—எனக்கு கடிதம் நேரிடையாக வரவில்லை. அதாவது மூப்பனார் அவர்களுக்கு நேரிடையாக அனுப்பிவிட்டு எனக்கு காப்பி போட்டிருக்கிறார்கள். ஒரு பஞ்சாயத்து ஒன்றியத்திலே இவ்வாறு நடந்திருக்கிறது. அவ்வளவு விரைவிலே வந்ததைப் பார்த்து—வயதுகூட பார்க்க வேண்டாம்; ஆசிரியர்களை நிரப்பிவிட வேண்டும்; 20 சதவீதம், 30 சதவீதம் வந்தால் நமக்கு கிடைக்காது என்று இருக்கின்ற காலி இடங்களை யெல்லாம் நிரப்புவதற்கு ஒவ்வொரு இலாக்காவிலேயும் முயற்சி நடந்து கொண்டிருக்கிறது. இதன் முடிவு நல்ல விதமாக

1989 ஏப்ரல் 22]

[திரு. கோ. பூவராகன்]

ஆகின்ற வரையில் அந்த இலாக்காவில் இருக்கின்ற காலி இடங்களை நிரப்பக் கூடாது என்று அரசாங்கத்திலிருந்து அவர்களுக்கு தாக்கீது போக வேண்டுமென்று சொல்லிகொண்டு, மிகவும் பிற்படுத்தப்பட்டவர்கள், நான் முன்பு சொன்ன மாதிரி அவர்கள் உங்களையே சுற்றி சுற்றி வருகிறார்கள். அந்தக் கனி அவர்களுக்கு கிடைக்கும் என்று எண்ணுகிறார்கள். பின்னையாருக்கு கொடுத்த மாதிரி, நல்லவிதமாக இந்தப் பிரச்சினையைத் தீர்த்து வைத்து, நல்ல மாங்கனியை நீங்கள் அளிக்க வேண்டும் என்று நான் இந்த சமயத்திலே சொல்லிக் கொண்டு என்னுடைய வார்த்தையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

திரு. எம். அப்துல் லத்தீப் : பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, சமூக நீதி எல்லா மக்களுக்கும் கிடைக்க வேண்டும் என்பதில் குறிப்பாக டாக்டர் கலைஞர் அவர்கள் தன்னுடைய வாழ்நாள் முழுவதும் அக்கறை எடுத்துக்கொண்டு அதற்காகவே செயல்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதை நாடு அறியும். 1939-ல் பிற்பட்டோர் நலனைக் கவனிப்பதற்காக டாக்டர் கலைஞர் அவர்கள் தான் பிற்பட்டோர் நலத்துறை என்கிற ஒரு தனி துறையை ஏற்படுத்தி அதற்காக ஒரு தனி அமைச்சரையும் நியமித்து ஒரு தனியியக்ககத்தினுடைய நிர்வாகத்திற்குட்பட்டதாக இந்தக் துறையை ஆக்கி நல்ல முறையில் இது குறித்து ஆய்வு செய்து பிற்படுத்தப்பட்ட மக்களுடைய நலனை காக்க வேண்டும் என்பதற்கான முயற்சியை மேற்கொண்டார்கள். இன்றைக்கு 20 ஆண்டுகளுக்கும் பிறகு 1989 ஆம் ஆண்டு மிகவும் பிற்படுத்தப்பட்ட மக்கள் சீர்மரபினர் இவர்களுக்காக ஒரு தனித்துறையை ஏற்படுத்தி அதற்காக ஒரு தனி அதிகாரியையும் நியமித்து முறையாக இந்த 20 ஆண்டுகளிலே மிகவும் பிற்படுத்தப்பட்ட மக்களும், சீர்மரபினர்களும் எந்த அளவிற்கு பெர்னாந்தாரத்தில், கல்வித்துறையில் ஏனைய துறைகளில் அவர்கள் முன்னேற்றம் அடைந்திருக்கிறார்கள் என்பதை கண்டு பிடித்து ஆய்வு செய்து அதற்கேற்ப அரசு நடைமுறைகளை மேற்கொள்ள வேண்டும் என்பதற்காக ஒரு தனித்துறை ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ளது என்பதை நான் மனதாரப் பாராட்டி டாக்டர் கலைஞர் அவர்களுக்கு என்னுடைய வாழ்த்துக்களை சொல்வதற்கு கடமைப்பட்டவனாக இருக்கிறேன். பொதுவாக பிற்படுத்தப்பட்டோர் நலனைக் காக்க வேண்டும் என்று பலர் விரும்புகிறார்கள். நான் சார்ந்துள்ள சமுதாயமும் பிற்படுத்தப்பட்ட சமுதாயம் என்பதை நீங்கள் அனைவரும் ஏற்றுக்கொண்டு இருக்கிறீர்கள். அது உண்மையின்பாற்பட்டது. நானும் அந்த சமுதாயத்திற்கு நியாயம் வழங்க வேண்டும் என்று கூறுகிறேன். ஆனால் அதே நேரத்தில் என்னைப்போல் பிற்படுத்தப்பட்டவர்களாக ஆக்கப்படுபவர்கள்— அவர்கள் எல்லோரும் தங்களுடைய நியாயமான கோரிக்கைகளை எடுத்து வைப்பதற்கு உரிமை பெற்றவர்கள் என்ற நியாயத்தை நான் உணர்ந்து கொண்டால்தான் என்

[திரு. எம். அப்துல் லத்தீப்] [1989 ஏப்ரல் 22]

னுடைய நிலையினை உணர்த்துவதற்கு எனக்கு தார்மிக ரீதியிலே ஒரு தெளிவும் தைரியமும் ஏற்படும். ஆனால் இன்றைக்கு நமக்கு இருக்கின்ற வேதனையெல்லாம் நமக்குள்ளே பிறப்படுத்தப்பட்ட மக்கள் என்று சொல்லப்படக்கூடிய பல்வேறு விதமான கருத்துக்கள் நிலவுவதும், அதே நேரத்தில் எங்களுக்குத்தான் எல்லா சலுகைகளும் கிடைக்க வேண்டும் என்று சொல்வதும், அந்தப் பிறப்படுத்தப்பட்டோர் நலனில் அக்கறை கொண்டவர்கள் தங்களுடைய நலனுக்குத் தாங்களே தீங்கு தேடிக் கொள்கிறார்கள் என்ற அளவிற்குத்தான் அது உருவாகும். ஏனெனில், இந்தியாவிலேயே பிறப்பிட்டோர் நலனுக்காக ஒதுக்கீடுகள் செய்யப்படவேண்டும் என்கின்ற அந்தக் கொள்கையை ஏற்றுக்கொண்டு இருக்கிற அரசு முதலிலே தமிழ்நாடு அரசுதான் என்பதையும் நாம் மறந்து விடக்கூடாது.

ஏனென்றால் இங்குதான் நம்முடைய முன்னோர்கள், பிறப்படுத்தப்பட்டோர் நலனிலே அக்கறை கொண்ட நம்முடைய வித்தகர்கள், பல்வாண்டுகளாக சமூக நீதியின் அடிப்படையிலே ஒதுக்கீடுகள் செய்யப்படவேண்டும் என்பதை வற்புறுத்திய காரணத்தினால் இங்குதான் ஏறக்குறைய 100 ஆண்டுகளுக்கு முந்திய 'கிராண்ட்-இன்-எய்டு-தோட்' என்ற அடிப்படையிலே அன்றைக்கு இருந்த சென்னை மாகாண அரசு, 'கம்யூனல் ஜி.ஓ.' என்ற அந்தப் புதிய ஒரு திட்டத்தின் அடிப்படையில்தான் 'அரசு' ஆணை பிறப்பிக்கப்பட்டு சிலருக்கு சமுதாயம் கை தூக்கி விடக்கூடிய கடமையுடையதாக இருக்கிற காரணத்தால் அவர்களுக்கு அரசாங்கத்தின் கார்பாக சலுகைகள் வழங்கப்படுவது நியாயத்தின்பாற்பட்டது என்கின்ற அந்த மகத்தான உண்மையை இந்திய பூபாகத்திலே இருக்கிற அத்தனை மாநிலங்களுக்கும் எடுத்துச்சொல்லி, எடுத்துச் சொல்லியது மட்டுமல்ல, நடைமுறைப் படுத்திய ஒரு பெருமை தமிழ்நாட்டிற்கு உண்டு. அதிலும் குறிப்பாக திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் ஆட்சிப் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்ட பிறகுதான் இந்தத் துறைக்கே ஒரு தனி அமைச்சரும் ஏற்படுத்தப்பட்டு, இன்றைக்கு அந்தத் துறையிலே நல்ல பல திட்டங்களின் அடிப்படையிலே சலுகைகள் அளிக்கப்பட்டு வருகிறது என்பது உண்மை.

சட்டநாதன் குழு, அம்பாசங்கர் குழு என்று இரண்டு குழுகளை அமைத்து, அரசாங்கமே ஒரு முடிவு எடுக்காமல் நடுநிலையிலே இருக்கிற ஒரு குழு அளிக்கிற தீர்ப்பின் அடிப்படையிலே அவர்களுடைய பரிந்துரைகளின் அடிப்படையிலே பிறப்பிட்டோருக்கு பல்வேறு வகையிலே இருக்கின்ற பிறப்பிட்டோருக்குச் சலுகைகள் அளிக்கப்பட வேண்டும் என்ற ஒரு நியாயமான முடிவை தமிழக அரசு எடுத்தது, ஆனால், மத்தியிலே 1952-லேயிருந்து காகாசாஹப் காலேல்கர் கமிஷன் நியமிக்கப்பட்ட அந்த நேரத்திலேயிருந்து, பிறப்பிட்டோருக்கு சலுகைகள் அளிக்

1989 ஏப்ரல் 22] [திரு. எம். அப்துல் லத்தீப்]

கப்பட வேண்டும் என்று மத்திய அரசாங்கம் எண்ணத்தை வெளியிட்டதோடு, காகாசாஹப் காலேல்க்கர் பரிந்துரைகளைக் கூட அது ஏற்றுக்கொண்டு—ஏற்றுக்கொள்ளாமல் இருப்பது வேறு—ஏற்றுக் கொண்டு அதை நடைமுறைப்படுத்தவில்லை என்பதும், அதே நேரத்தில் அண்மையிலே ஏற்படுத்தப்பட்ட மண்டல் கமிஷன் நாடு முழுவதும் சுற்றுப்பயணம் செய்து, எல்லாத் தரப்பு மக்களையும் சந்தித்து ஒரு பரிந்துரையை, 1980-லேயே—ஜனதா கட்சி மத்திய ஆட்சியிலே இருக்கும் போது நியமிக்கப்பட்ட அந்த மண்டல் கமிஷன் தன்னுடைய பரிந்துரைகளை 1980-இல் திருமதி இந்திரா காந்தி அம்மையார் அவர்கள் மறுபடியும் ஆட்சிப் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்ட போது பரிந்துரைகளைப் பாராளுமன்றத்திலே சமர்ப்பித்தது. மத்திய அரசாங்கத்திற்குச் சமர்ப்பித்தது. அந்தப் பரிந்துரைகளை ஆய்வு செய்து மத்திய அரசாங்கம் அதை ஏற்றுக் கொண்டதாக அறிவித்தது.

அறிவித்தது மட்டுமல்லாமல், பாராளுமன்றத்திலேயே அதற்குரிய வாக்குறுதிகளையும் தந்து பாராளுமன்றத்திலே இருக்கக் கூடிய உறுப்பினர்கள் எல்லாம் சொன்ன கருத்துக்களின் அடிப்படையில் மத்திய அரசாங்கம் அதிலே சொல்லப் பட்டிருக்கிற பரிந்துரைகளை எல்லாம் ஏற்றுக்கொண்டது. முக்கியமான பரிந்துரை, பிற்படுத்தப்பட்ட மக்களுக்கு 27 சதவீதம் சலுகைகள் அளிக்கப்படவேண்டும். கல்வித்துறையிலே, தொழிற்சாலைகளிலே, பொருளாதாரத் துறையிலே பிற்படுத்தப் பட்ட மக்களுக்கு 27 சதவீதம் அளிக்கப்படவேண்டும் என்று அந்தக் குழு செய்த பரிந்துரையை ஏற்றுக்கொண்டதாக, ஒரு தடவை அல்ல; மூன்று தடவை பாராளுமன்றத்திலே, ஒரே மண்டல் கமிஷனுடைய பரிந்துரை பற்றி விவாதம் நடந்து, மூன்று தடவை மத்திய அரசாங்கம் வாக்குறுதிகள் தந்திருக்கிறது. அதை ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறோம், ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறோம் என்று,

ஆனால், இதுவரையிலே அதற்கான அரசாணை பிறப்பிக்கப்படவில்லை. இது வரையிலே எந்தச் சலுகையும் மண்டல் கமிஷனுடைய பரிந்துரைகளின் அடிப்படையிலே அறிவிக்கப் படவில்லை என்பது நாடு முழுவதும் இந்தக் குழுக்கள் செய்கிற பரிந்துரைகளில் ஏதாவது பொருள் இருக்கிறதா, அருள் நிறைந்ததா என்ற அளவிற்குச் சந்தேகத்தினை உருவாக்கி இருக்கிறது. மண்டல் அவர்களும் மறைந்து இன்றைக்கு 7 ஆண்டுகள் ஆகி விட்டன. மண்டல் மறைந்து 7 ஆண்டுகள் ஆகியும் அவர் செய்த பரிந்துரைக்கு இன்றையவரையில் உயிர் கொடுக்கப்படவில்லை.

(பிற்பகல் 1-10)

அது மட்டும் அல்லாமல் இன்றைக்கு சொல்லப்போனால் மண்டல் கமிஷன் ரிப்போர்ட் மத்திய அரசுக்கு தந்து 9 ஆண்டுகள் ஆகின்றன. அதற்கு நினைவு நாள், நினைவு ஆண்டு 9-வது

[திரு. எம். அப்துல் லத்தீப்] [1989 ஏப்ரல் 22]

நினைவு ஆண்டு. மண்டலுக்கு 7-வது நினைவு ஆண்டு. யாருக்கு எந்த நினைவு ஆண்டு வந்தால் இந்த பரிந்துரைகள் நினைவு கொள்ளப்படும் என்று எனக்கு தெரியவில்லை. அரசாங்கங்களுக்கு நினைவு ஆண்டு வருகின்றன. பரிந்துரை செய்தவர்களுக்கு நினைவு ஆண்டுகள் வருகின்றன. ஆனால் எப்போதும் வாழையடி வாழையாக வாழக்கூடிய சமுதாயத்திலே அடக்கப்பட்டவர்களாக அவர்களுக்கு தனி அடிப்படையில் சலுகைகள் தரப்பட வேண்டும் என்று சொன்னால் அது சமூக ரீதியிலே அவர்கள் ஆண்டு ஆண்டு காலமாக அடக்கப்பட்ட பிற்படுத்தப்பட்ட காரணத்தாலே சமுதாயமே முன்வந்து அவர்களுக்கு சலுகைகளை அளிக்க வேண்டும் என்ற அந்த மகத்தான தத்துவத்தின் அடிப்படையிலே செய்யப்பட்டு இருக்கிற பரிந்துரைகளை இதுவரையில் மத்திய அரசு ஏற்றுக் கொண்டதோடு நின்று விட்டது. அவைகள் நடைமுறைப்படுத்தப்படாதது வேதனைக்குரிய ஒன்றாகும். எனவே நான் குறிப்பாக மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் இதிலே அக்கறை உடையவர்கள், இந்தத் துறையைத் தன்னுடைய கையில் வைத்து இருக்கிறார் என்பது மட்டும் அல்ல, யாரிடத்திலே அது இருந்தாலும் அதைப் பற்றி எப்போதும் பேசக்கூடியவர், அதிலே கவனம் செலுத்தக்கூடியவர் என்ற வகையில் மத்திய அரசோடு இது குறித்து தமிழக அரசு அலுவல் ரீதியாக, அபிஷியலாக அவர்களுக்கு ஒரு கடிதம் எழுத வேண்டும், இல்லை என்றால் நேரிடையாக பேச வேண்டும். இல்லை என்றால் இந்த மண்டல் கமிஷன் பரிந்துரைகளை உடனடியாக நடைமுறைக்கு கொண்டுவர வேண்டும் என்ற ஒரு தீர்மானத்தை இந்த சட்டமன்றத்திலே நிறைவேற்றுவது கூட பொருத்தமாக இருக்கும். மண்டல் கமிஷன் பற்றியே ஒரு நாளைக்கு விவாதித்து உறுப்பினர்களின் கருத்துக்களை கேட்டு ஒரு ஏகமனதான தீர்மானத்தை இந்த மன்றத்திலே நிறைவேற்றி நம்முடைய கருத்துக்களை, தமிழக மக்களுடைய கருத்துக்களை மத்திய அரசுக்கு தெரிவித்து உடனடியாக இந்த பரிந்துரைகளை ஏற்றுக்கொண்டு நடைமுறைப்படுத்தவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளவேண்டும்.

நான் ஒன்றைத் தெரிவித்துக்கொள்ளுவது, இந்த ஒதுக்கீடு குறித்து பிற்படுத்தப்பட்ட மக்கள் என்று சொல்லக்கூடியவர்களுக்குள்ளே ஒரு உணர்வு இருக்கவேண்டும். எல்லோரும் ஒன்று, பிற்படுத்தப்பட்ட மக்கள் என்ற அடிப்படையில் வருகிறவர்கள் என்ற ஒரு உணர்வு இருக்குமானால் நமக்குள் சர்சைகள் ஏற்பட்டு எல்லோருக்கும் கிடைக்கவேண்டிய ஒரு சலுகைகள் கிடைக்காமல் போவதற்கும் அப்படி கிடைப்பதற்குத் தாமதம் ஏற்படுவதற்கும் அது வழிவகைகள் வகுத்துவிடும் எனவே அந்த முறையில் ஒரு பொக்துகருத்தை உருவாக்கிக் கொண்டு பிற்படுத்தப்பட்ட மக்கள் அனைவரையும் ஒன்றாக அணைத்து பொதுவாக நம்முடைய சமுதாயம் பிற்படுத்தப்

1989 ஏப்ரல் 22]

[திரு. எம். அப்துல் லத்தீப்]

பட்ட சமுதாயம், பிற்படுத்தப்பட்ட சமுதாயம் என்ற உணர்வோடு நாம் நடந்து கொள்ளுவது நல்லது என்று கருதுகிறேன். இப்போது நான் கூட பிற்படுத்தப்பட்டவன் தான். நான் கூட பல சலுகைகளை வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு தான் இருக்கிறேன். அது நியாயத்தின் பால்பட்டது என்றுதான் நான் உணருகிறேன். அந்த அடிப்படையில் தான் நான் பேசுகிறேன். ஆனால் எனக்குக் கொடுத்து விட்டுத்தான் மற்றவர்களுக்கு கொடுக்கவேண்டும் என்று நான் கேட்டால் மற்றவர்களுடைய நல்லெண்ணத்தை நான் இழந்து விடுவேன் என்பதை நான் மறந்து விட்டுப் பேசக் கூடாது. பொதுவாக மற்றவர்களிடம் நல்ல எண்ணங்கள் இருந்தால், எங்களைப் போன்ற சிறுபான்மை மக்களுக்கு இருக்கக்கூடிய பாதுகாப்பு ஏதோ அரசியலமைப்புச் சட்டத்தில் எழுதி வைத்துவிட்டு இருக்கிறார்களே அது மட்டும் எங்களுக்கு பாதுகாப்பு இல்லை. அது ஏட்டுச் சுரக்காய். ஆனால் உண்மையான பாதுகாப்பு எது என்று நாங்கள் கருதுகிறோம் என்றால் பெரும்பான்மையான மக்களுடைய நல்லெண்ணம் இருக்க வேண்டும். அவர்கள் நம்மைப்பிரிந்துகொள்ள வேண்டும்; நம்மை புரிந்து கொள்ளுவது மட்டுமல்ல, அவர்கள் நம்முடைய எண்ணம் நம்முடைய கோரிக்கை நியாயமானது என்று ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடிய வகையில் நம்முடைய சொல்லும், செயலும் அமையுமானால் அதுவே எங்களுக்கு கிடைத்த மகத்தான வெற்றி என்று நான் கருதுவேன். அதே நேரத்தில் நான் வற்புறுத்துகிற காரணத்தாலே மற்ற பிற்படுத்தப்பட்ட மக்கள் எல்லாம் எங்களுக்கு விரோதிகளாக மாறி விடுவார்கள் என்று சொன்னால் அரசாங்கம் சில சலுகைகளைச் செய்யலாம், ஆனால் சமுதாயம் (மனியடிக்கப்பெற்றது) அதை ஏற்றுக் கொள்ளாமல் போனால் அதனால் ஒரு பிரயோசனமும் ஏற்படாது என்ற அளவுக்கு என்னுடைய பேச்சும், சொல்லும் மற்றவர்களிடத்திலே 'அட்வர்ஸ் ரீ-ஆக்ஷன்' என்று சொல்வார்கள் அல்லவா ஒரு தவறான விரோத மனப்போக்கை ஏற்படுத்தி விடும் என்று சொன்னால் நான் கொஞ்சம் தெளிவோடு தான் பேச வேண்டும். என்னுடைய கோரிக்கைகளை அப்படித்தான் நான் கொஞ்சம் கட்டுப்பாட்டோடு வலியுறுத்தவேண்டும். எனக்கு நான் சார்ந்துள்ள சமுதாயத்தின் மீது அக்கறை இருக்கிறது என்று சொன்னால் அதாவது என் மீது மட்டும் நான் அக்கறை கொண்டால் அது அக்கறை என்று கருதப்படாது. அக்கறையில் இருப்பவர்கள் மீதும் அக்கறை கொள்ளவேண்டுமே. இக்கறையில் இருப்பவர்கள் மீதும் அக்கறை கொள்ளவேண்டும். அப்போதுதான் நம்முடைய அக்கறைகள் எல்லாம் கறை சேருமே தவிர இல்லாவிட்டால் மத்தியிலே மூழ்கிவிடும் என்ற உணர்வு நமக்கு வேண்டும். இன்றைக்கு நான் தெளிவாகச் சொல்கிறேன். டாக்டர்களை அவர்களை விட்டால், அவர்களை தவிர்த்து வேறு யாராவது பிற்படுத்தப்பட்ட, தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுடைய உண்மையான பிரதிநிதியாக யாராவது இந்த நாட்டில்

[திரு. எம். அப்துல் லத்தீப்]

[1989 ஏப்ரல் 22]

இன்றைக்கு நாம் வாழ்கின்ற காலத்தில் யாராவது இருக்கிறார்கள் என்று சொல்ல முடியுமா? அவரை விட பிற்படுத்தப்பட்ட மக்களுடைய பிரச்சினையை அறிந்தவர் இந்த நாட்டிலே யாராவது இருக்கிறார்களா? அவர்களுக்காகவே செயல்படக்கூடிய, அவர்களுக்காகவே எழுதுகிற, பேசுகிற ஒரு மகத்தான தமிழாய்ந்த தலைமகன் இன்றைக்கு இந்த நாட்டுக்குத் தலைவராக இருக்கிறார் என்பதிலே நாடும் ஏதும் இன்றைக்கு நிம்மதிப் பெருமூச்சு விட்டுக் கொண்டிருக்கிற கால கட்டத்திலே 'அவர் எங்களுடைய முதல் எதிரி' என்றெல்லாம் பேசுவது அது எந்த அளவிற்கு குறிப்பிட்ட சமுதாயத்திற்கு நன்மை பயக்கும் என்பதை உரியவர்கள் நினைத்துப் பார்க்க வேண்டுமென்று நான் அவர்களிடத்திலே கேட்க விரும்புகிறேன். அவர்கள் மீது எனக்கு இருக்கிற அன்பின் கரணமாக, நான் வாழ்கிற பகுதியிலேயும் அவர்கள்தான் நிறைவாக இருக்கிறார்கள். இன்னும் சொல்லப் போனால், அவர்களுக்கும் எங்களுக்கும், அதாவது முஸ்லீம் களுக்கும் அவர்களுக்கும் அண்ணன் தம்பி முறை என்ற அளவிற்குத் தான் பங்காளிகளாக அவர்களை நாம் நேசித்துக் கொண்டிருக்கிறோம். சில சமுதாயத்தவர்கள் இருக்கிறார்கள். அந்த சமுதாயங்கள் நாயக்கர், ரெட்டியார் போன்றவர்கள், என்னுடைய அருமை நண்பரை அன்பாக 'மாப்ளே' என்றுதான் கூப்பிடுவேன். அவரும் என்னை அன்பாக 'மாமா' என்றுதான் கூப்பிடுவார். . . . (மணியடிக்கப்பெற்றது)

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : வெளியிலேதானே?

திரு. எம். அப்துல் லத்தீப்: ஆமாம், மாண்புமிகு மாமா என்றும் இங்கே கூப்பிடலாம் (சிரிப்பு) அதைப்பற்றி ஒன்றும் இல்லை. சிலரை சியான் என்றும் கூப்பிடுவோம். தேவர் சமுதாயத்தை சேர்ந்தவர்களெல்லாம் எங்களுக்கு சியான்கள்.. (மணியடிக்கப்பெற்றது) சில உணர்வுகளை ஏற்படுத்த வேண்டும். ஆகவே அந்த வகையிலே நாம் நடந்து கொண்டிருக்கிறோம். குறிப்பாக எங்களுடைய பங்காளிகளாக இருக்கிற, ஒரு குறிப்பிட்ட சமுதாயம், பெயரைச் சொல்கிறேன். வன்னியர்கள் எங்களுக்கு அன்னியர்கள் இல்லை. நாங்கள் அவர்களோடு வாழ்கிறோம். அவர்களை தங்களுடைய அண்ணன் தம்பிகளாக முஸ்லீம்கள் கருகிறார்கள். அவர்கள் ஆண்டாண்டுக் காலமாக பிற்படுத்தப்பட்டவர்களாக இருந்தார்கள்; இருக்கிறார்கள் என்பதிலே எந்தவிதமான சந்தேகமும் இல்லை. ஆயிரம் ஆண்டுகளாக அவர்கள் பிற்படுத்தப்பட்ட மக்களாக இருக்கிறார்கள். படையாச்சிகளாக, படையை ஆண்டவர்கள், அவர்கள் படையாச்சிகளாக இருந்த இன்றைக்கு கீழ்நிலைக்கு பண்ணையாட்களாக மாற்றப்பட்டு இருக்கிறார்கள் என்றெல்லாம் சொல்வதிலே உண்மை இருக்கிறது. ஆனால் இன்றைக்கு இருக்கிற சூழ்நிலையிலே நாம் நெளிவு சுளிவுகளோடு நடந்து

1989 ஏப்ரல் 22]

[திரு. எம். அப்துல் லத்தீப்]

டாக்டர் கலைஞர் அவர்களை முழுமையாகப் பயன்படுத்தி, அவர்களை நம்பி, இன்றைக்கு அவர்கள் அறிவித்திருக்கிற 20 சதவீதம் exclusive reservation for the most Backward and de-notified Communities— என்று சொல்கிறார்களே அதை பயன்படுத்திக்கொண்டு இதனால் எவ்வளவு முன்னேற்றத்தை அடைய முடியுமோ அவ்வளவு முன்னேற்றத்தை அடைய வேண்டுமென்பதிலே நாம் அக்கறை செலுத்த வேண்டும். நான் வலியுறுத்திய காரணத்தினாலும், பிற்படுத்தப்பட்டவர்களிலே இருக்கக்கூடிய மற்ற ஜாதிக் காரர்கள் நமக்கு விரோதமாக மாறி அவர்களிலே ஒரு ஒன்றியத்தை ஏற்படுத்தி விடக்கூடாது. அவர்கள் நமக்கு விரோதமாக மாறிவிடக்கூடாது. இதிலும் நாம் அக்கறையாக இருக்க வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

கடைசியாக, நம்முடைய மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்களிடத்திலே நான் பிற்படுத்தப்பட்ட மக்களிலே சிறுபான்மைச் சமுதாயத்தைச் சேர்ந்தவன் என்ற முறையில் ஒன்றைக் கேட்டுக் கொள்ள விரும்புகிறேன். பக்கத்திலேயிருக்கிற மாநிலங்களில் எல்லாம் சிறுபான்மைக் கமிஷன் என்று ஒன்று ஏற்படுத்தப் பட்டிருக்கிறது. எனவே, இங்கேயும் மாநில அளவிலே ஒரு சிறுபான்மைக் கமிஷனை கர்நாடகா, ஆந்திராவிலே இருப்பதைப்போல தமிழ்நாட்டிலே ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக் கொண்டேன், உருது பேசுகிற சிறுபான்மை மக்களுக்காக ஒரு உருது அக்காடமியை நீங்கள் ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று நான் வற்புறுத்திச் சொல்ல விரும்புகிறேன். நம்முடைய முன்னேற்றத்திற்காக, பிற்படுத்தப்பட்ட மக்களுடைய முன்னேற்றத்திற்காக பேக்வேட் கிளாஸஸ் டெவலப்மெண்ட் கமிஷன் என்று ஒரு கமிஷனை அமைத்தீர்கள். திரு. பரமகுரு அவர்கள் அதற்கு முதன் முதலாக நியமிக்கப்பட்டார்கள். அதற்குப் பிறகு அந்த அலுவலகம் என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறது? இப்போது அந்தக் கமிஷன் ஆபீசிலே யார் வேலை செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள்? அவர்களுடைய முன்னேற்றத்திற்காக எந்தெந்த வகையிலேயெல்லாம் அதை நாம் பயன்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறோம்? அவர்கள் ஏதாவது பரிந்துரை செய்து இருக்கிறார்களா? அவர்களுடைய நடைமுறை செலவுக்காக இந்த அரசாங்கம் ஏதாவது ஒதுக்கி இருக்கிறதா என்பதையெல்லாம் கூட மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் சொன்னால் அது பயனுடையதாக இருக்கும் என்று சொல்லி, மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் இந்தத் துறையை நிர்வகிக்கிற காரணத்தினால் என்னுடைய முழு நம்பிக்கையை இந்தத் துறைக்கு நான் தெரிவித்து முதலமைச்சர் அவர்கள் வாழ்க என்று சொல்லி அவருடைய இந்த நல்ல திட்டத்தால் சிறுபான்மை மக்களும், பிற்படுத்தப்பட்ட மக்களும், தாழ்த்தப்பட்ட மக்களும் வாழ்க என்று சொல்லி அவருடைய காலத்தில் முன்னேற்றம் அடையாவிட்டால் இன்னும்

[திரு. எம். அப்துல் லத்தீப்] [1989 ஏப்ரல் 22]

பல நூறு ஆண்டுகளுக்கு யாருடைய காலத்திலேயும் முன்னேற்றம் அடைய முடியாது என்பதை உரியவர்கள் நினைவிலே வைத்துக் கொள்ளவேண்டுமென்று கூறி, (மேசையைத் தட்டும் ஒன்), நன்றி கூறி அமர்கிறேன்.

திரு. எஸ். டி. உகம்சந்த் :—மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, இன்றைக்குக் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிற 32-வது எண் மானியக் கோரிக்கையாக இருக்கிற பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பினர் முதலியோர் நலன் என்ற இந்த மானியக் கோரிக்கையில் எனக்குப் பேசுவதற்கு வாய்ப்பளித்ததற்காக நன்றி தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

(பிற்பகல் 1-20).

இன்றைக்கு பிற்பட்டோர் என்ற அமைப்பு இருக்கிறது என்றால் சமுதாயத்திலே இருக்கிற ஒரு சீர்கேடுதான் என்பதை நான் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். 'ஜாதிகள் இல்லையடி பாப்பா' என்று பாரதியார் பாடிச்சென்றார். ஜாதி மத பேத மற்ற சமுதாயத்தை உருவாக்க வேண்டுமென்று நம்முடைய பெரியவர்கள் பாடுபட்டார்கள். ஆனாலும் இந்தக் கொடுமைகள் இன்றைக்கும் நீடித்துக்கொண்டு செல்லுகின்ற நிலைமையைத் தான் பார்க்கிறோம். இப்படிப்பட்ட சூழ்நிலையில் இந்தத் துறையைப் பொறுத்தவரையில் இந்த சமுதாயத்தைச் சேர்ந்த மக்களுக்கு பல நன்மைகளை அளிக்க வேண்டுமென்று அரசு பல திட்டங்களை உருவாக்கினாலும் அந்தத் திட்டங்களுடைய பலன் அந்த மக்களுக்கு எந்த அளவுக்கு சென்று சேருகிறது என்று எண்ணிப் பார்க்கவேண்டும்.

இன்றைய சூழ்நிலையில் இந்த மானியக் கோரிக்கையின் மீதான கொள்கை விளக்கக் குறிப்பில் ஒரு சில கருத்துக்களைச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். 1986 ஆம் ஆண்டும் 1987 ஆம் ஆண்டும் 23 விடுதிகளைக் கட்டுவதற்கு அரசாங்கம் நிதி ஒதுக்கியதாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் 1988-89 மற்றும் 1989-90 ஆண்டுகளில் அதைப்போன்ற விடுதிகளைக் கட்டுவதற்கு நிதி ஒதுக்கப்படவில்லை என்று நான் அறிகிறேன். இப்படிப்பட்ட சூழ்நிலை இருந்தால் அந்த விடுதிகளைக் கட்டுவதற்கு நிதி ஒதுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அதே நேரத்தில் என்னுடைய தொகுதியைச் சேர்ந்த மதுராந்தகம் நகரில் பிற்படுத்தப்பட்ட மக்கள் அதிகமாக இருக்கிறார்கள். அந்தப் பகுதி மக்கள் பயனடையும் வகையில் அங்கே இருக்கிற உயர்நிலைப் பள்ளியில் படிக்கும் மாணவர்களுக்கு ஒரு விடுதி கட்டித்தர வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

1989 ஏப்ரல் 22] [திரு. எஸ். டி. உம்சந்த்]

அடுத்து, சீர்மரபினருக்கு 4700 ரூபாய் அளவிலே வீடுகள் கட்டித்தரப்படும் என்று குறிப்பு இருக்கிறது. அந்தத் தொகையைக் கொண்டு வீடு கட்ட முடியாது என்பதால் அந்தத் தொகையை உயர்த்தி, 10,000 ரூபாயாக ஆக்க வேண்டுமென்றும் அதற்கும் அரசாங்கம் நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்றும் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அது மட்டுமல்ல, இன்றைக்கு மிகவும் பிற்படுத்தப்பட்ட சமுதாயத்தினர் என்ற முறையிலே அவர்களுக்கு என்று தனியாக இட ஒதுக்கீடு செய்திருக்கிறோம். அந்த பிரிவுக்குள்ளே இருக்கிற சில பிரிவுகளுக்கு இன்னும் பல சலுகைகளை வழங்க வேண்டுமென்று கேட்கிறார்கள். அந்தச் சமுதாயத்திலே நாவிதர், சலவைத் தொழிலாளர் நரிக்குறவர் போன்றவர்களுக்கு சில சலுகைகள் வழங்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவர்களுக்கு வீட்டுமனைப் பட்டா கொடுக்க வேண்டுமென்று அரசாங்கம் நடவடிக்கை எடுக்க இருக்கிறது என்று குறிப்பிலே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட நிலைமையில் அவர்களுக்கு வழங்கப்படுகிற வீடுகளை விரைவாக வழங்குவதற்கு தேவையான நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அதற்காக ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிற தொகை மிகவும் குறைவாக இருக்கிறது. அந்தத் தொகையையும் கொஞ்சம் கூடுதலாக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

செங்கற்பட்டு மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த கும்மிடிப்பூண்டி, ஊத்துக்கோட்டை நகரத்திலே 100 நாவிதர்களும் சலவைத் தொழிலாளர்களும் வீட்டுமனைப் பட்டா வேண்டுமென்று முறையிட்டு, அரசாங்கம் அதற்கான நடவடிக்கை எடுத்து நோட்டிபிகேஷன் செய்திருக்கிறது. ஆனால் இதுவரையில் அந்தப் பட்டாக்கள் வழங்கப்படவில்லை. கடந்த ஆறு மாதமாக அதிலே எந்தவிதமான முன்னேற்றமும் இல்லை என்று சொல்லி வருகிறார்கள். விரைவிலே பட்டா வழங்க துரிதமான நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அது மட்டுமல்ல. பிற்படுத்தப்பட்டோர் பொருளாதார மேம்பாட்டுக் கழகத்தின் மூலமாக 2266 பேர்களுக்கு சுமார் 20 இலட்சம் ரூபாய் அளவுக்கு கடன் வழங்க அரசாங்கம் திட்டமிட்டிருக்கிறது என்று அறிகிறேன். 2266 பேர்களுக்கு 20 இலட்சம் ரூபாய் என்பது மிகவும் குறைவாக இருக்கிறது. இந்தத் தொகையை இன்னும் கொஞ்சம் அதிகப்படுத்தினால் இந்தச் சமுதாயத்தைச் சேர்ந்த பலருக்கு நல்ல வாய்ப்பு ஏற்படும். துறை தனியாக இருந்தாலும் இந்தத் தொகை குறைவாக இருக்கிறது. இன்னும் கொஞ்சம் கூடுதலாக தொகையை ஒதுக்கினால் இன்னும் பல நூறு பேர்களுக்கு கொடுக்கக்கூடிய வாய்ப்பு ஏற்படும். அதற்கு ஏற்ற நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

[திரு. எஸ். டி. உகம்சந்த்]

[1989 ஏப்ரல் 22]

அடுத்ததாக, விடுதியிலே தங்கிப் படிக்கிற மாணவருக்கு 90 ரூபாயும் விடுதியில் தங்காமல் வீட்டிலிருந்து வந்து படிக்கின்ற மாணவருக்கு 70 ரூபாயும் என்ற முறையில் அரசாங்கம் நிர்ணயித்து வழங்குகிறது. இது போதாது. விடுதியில் தங்கிப் படிப்போர், வீட்டிலிருந்து வந்து படிப்போர் இந்த இருசாராருக்கும் வழங்கப்படுகின்ற உதவித் தொகையை உயர்த்தி 150 ரூபாய் அளவுக்காவது வழங்க அரசாங்கம் நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அதே மாதிரி, பிற்பட்ட மாணவர் விடுதியில் தங்கிப் படிக்க பெற்றோரின் வருமானத்தை ஆண்டுக்கு 5000 ரூபாய் என்றிருந்ததை 12,000 ரூபாயாக உயர்த்தியிருக்கிறோம். அவர்களுக்கு பிற சலுகைகள் வழங்க ஆண்டு வருமானம் இன்னும் 5000 ரூபாய் என்றுதான் இருக்கிறது. சலுகை வழங்குவதற்கான வருமான வரம்பையும் 12,000 ரூபாய் ஆண்டு வருமானம் என்ற அளவுக்கு உயர்த்தி அந்தச் சமுதாயத்தினருக்கு இந்த அரசு வழங்குகின்ற எல்லா சலுகைகளும் கிடைக்க வழிவகை செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இன்றைக்கு உள்ள நிலைமை எல்லாம் நாட்டிலே ஒரு அமைதியான சூழ்நிலை ஏற்பட வேண்டும். நாட்டிலே அமைதி ஏற்பட்டால்தான் மக்கள் வாழ முடியும் என்ற முறையில் இன்றைக்கு பலருடைய குறைகளை நாம் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறோம். ஒரு பக்கத்தில் சலவையாளர்களுக்கு நாம் டோபிகானா என்று மூன்று இடங்களில் கட்டித் தருவதற்கு ஏற்பாடு செய்து இருக்கிறோம். ஆனால் சென்னை மாநகரத்தைப் பொறுத்தவரையில் சலவைத் தொழிலாளர்கள் கூலம் ஆற்றிலே தான் துணிகளை எல்லாம் துவைக்கின்ற அளவுக்கு நிலைமை ஏற்பட்டு இருக்கிறது. கூலம் ஆற்றைப் பற்றி நாம் சொல்ல வேண்டியதில்லை. எல்லாவிதமான வியாதிகளும் அதிலே இருக்கின்றன. அப்படி வியாதிகள் நிறைந்த அந்தக் கூலம் ஆற்றில்தான் நம்முடைய துணிகள் எல்லாம் துவைக்கப்படுகின்றன என்று சொன்னால் எந்த அளவுக்கு இன்றைக்கு நாடு சென்று கொண்டிருக்கிறது என்பதை நாம் சிந்திக்க வேண்டும். இந்த நிலைமையைப் போக்குகிற வகையில் தேவையான அளவுக்கு டோபிகானாக்களை அதிகமான அளவில் அமைத்துக் கொடுக்க ஏற்பாடு செய்யவேண்டும்.

அடுத்து இன்றைக்கு நாட்டிலே அமைதியான சூழ்நிலை ஏற்படவேண்டும் என்ற முறையில் பல முயற்சிகளை அரசாங்கம் செய்தாலும் ஒரு சிலர் மத்தியில் ஒரு அதிருப்தி நிலவிக் கொண்டிருக்கிறது என்ற உண்மையை நாம் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். ஒரு பக்கத்தில் பிற்படுத்தப்பட்டவர்கள் என்ற முறையிலும் இன்னொரு பக்கத்தில் மிகவும் பிற்படுத்தப்பட்டவர்கள் என்ற முறையிலும் நாம் பிரித்து அவர்களுக்கு

1989 ஏப்ரல் 22]

[திரு. எஸ். டி. உகம்சந்த்]

என்று குறிப்பிட்ட சதவீதத்தை ஒதுக்கி இருக்கிறோம். ஆனால் அவர்களுடைய கோரிக்கையாக இருப்பதெல்லாம் எங்களுக்கு வழங்கப்பட்டிருக்கின்ற அந்தச் சதவீதம் போதவில்லை என்பதுதான். அவர்கள் சொல்வது அந்த 107 ஜாதிகளைச் சேர்ந்த எங்களுக்கு 20 சதவீதம் என்று ஒதுக்கியிருப்பது போதாது இதை அதிகப்படுத்த வேண்டும் என்பதுதான் இன்றைக்குப் பல்வேறு முயற்சிகள் அரசின் மூலமாக செய்யப்பட்டு இருந்தாலும் கூட மக்கள் தொகை அடிப்படையில் சரியான முறையில் இல்லை என்ற குறை இருக்கிறது. அதை மாற்றுகிற அளவிற்கு மக்கள் தொகை அடிப்படையில் மீண்டும் ஒரு சர்வே செய்து ஒதுக்கீடு செய்வதற்கான நடவடிக்கையை எடுக்க வேண்டும்.

கர்நாடக மாநிலத்தைப் பொறுத்தவரையில் அங்கே கம்பார்ட்மெண்ட் மூலமாக இந்தச் சலுகை வழங்கப்பட்டிருக்கிறது. அதே போன்று வழங்குவதற்கான நடவடிக்கையை எடுக்க வேண்டும். இன்றைக்கு நம்முடைய மகாராஷ்டிரா மாநிலத்தைச் சேர்ந்த தேஷ்முக என்பவர் ஒரு கருத்தைச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். இப்படிப்பட்ட சலுகைகளை கல்விக்கும், வேலை வாய்ப்புக்கும் வழங்குவது அரசியல் சட்டத்தில் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். மண்டல் கமிஷனும் ஒரு அறிக்கையில் சொல்லியிருக்கிறது. தமிழகத்திலே பிற்படுத்தப்பட்ட ஜாதியினரில் 9 ஜாதிகளைச் சேர்ந்தவர்கள் தான் எல்லாவிதமான பலன்களையும் அடைந்து கொண்டு வருகிறார்கள். அவர்களைப் பொறுத்த வரையில் மக்கள் தொகையில் அவர்கள் 11.7 சதவீதம்தான். அவர்களைப் பொறுத்தவரையில் கெஸ்டட் போஸ்ட்ஸ் 48.2 சதவீதமும், நான்-கெஸ்டட் போஸ்ட்ஸ் 73 சதவீதமும் வேலை வாய்ப்பிலே கிடைத்திருக்கிறது என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த குறையைத் தீர்க்க வேண்டுமென்றால் இந்தக் கம்பார்ட்மெண்ட் சிஸ்டத்தைக் கொண்டுவந்தால்தான் ஒரு நல்ல வழிவகை ஏற்படும். இது குறித்தும் மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் எல்லோரையும் அழைத்துப் பேசி சமூகமான. ஒரு அமைதியான நிலைமை தமிழகத்தில் ஏற்படக்கூடிய அளவுக்கு ஆவன செய்ய வேண்டும் என்று இந்த நேரத்தில் நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்து, சென்னை போன்ற பகுதிகளில் எல்லாம் படிப்பதற்கு நல்ல வசதிகள் இருக்கின்றன. இங்கே படிப்பவர்களுக்கு எல்லாவிதமான வசதிகளும் இருப்பதன் காரணத்தால் இங்கே பயிற்சி பெற்றவர்கள் தேர்வுகளில் அதிகமான அளவில் மார்க் பெறுவதற்கான வாய்ப்புக்கள் இருக்கின்றன. ஆனால் கிராமப்புறத்திலே வாழ்கிற ஏழை மக்கள் என்னதான் நன்றாகக் கற்றாலும் குறைந்த மார்க்தான் வாங்குகிறார்கள். எனவே இப்படிப்பட்ட நிலைமையில் இவர்கள் இருவரையும் ஒன்றாக

[திரு. எஸ். டி. உகம்சந்த்]

[1989 ஏப்ரல் 22]

இணைத்து பந்தயத்தில் விட்டால் உண்மையிலேயே நகரத்தில் உள்ளவர்களுக்குத்தான் நன்மை ஏற்படும். கிராமப்புற சூழ்நிலையில் இருக்கின்ற மக்களுக்கு வேண்டிய வழி வகைகளைச் செய்ய வேண்டும். அவர்களுடைய தகுதியைத் தனியாக நிர்ணயம் செய்கின்ற அளவுக்கு உரிய ஏற்பாடுகளை அரசாங்கம் செய்ய வேண்டும் என்று நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்து இந்த இட ஒதுக்கீடு பிரச்சினையைப் பொறுத்த வரையில் ஏற்கெனவே மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் அதாவது எங்களுடைய புரட்சித் தலைவர் அவர்கள் ஒரு சமூகமான சூழ்நிலை ஏற்பட வேண்டும் என்ற முயற்சி எடுத்து எல்லோரையும் அழைத்துப் பேசி இருக்கிறார்கள். அந்த வகையில், இருக்கின்ற மக்கள் தொகையை மீண்டும் சரிபார்த்து எந்தெந்தச் சமுதாயத்தைச் சேர்ந்தவர்களுக்கு எந்தெந்த அளவுக்குப் பிரதிநிதித்துவம் இருக்கிறது. எந்தெந்த அளவுக்கு அவர்களுக்கு மேலும் வழங்கவேண்டும் என்ற வகையில் நல்ல நிலைமைகளை அரசாங்கம் ஏற்படுத்த வேண்டும் என்றுகேட்டுக் கொண்டு இந்த வாய்ப்பினை அளித்திருக்கிற பேரவைத் தலைவர் அவர்களுக்கு நன்றியைத் தெரிவித்து விடை பெறுகிறேன்.

(முற்பகல் 1-30)

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, பிற்படுத்தப்பட்டோர், மிகவும் பிற்படுத்தப்பட்டோர், சீர்மரபினர் ஆகியோருக்கான நலன்கள் குறித்து, நலன்கள் எவ்வாறெல்லாம் பெருகிட வேண்டுமென்பது குறித்து இந்த அரசின் சார்பில் எடுக்கப்பட்டுள்ள முடிவுகள் குறித்து, மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் பலரும் தங்களுடைய கருத்துக்களை விளக்கமாக எடுத்து உரைத்திருக்கிறார்கள்.

முதலில் பேசிய மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. கோவிந்த ராஜன் அவர்கள் பிற்படுத்தப்பட்டோர், மிகவும் பிற்படுத்தப்பட்டோர் என்ற நிலையிலே அவர்களுக்கு இட ஒதுக்கீடு என்கின்ற இந்தப் பிரச்சினை எல்லாம், போதுமான கல்வியும், வேலைவாய்ப்புக்களும் அனைத்து மக்களுக்கும் கிடைத்து விட்டால் எழுவே எழாது என்று சொன்னார்கள். நானும் அதைத்தான் வலியுறுத்திக் கூற விரும்புகிறேன். போதுமான அளவிற்கு அனைத்து மக்களுக்கும் கல்வியும் வேலைவாய்ப்பும் கிடைக்காத காரணத்தினாலேதான், அப்படிக் கிடைப்பது ஏற்கெனவே முன்னேறிய ஒரு சாரார்க்குத் தொடர்ந்து கிடைத்துக்கொண்டு இருக்கின்ற காரணத்தினாலேதான், இந்தப் பிரச்சினை எழுந்து இட ஒதுக்கீடு என்கின்ற அளவுக்கு அமைந்திருக்கிறது என்பதை நான் சுட்டிக்காட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

1989 ஏப்ரல் 22] [டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

ஆளுங்கட்சி சார்பிலே, எதிர்க்கட்சி சார்பிலே பேசிய மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் இந்த இட ஒதுக்கீடு குறித்து விரிவாகப் பேசாவிட்டாலுங்கூட, ஆங்காங்கு பிற்படுத்தப்பட்ட மக்களுக்கு, மிகவும் பிற்படுத்தப்பட்ட மக்களுக்கு, சீர்மரபினருக்கு எத்தகைய வசதி வாய்ப்புக்களை, கல்வி வாய்ப்புகளைச் செய்து தர வேண்டும் என்று கூறி இப்போது ஒதுக்கப்பட்டுள்ள தொகை போதுமானதல்ல என்கின்ற குறைபாடுகளை எல்லாம் எடுத்துத் தெரிவித்திருக்கிறார்கள்.

குறிப்பாக அந்தியூர் சட்டமன்ற உறுப்பினர் திரு. பெரிய சாமி அவர்களும், இறுதியாகப் பேசிய சட்டமன்ற உறுப்பினர் மாண்புமிகு உக்கம்சந்த் அவர்களும் ஒதுக்கப்பட்டுள்ள தொகை போதுமானதல்ல என்று சொன்னார்கள். நானும்கூட அது போதுமானது என்ற மன நிறைவோடு இல்லை. ஆனால் 1969-ஆம் ஆண்டு பிற்படுத்தப்பட்ட மக்களுக்காக ஒரு தனித் துறை அமைக்கப்பட்டபோது, அதற்கு என்று ஒரு தனி அமைச்சர் நியமிக்கப்பட்டபோது, ஏற்கெனவே ஆதிதிராவிட நலத்துறையோடு இந்தப் பிற்படுத்தப்பட்டோர் நலத்துறை இணைந்து ஒரே துறையாக இருந்தது மாற்றப்பட்டு தனித் துறை, தனியாக அமைச்சர் என்ற நிலையை உருவாக்கினபோது முதன் முதலாக ஒரு கோடி ரூபாய்க்கு மேற்பட்ட தொகை அந்த மக்களுடைய நலனுக்காக ஒதுக்கப்பட்டு, இன்றைக்கு அது 19 கோடி ரூபாய்க்கு மேல் உயர்ந்திருக்கிறது என்பதை எண்ணி நாம் பெருமையடையலாம். 19 கோடி ரூபாய்தான்; ஏறத்தாழ 4 ஆயிரம் கோடி ரூபாய்க்கு மேற்பட்டுள்ள வரவு-செலவுத் திட்டத்தில் 19 கோடி ரூபாய் தான் அவர்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. என்று நாம் எண்ணினாலும் கூட, பல்வேறு துறைகளுக்கும் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கின்ற நிதி ஒதுக்கீடுகள் இந்த மக்களுக்கும் பயன்படுகின்றன என்பதை நாம் மறந்துவிடக் கூடாது. குறிப்பாக கல்வித் துறைக்காக 900 கோடி ரூபாய் நிதி ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்டிருக்கிறது என்றால், இந்தப் பயனை--இந்த மக்களும், அவர்கள் பிற்படுத்தப்பட்டோராக இருந்தாலும், மிகப் பிற்படுத்தப்பட்டோராக இருந்தாலும், சீர்மரபினராக இருந்தாலும், அவர்களும் ஒரு விதத்திலே இந்தப் பயனை--அடையத்தான் போகிறார்கள். எனவே குறிப்பாகவும், சிறப்பாகவும் இப்படிப்பட்ட நலன்களைக் கொடுக்கின்ற, சுட்டிக்காட்டப்பட்ட குறைபாடுகளைக் களைகின்ற வகையிலேதான் இந்த 19 கோடி ரூபாய்க்கு தொகை ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

நான் உங்களுக்கு உறுதியோடு தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். ஒரு கோடி ரூபாயாக 1969ஆம் ஆண்டிலே இருந்து 20 ஆண்டுக் காலத்திலே சற்றொப்ப ரூ. 20 கோடி அளவுக்கு வளர்ந்து இருக்கின்ற இந்த நிதி ஒதுக்கீடு அடுத்த ஆண்டு இரட்டிப்பு மடங்காகப் பெருகும் என்பதை மாத்திரம் நான்

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

[1989 ஏப்ரல் 22]

இந்த நேரத்திலே மகிழ்ச்சியோடு தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். நம்முடைய காங்கிரஸ் கட்சியினுடைய உறுப்பினர் மாண்புமிகு திருமதி பொன்னம்மாள் அவர்கள் பேசும்போது நான் மிகுந்த பூரிப்படைந்தேன். ஏனென்றால் அவர்கள் ஒன்றைச் சொன்னார்கள். பொதுவாக பிற்படுத்தப்பட்ட மக்களுடைய சலுகைகளை, அவர்களுக்குத் தரப்படுகின்ற உரிமைகளை, ஆதி திராவிட மக்களுடைய பிரதிநிதிகள் ஏற்பார்களா என்கின்ற ஓர் ஐயப்பாடு சில நேரங்களில் எழுவதும், அதன் காரணமாக மோதல்கள் உருவாவதும் நாட்டில் பல இடங்களில் நாம் கண்ட, கண்டு வருகின்ற காட்சியாகும். அதற்கு நேர் மாறாக இன்றைக்கு மாண்புமிகு உறுப்பினர் திருமதி பொன்னம்மாள் அவர்கள், பல பகுதிகளில் சீர்மரபினர் என்று சொல்லப்படுகிற அந்த வகுப்பினர், ஆதி திராவிட மக்களுடைய வாழ்க்கையைவிட மிக மேர்சமான வாழ்க்கை நடத்திக்கொண்டிருக்கிறார்கள், அவர்களுக்குக் கிடைத்துள்ள வசதி வாய்ப்புகளை விட இவர்கள் மிகக் குறைவாகத்தான் அனுபவிக்கிறார்கள் என்று குறிப்பிட்டு, அவர்களுக்காகக் கட்டப்படுகின்ற வீடுகளுக்கு ஒதுக்கப்படுகின்ற தொகையைக் கூட அதிகமாக ஒதுக்க வேண்டுமென்று இன்றைக்கு வாதாடியிருக்கிறார்கள். இதுபோன்ற நல்ல எண்ணங்கள் தான்--நம்முடைய மாநிலத்தில்--பிற்படுத்தப்பட்ட மக்களுக்கும், ஆதி திராவிட மக்களுக்கும் ஒரு நல்ல உணர்வை, உறவை, நட்புணர்ச்சியை, அதன் காரணமாக நிலையான அமைதியை தமிழகத்திலே உருவாக்குவதற்கும் பயன்படும் என்று நான் நம்புகிறேன்.

அவர்கள் குறிப்பிட்டதைப்போல, இட ஒதுக்கீடுகள், இவ்வளவு விழுக்காடுகள் என்று சொல்லிவிட்டால் மாத்திரம் போதாது. அதனுடைய பயனை அந்த மக்கள் அடைவதற்கான ஏற்பாடுகளையும் செய்ய வேண்டும் என்பதில் இரண்டு விதமான கருத்துக்களுக்கு இடமே இல்லை. மிகவும் பிற்படுத்தப்பட்ட மக்களில் நரிக்குறவர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு வீடு கட்டித் தர வேண்டாமா என்றும் கேட்டார்கள். கழக ஆட்சிக் காலத்தில் அப்படிப்பட்ட ஒரு முயற்சி செய்யப்பட்டது. திருச்சிக்கு அருகிலே தேவராயனேரி என்ற ஒரு பகுதியிலே நானே முன் நின்று 100 நரிக் குறவர் குடும்பங்களுக்கு வீடுகள் கட்டித் தரப்பட்டன. நான் திருச்சிக்குச் செல்லும்போது எல்லாம் அங்கே சென்று அந்த வீடுகளைப் பார்ப்பது வாடிக்கை. அதுமாத்திரமல்லாமல் அந்த நரிக்குறவர்கள் கையாளுகின்ற நல்ல கலையான மணி பின்னுதல் என்னும் அந்தக் கலையை வளர்த்து அந்தத் தொழிலை ஒரு நல்ல தொழிலாக ஆக்கி, அந்த மணிகளை எல்லாம் திருச்சி ரெயிலடியிலே கொண்டு வந்து காட்சிப் பொருளாக வைத்து, சுற்றுலாப் பயணிகள் அந்த மணிகளை, மணிகளால் செய்யப்பட்ட பைகளை

1989 ஏப்ரல் 22] [டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

இன்னும் பல்வேறு விதமான பொருள்களை எல்லாம் வாங்கிச் சென்றார்கள். அதன்மூலம் கிடைத்த வருமானமும் அந்த நரிக்குறவர் பெருமக்களுக்கே வழங்கப்பட்டது. திடீரென்று திராவிட முன்னேற்றக் கழக ஆட்சி 1976-ல் கலைக்கப்பட்ட உடன் அடுத்த மாதம் அங்கே சென்று பார்த்தேன். அந்த வீடுகள் எல்லாம் காலியாக இருந்தன. யாரும் அவர்களைத் தரத்த வில்லை. அவர்களாகவே போய்விட்டார்கள். அவர்களால் ஒரே இடத்தில் இருக்க இயலாது— சில அரசியல்வாதிகளைப் போல. (சிரிப்பு) (மேசையைத் தட்டும் ஒலி) எனவே அவர்கள் அந்த இடத்தை விட்டு மாறிவிட்டார்கள். இப்போதுதான் மீண்டும் வந்து குடியேறியிருக்கிறார்கள் என்று நான் கேள்விப் பட்டேன். மாண்புமிகு உறுப்பினர் திருமதி பொன்னம்மாள் அவர்கள் இப்பொழுது இங்கே உத்தரவாதம் அளித்திருக்கிறார்கள். இனிமேல் வீடு கட்டிக் கொடுங்கள், அவர்கள் அங்கே நிச்சயம் தங்குவார்கள் என்று உறுதியாக அவர்கள் இங்கே சொல்லியிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு என்ன தொடர்போ எனக்குத் தெரியாது. இருந்தாலும்கூட அவர்களுடைய உறுதிமொழியை நம்பி மீண்டும் நரிக்குறவர்களுக்காக அங்கே வீடுகள் கட்டித் தரப்படும் என்பதை இங்கே நான் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து, நம்முடைய மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. பி. எச். பாண்டியன் அவர்களும், திரு. பூவராகன் அவர்களும், திரு. அப்துல் லத்தீப் அவர்களும், பிற்படுத்தப்பட்டோர் நலன் ஊடுருவி இருக்கின்ற சமுதாயப் பிரச்சினைகளை மிக ஆழமாக விரிவாக எடுத்துப் பேசியிருக்கிறார்கள். திரு. பாண்டியன் அவர்கள் பேசும்போது கல்வி, வேலைவாய்ப்பிலும் மாத்திரமல்ல, அவர்களுக்கு நீதிபதி பதவிகளிலும், மாவட்ட ஆட்சித் தலைவர்களுடைய பதவிகளிலும், தலைமைச் செயலக அதிகாரிகள் பதவிகளிலும் கூட இந்த இட ஒதுக்கீடு சதவீதங்கள் கடைப்பிடிக்கப்பட வேண்டும் என்று சொன்னார்கள். அப்படி ஒரு காலம் மலருமேயானால் அந்தக் காலத்தைப் பொன்னான காலம் என்று நானும் அவரோடு சேர்ந்து வர வேற்க காத்துக்கொண்டிருக்கிறேன் என்பது அவருக்கு நன்றாகத் தெரியும். ஆனால் இதில் இருக்கின்ற சிக்கல்கள் என்னவென்றால் நீதிபதிகள் மற்றும் மாவட்ட ஆட்சித் தலைவர்களை நியமிக்கின்றபோது சீனியாரிட்டி என்கின்ற பிரச்சினை வருகிறது. அதற்கு நாம் யாரை விரும்புகிறோமோ, அந்தச் சமுதாயத்தைச் சார்ந்த மக்கள், பிற்படுத்தப்பட்ட மக்கள் இருக்கிறார்களா அந்த இடங்களை நிறைவு செய்ய, என்கின்ற பிரச்சினை எழுகிறது.

(பிற்பகல் 1-40)

இவைகளுக்கெல்லாம் பதில் அளிக்கத்தான் நாம் இன்றைக்கு ஏறத்தாழ 60 ஆண்டுகளாக;--நீதிச் சட்டிக் காலத்திலே--

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி] [1989 ஏப்ரல் 22]

மூதறிஞர் முத்தையா அவர்களாலே ஆரம்பிக்கப்பட்ட கம்யூனல் ஜி. ஓ. தமிழ்நாட்டிலே உள்ள அடித்தட்டு மக்களுக்கு, ஒடுக்கப்பட்ட மக்களுக்கு தரப்பட்ட வரப்பிரசாதமான கம்யூனல் ஜி.ஓ. தந்தை பெரியார் அவர்களால் வளர்க்கப்பட்டு, பாதுகாக்கப்பட்டு, பேரறிஞர் அண்ணா அவர்களால் பாதுகாக்கப்பட்டு, ஏன், பெருந்தலைவர் காமராஜ் அவர்களாலும் கைவிடப்படாமல் அது பாதுகாக்கப்பட்டு, அதற்கு அவர்களேகூடப் போராடுகிற நிலையிலே பாதுகாக்கப்பட்டு, இடைக்காலத்திலே அதற்கு ஒரு சேதாரம் வந்த நேரத்திலே அருமை நண்பர் எம். ஜி. ஆர். அவர்கள் ஆட்சிக் காலத்திலே, கட்சி சார்பற்ற முறையிலே அனைவரும் குரல் கொடுத்து, மீண்டும் அந்த வகுப்புவாரிப் பிரதிநிதித்துவம்—கம்யூனல் ஜி. ஓ.—இட ஒதுக்கீடு முறை இன்றைக்கு நிலை பெற்றிருக்கிறது என்பது வரலாறாகும். அப்படிப்பட்ட வரலாற்றில் திரு பி. எச். பாண்டியன் அவர்கள் விரும்பியதைப்போல நீதிபதிகளிலும் இட ஒதுக்கீடு, எல்லா அதிகாரிகள் நியமனங்களிலும் இட ஒதுக்கீடு, அதைப் போலவே பதவி உயர்விலும் இட ஒதுக்கீடு என்பது போன்ற ஒரு நிலை வருமேயானால், அத்தகைய நிலைமையை எய்தும்போது அவரோடு சேர்ந்து மகிழ்ச்சி அடைபவர்களில் நானும் ஒருவனாக நிச்சயமாக இருப்பேன்.

இந்த அரசு இப்போது பொறுப்பேற்றுக்கொண்ட பிறகு, பிற்படுத்தப்பட்ட மக்களுக்காக, மிகவும் பிற்படுத்தப்பட்ட மக்களுக்காக, சீர் மரபினருக்காக என்னென்ன நற்காரியங்களைச் செய்திருக்கிறது, செய்ய முன் வந்திருக்கிறது என்பதை தொடர்ந்து அரசின் சார்பில் வெளியிடப்பட்ட ஆணைகள் வாயிலாகவும், அறிக்கைகள் வாயிலாகவும், இந்த மாமன்றத்திலுள்ள உறுப்பினர்கள் மிக நன்றாக அறிந்திருக்கிறீர்கள். அறிவித்ததற்கு ஏற்றவாறு செயல் முறைகளும் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கின்றன என்பதை நான் தெரிவித்துக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். ஒரு சமுதாய மாற்றம் சாதிகளற்றதாக இருக்க வேண்டுமென்று இங்கே பேசிய நம்முடைய மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் எல்லாம் எடுத்துச் சொன்னார்கள். “சாதிகள் இல்லையடி பாப்பா” என்று பாரதி பாடியதைக் கூடச் சுட்டிக் காட்டினார்கள். ஆனால், சாதிப் பாகுபாடு என்ற ஒன்று இருக்கின்றவரையில், அதன் காரணமாக விளைந்துள்ள தீமைகள் களையப்படுகிற வரையில் நாம் அந்தத் திக்கிலேதான் பயணம் நடத்தி, ஒரு சமத்துவ நிலையை எல்லோருக்கும் ஏற்படுத்தக்கூடிய செயலைச் செய்ய வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம். அதைத்தான் அண்ணா அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள்.

1989 ஏப்ரல் 22]

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

நாட்டிலுள்ள சாதிப் பாகுபாடுகள் அனைத்தும் ஒழிந்து, சமுதாயத் துறையில் மக்கள் அனைவரும் ஒன்றே குலம் என்ற நிலை ஏற்படும்வரை இந்த வகுப்புவாரி முறை, அதாவது வகுப்புக்கேற்ற நீதி வழங்கப்பட வேண்டுமென்ற நீதி இருந்தே தீர வேண்டுமென்று வற்புறுத்துகிறோம் என்று கூறிவிட்டு மேலும் அண்ணா அவர்கள் சொன்னார்கள். நம் நாடு சமூக ஏற்றத்தாழ்வுகள் மிகுந்த இடமென்பது வாதத்திற்கு உரிய விஷயமல்ல, உலகம் அறிந்த உண்மை. ஏற்றத்தாழ்வு ஏன் ஏற்பட்டது, யார் ஏற்படுத்தினார்கள் என்பதும் இனி நான் கூறி மக்கள் தெரிந்துகொள்ள வேண்டிய விஷயமல்ல. நாடு அறிந்த இரக்கியம் நானிலம் கை கொட்டிச் சிரிக்கும் கேவலத் தன்மை வாய்ந்த விஷயம் என்று அவனி அறியும். பசி ஏப்பக்காரனுக்கு கஞ்சிக் கலயமும், புளியேப்பக் காரனுக்கு மருந்து வட்டிலும் தரப்படுவதுதான் முறை என்று கூறுவர் மனித மாண்பு உணர்ந்தவர்கள். இருள் சூழ்ந்த இடத்திற்கு விளக்கொளி தேவை. இடர்ப்பட்ட வாழ்வு வாழ்வோர்க்கு உதவி தேவை. மக்கள் நிலைமையைக் கண்டறிந்து, எவரெவர் எந்தெந்த நிலைமைகளில் உள்ளனர், அவர்களுக்குற்ற குறைபாடுகள் யாவை, அவைகளைக் களைய எம்முறைகளைக் கையாள் வேண்டுமென்பதை ஆய்ந்து அதனைச் செய்து, ஒரு நாட்டு மக்களுடைய ஏற்றத்தாழ்வுகள் சமூக அமைப்பையே குலைத்து விடக் கூடியதாக இருக்குமானால், அதைவிடுத்து நலன்களை உண்டாக்கக்கூடிய முறைகளை வகுத்தலே நல்ல ஆட்சியாளர் செய்ய வேண்டிய கடமை. அதுவே ஆட்சியின் மூலம் மக்கள் பெற வேண்டிய பேறு. ஓநாயை வேட்டைக்காரன் கொன்றுவிடாமல் பாதுகாப்பது அல்ல நீதி, ஓநாய் ஆடுகளைக் கொன்றுவிடாமல் பாதுகாப்பதுதான் நீதி—இது அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் இட ஒதுக்கீடு குறித்து, வகுப்பு வாரிப் பிரதிநிதித்துவம் குறித்து எடுத்துச் சொன்ன பொன்னான கருத்துக்களாகும். அந்தக் கருத்துக்கு, நாட்டில் பல்வேறு எதிர்ப்புகள் ஏற்பட்டாலும்கூட, அதன் காரணமாக ஆட்சிக்கே கூட பல சிரமங்கள் வந்தாலும்கூட, அவைகளைப் பொருட்படுத்தாமல் — நம்முடைய அருமை நண்பர் திரு. அப்துல் லத்தீப் அவர்கள் எடுத்துக் காட்டியதைப் போல—இதன் காரணமாக ஏற்படுகின்ற புகைச்சலால், கசப்பால், காழ்ப்புணர்வினால், இந்த ஆட்சிக்கே கூட கேடு வரும் என்றாலும், சமுதாயத்திற்காக நாம் ஆற்றிய கடமைக்குப் பெறுகிற பரிசு இது என்றுதான் இந்த ஆட்சியில் உள்ள நாங்கள் கருதுவோமேயல்லாமல் ஆகா இதனால் ஆட்சி பறி போய் விட்டதே; இந்த மக்களுக்கு இந்தப் பணியைச் செய்யாமல் இருந்திருந்தால் ஆட்சியில் இருந்திருக்கலாமே என்று எண்ணக் கூடியவர்கள் அல்ல நாங்கள் என்பதை (மேசையைத் தட்டும் ஒலி) இங்கே இருக்கிற தந்தை பெரியார், பேரறிஞர் அண்ணா, பெருந்தலைவர் காமராஜர், காயிதே மில்லத், பசும்பொன்

126 மர்னியக் கோரிக்கைகள், 1989-90—விவாதமும்,
வாக்கெடுப்பும்—தொடர்ச்சி.

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி] [1989 ஏப்ரல் 22]

தேவர் போன்றவர்களின் திருவுருவப்படங்களுக்கு முன்னால் நின்று சொல்வதைப் பெருமையாகக் கருதுகிறேன்.

அதனால்தான், கடந்த காலத்திலே தமிழ்நாட்டில் ஏற்கெனவே இருந்த இடஒதுக்கீட்டின் வாயிலாகக் கூட அதிகப் பயன்களைப் பெறமுடியாமல் கவலைப்பட்டுக் கொண்டிருந்த மக்கள் சற்று கொதிப்பேறிய நிலையில் சில கிளர்ச்சிகளிலே ஈடுபட்டு—அதன் காரணமாகத் தெரிந்தோ, தெரியாமலோ—அறிந்தோ, அறியாமலோ எப்படியோ நடந்துவிட்ட வன்முறைச் சம்பவங்களும் அந்தச் சம்பவங்களையொட்டி, அவர்கள் மீது போடப்பட்ட வழக்குகளும் கூட சில, குறிப்பிட்ட சம்பவங்களைத் தவிர மற்ற வழக்குகள் அனைத்தும், வாபஸ் பெறப்படும் என்று அரசின் சார்பில் அறிவிக்கப்பட்டிருக்கிறதே' அதுகூட சமுதாய நலக் கண்ணோட்டத்தோடுதானே தவிர வேறல்ல. அரசியலில் பழிவாங்க வேண்டுமென்ற உணர்வு இருந்திருக்குமானால் அந்த வழக்குகளைத் திரும்பப் பெற வேண்டுமென்றோ அல்லது கைது செய்யப்பட்டவர்களை யெல்லாம் விடுவிக்க வேண்டுமென்றோ இந்த அரசு ஆணை பிறப்பித்திருக்காது என்பதையும் இந்த அவையில் உள்ளவர்கள் மிக நன்றாக அறிவீர்கள்.

நான் முதலில் குறிப்பிட்டதைப்போல், கழக ஆட்சி பொறுப்பேற்று 100 நாட்கள்கூட நிறைவுறாத இந்த நிலையில் பிற்படுத்தப்பட்ட மக்களுக்கு இட ஒதுக்கீடு 30 சதவீதம் என்றும், மிகவும் பிற்படுத்தப்பட்டோர், சீர் மர பினருக்கு 20 சதவீதம் என்றும் கொடுக்கப்பட அறிவிக்கப்பட்டது. மிகவும் பிற்பட்டோர் நலத்துறை ஒன்று புதிதாக ஏற்படுத்தப்படும் என்றும் சொன்னேன். அதன்படி மிகவும் பிற்படுத்தப்பட்டோர், சீர்மரபினர் வகுப்பு மாணவர்களுக்கு, கல்லூரி அளவில் இளங்கலைப் பட்டப் படிப்பு இலவசமாகக் கப்படும் என்றும் குறிப்பிட்டேன்.

பிற்பட்ட வகுப்பைச் சார்ந்த உயர்நிலைப் பள்ளி மாணவர்களுக்கு மேலும் 25 மாணவர் இல்லங்கள் திறக்கப்படும் என்றும் குறிப்பில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. திரு. உகம்சந்த் அவர்கள் பேசும்போது கூட, அவ்வாறு திறக்கப்படுமா என்று கேட்டார்கள். மேலும் திறக்கப்படும் என்று இங்கே கொள்கை விளக்கக் குறிப்பிலேயே சொல்லப்பட்டுள்ளது.

பிற்பட்ட மாணவர்கள் கல்விச் சலுகை பெறுவதற்கு, பெற்றோர்களின் ஆண்டு வருமான வரம்பு ரூ. 5,000 என்பது ரூ. 12,000 ஆக உயர்த்தப்பட்டிருக்கிறது. இதுவும் இங்கே அறிவிக்கப்பட்டுள்ளது. உங்களுக்கு ஒரு புள்ளிவிவரம் சொல்ல வேண்டுமானால், 1971-72ஆம் ஆண்டில் இந்தத் துறைக் காகச் செலவழிக்கப்பட்ட தொகை ரூ. 4.44 கோடியாகும்.

1989 ஏப்ரல் 22]

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

1969ஆம் ஆண்டில் நான் முதல்வர் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொண்டு, இதுபோன்ற ஒரு துறை அமைப்பதற்கு முன்பு சில லட்சம் ரூபாய்கள்தான் இதற்காக ஒதுக்கப்பட்டிருந்தது. அதுவும் அரிசன நலத்துறையோடு ஒதுக்கப்பட்டிருந்தது, எனவே இந்தத் துறை சரியாகக் கவனிக்கப்படாமல் இருந்தது. எனவே ஒரு கோடி ரூபாயில் தொடங்கி 1971-72ல் ரூ. 4.44 கோடியாக மாறி, பிறகு ரூ. 5 கோடி, ரூ. 6 கோடி, ரூ. 15 கோடி, ரூ. 16 கோடி, ரூ. 19 கோடி என்கிற அளவுக்கு இன்றைக்கு ஆகியிருக்கிறது. பலருக்கு ஒரு சந்தேகம். இந்தக் கொள்கை விளக்கக் குறிப்பில் 19 கோடி ரூபாய் என்று குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறதே இதிலே சீர் மரபினருக்கும் மிகவும் பிற்படுத்தப்பட்ட மக்களுக்கும் சேர்த்துத்தானே இந்த ரூ. 19 கோடி என்ற கேள்வி எழுப்பினால் நியாயம் உண்டு. அதனால்தான் கொள்கை விளக்கக் குறிப்பிலே—10-ம் பக்கத்தின் அடிப்பகுதியில் “மேற்குறிப்பிட்ட கட்டணங்கள் திருத்தப்பட்டு, சீர் மரபினருக்கு வழங்கப்படும். அதே அளவில் மிகவும் பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பினருக்கும் வழங்கப்படும்” என்ற ஒரு பகுதி புதிதாக இணைக்கப்பட்டிருப்பதோடு, 2-ம் பக்கத்திலே “பிற்படுத்தப்பட்டோர் மற்றும் சீர்மரபினர் நலனுக்காக, தேவையின் அடிப்படையில் கூடுதல் நிதியினை 1989-90ஆம் ஆண்டுக்கான துணை மதிப்பீடுகள் அல்லது திருத்திய மதிப்பீடுகளில் சேர்த்துக் கொள்ளப்படும்” என்றும் கூறியிருக்கிறோம். எனவே ரூ. 19 கோடியோடு நிற்கப் போவதில்லை. இன்னும் அதிகமாக, மிகவும் பிற்படுத்தப்பட்ட மக்களுக்கும், சீர் மரபினருக்கும் செலவழிக்கப்படும் அந்த திருத்தச் செலவினங்கள், மதிப்பீடுகள் வாயிலாகவும், துணை மதிப்பீடுகள் வாயிலாகவும் அவையினுடைய ஒப்புதலுக்கு வைக்கப்பட இருக்கிறது என்பதையும் நான் மகிழ்ச்சியோடு தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். எனவே இவர்களுக்காக, தனியாக தொகை ஒதுக்கப்படாததற்குக் காரணம், நாம் இந்த அறிவிப்புகளைச் செய்வதற்கும், நம்முடைய நிதிநிலை அறிக்கையினுடைய கூட்டத் தொடர் தொடங்குவதற்கும், இடைக்காலம் மிகக் குறைவாக இருந்த காரணத்தால் இவைகளைப் பற்றி எல்லாம் சிந்தித்து, ஒரு முடிவு எடுத்து, எவ்வளவு நிதி என்று ஒதுக்கப்படுவதற்கு வழி இல்லாமல் போயிற்று. இருந்தாலும் கூட நிச்சயமாக அதற்கென்று கணிசமான தொகை ஒதுக்கப்பட்டு காரியங்கள் நடைபெறும் என்பதை நான் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

(பிற்பகல் 1-50).

ஒருசில அறிவிப்புகளை நான் இங்கே கூற விரும்புகின்றேன். ஏற்கெனவே இருந்த நிலையிலிருந்து மாறுதல்கள். மாணவர்களுக்கு ஏற்கெனவே சில பரிசுகள் இருந்தது. கல்வித்

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி] [1989 ஏப்ரல் 22]

துறையில் ஒதுக்கீடு செய்தால் மாத்திரம் போதாது. அவர்கள் முன்னேற வேண்டும், ஊக்கப்படுத்தப்பட வேண்டும் என்பதற்காக வரவு-செலவுத் திட்டத்தில் பல அறிவிப்புகள் இந்தப் பிரிவு மக்களுக்காக செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. அதிலும் சிறப்பாக பிற்படுத்தப்பட்ட மிகப்பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பினர் மற்றும் சீர்மரபினர் மாணவர்களுக்கும் மேல் நிலைப்பள்ளிப் பொதுத் தேர்வில் முதல் பரிசு பெறும் மாணவர் ஒருவருக்கும், மாணவி ஒருவருக்கும் இதுவரை ஆயிரம் ரூபாய் பரிசாக வழங்கப்பட்டது. இனிமேல் பிற்படுத்தப்பட்டவர்களுக்கு 3 ஆயிரம் ரூபாய், மிகவும் பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பைச் சேர்ந்த மாணவ மாணவியருக்கு 5 ஆயிரம் ரூபாய் பரிசு என்பதையும் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். (மேஜையைத் தட்டும் ஒலி).

அதைப்போலவே 10-ம் வகுப்புப் பொதுத் தேர்வில் முதல் பரிசு பெறும் மாணவர் ஒருவருக்கும், மாணவி ஒருவருக்கும் இதுவரை 500 ரூபாய் வழங்கப்பட்டது. இனிமேல், பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பைச் சேர்ந்தவருக்கு 1,500 ரூபாய்; மிகவும் பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பைச் சேர்ந்தவருக்கு 3 ஆயிரம் ரூபாய் என்ற அளவுக்கு உயர்த்தி வழங்கப்படும். இது மாநில அளவில் வழங்கப்படும் பரிசு ஆகும்.

அதைப் போலவே டிஸ்ட்ரிக்ட் லெவல், மாவட்ட அளவில் மேல்நிலைப் பள்ளிப் பொதுத் தேர்வில் முதல் பரிசு பெறும் மாணவர் ஒருவருக்கும், மாணவி ஒருவருக்கும் இதுவரை 500 ரூபாய் வழங்கப்பட்டதற்கு மாறாக இனி பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பைச் சேர்ந்தவருக்கு 1,500 ரூபாய்; மிகவும் பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பைச் சேர்ந்தவருக்கு 3,000 ரூபாய் என்ற அளவுக்கு உயர்த்தி வழங்கப்படும்.

மாவட்ட அளவில் 10-ம் வகுப்புப் பொதுத் தேர்வு எழுதி முதல் பரிசு பெறும் மாணவர் ஒருவருக்கும், மாணவி ஒருவருக்கும் இதுவரை 150 ரூபாய் வழங்கப்பட்டதற்கு மாறாக, இனிமேல் பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பைச் சேர்ந்தவருக்கு 500 ரூபாயும், மிகப் பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பைச் சேர்ந்தவருக்கு 1,000 ரூபாயும் வழங்கப்படும்.

அதைப்போலவே இரண்டாம் பரிசு பெறும் மாணவர் ஒருவருக்கும், மாணவி ஒருவருக்கும் இதுவரை 100 ரூபாய் வழங்கப்பட்டதற்கு மாறாக இனிமேல் பிற்படுத்தப்பட்டோருக்கு 250 ரூபாயும், மிகப் பிற்படுத்தப்பட்டோருக்கு 500 ரூபாயும் வழங்கப்படும்.

மூன்றாம் பரிசு பெறும் மாணவர் ஒருவருக்கும், மாணவி ஒருவருக்கும் 50 ரூபாய் இதுவரை வழங்கப்பட்டது. இனிமேல்

1989 ஏப்ரல் 22] [டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

இந்தத் தொகை பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பைச் சேர்ந்தவருக்கு 150 ரூபாய், மிகப் பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பைச் சேர்ந்தவருக்கு 300 ரூபாய் என்ற அளவில் உயர்த்தி வழங்கப்படும்.

அதைப்போலவே 8-ம் வகுப்பில் முதல் பரிசு பெறும் மாணவர் ஒருவருக்கும், மாணவி ஒருவருக்கும் இதுவரை 100 ரூபாய் வழங்கப்பட்டதற்கு மாறாக, பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பைச் சேர்ந்தவருக்கு 250 ரூபாயும், மிகவும் பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பைச் சேர்ந்தவருக்கு 500 ரூபாயும் வழங்கப்படும்.

எட்டாம் வகுப்பில் இரண்டாம் பரிசு பெறுபவ் மாணவர் ஒருவருக்கும், மாணவி ஒருவருக்கும் இதுவரை 50 ரூபாய் வழங்கப்பட்டதற்கு மாறாக இனி பிற்பட்ட வகுப்பைச் சேர்ந்தவருக்கு 150 ரூபாயும், மிகவும் பிற்பட்ட வகுப்பைச் சேர்ந்தவருக்கு 300 ரூபாயும் வழங்கப்படும்.

ஒவ்வொரு மாவட்டத்திலும் மேல்நிலைப்பள்ளித் தேர்வில் அதிக மதிப்பெண்கள், அதற்கடுத்த அதிக மதிப்பெண்கள் பெற்று தொழில் கல்வி பயிலும் பிற்படுத்தப்பட்ட, மிகப் பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பினர் மற்றும் சீர்மரபினர் வகுப்பைச் சேர்ந்த 4 மாணவர்களுக்கு இரண்டு ஆண்கள் இரண்டு பெண்கள் ஆண்டு ஒன்றுக்கு ஆயிரம் ரூபாய் வீதம் படிப்பு முடியும் வரை அண்ணா நினைவுப் பரிசு இப்போது வழங்கப்படுகிறது; இந்தத் தொகை இந்த ஆண்டு முதல் 2,000 ரூபாயாக உயர்த்தப்படும்.

இதேபோல, பத்தாம் வகுப்புப் பொதுத் தேர்வில் அதிக மதிப்பெண்கள், அதற்கு அடுத்த அதிக மதிப்பெண்கள் பெற்ற பிற்படுத்தப்பட்ட, மிகப் பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பு மற்றும் சீர்மரபினர் பல்தொழில் நுட்பக் கல்வி பயிலும் நான்கு மாணவர்களுக்கு—இரண்டு ஆண்கள், இரண்டு பெண்கள்—ஆண்டு ஒன்றுக்கு ஆயிரம் ரூபாய் மூன்றாண்டுகளுக்குப் பெரியார் நினைவுப் பரிசு வழங்கப்பட்டது. இந்தத் தொகை இந்த ஆண்டு முதல் இரண்டாயிரம் ரூபாயாக உயர்த்தப்படும். இந்தப் பரிசு பெறுபவர்களுடைய பெற்றோர்களுடைய ஆண்டு வருமானம் 12,000 ரூபாய்க்கு மேல் இருக்கக்கூடாது என்று இது வரையில் இருந்து வந்த உச்ச வரம்பு இந்த ஆண்டு முதல் நீக்கப்படுகிறது என்பதையும் நான் மகிழ்ச்சியோடு தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். (மேசையைத் தட்டும் ஒலி.)

நம்முடைய முஸ்லீம்லீக் கட்சியினுடைய தலைவர் திரு. அப்துல் லத்தீப் அவர்கள் இட ஒதுக்கீடு பற்றி இந்த அரசு விடுத்துள்ள அறிவிப்பை ஏற்றுக்கொண்டு, அதோடு தானும் ஒரு பிற்படுத்தப்பட்ட சமுதாயத்தைச் சேர்ந்தவன்தான் என்று அடிக்கடி சொல்லி, தனக்குள்ள உரிமைகளையெல்லாம் இங்கே கோரி,

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி] [1989 ஏப்ரல் 22]

சில முறையீடுகளையும் இங்கே வைத்திருக்கின்றார். நான் அவருக்கு நினைவுபடுத்த வேண்டிய அவசியமில்லை. இதே மாமன்றத்தில் கடந்த முறை நான் இந்தப் பொறுப்பிலேயிருந்த பொழுதுதான். உருது பேசுகின்ற முஸ்லீம் மக்களைப் பின்தங்கியோர் பட்டியலிலே சேர்க்க வேண்டுமென்ற பிரச்சினை இருந்தது. திரு.லத்தீப் அவர்கள்தான் அதற்காகக் கடுமையாக வாதாடினார்கள். அப்பொழுதும் தோழமைக் கட்சிதான். இருந்தாலும் கடுமையாக வாதாடினார்கள். அப்படி வாதாடிய பொழுது, அன்றைக்கிருந்த பிற்படுத்தப்பட்ட நலத் துறை அமைச்சரவர்கள், “என்னதான் நீங்கள் சொன்னாலும் சட்டத்திலே இடமில்லை, உங்களை—உருது பேசுகின்ற மக்களை—முஸ்லீம் மக்களைப் பின் தங்கியோர் பட்டியலிலே சேர்க்க” என்று திரும்பத் திரும்பச் சொன்னார்கள்; திரு.லத்தீப் அவர்களும் திரும்பத்திரும்பக் கேட்டார்கள். இருவரிடத்திலும் வாதம் முடிவடையவில்லை. சபாநாயகர் அவர்களே, திரு. லத்தீப் அவர்கள் திரும்பத் திரும்பப் பேசுவது இப்போதுதான் முதல் முறை என்று நீங்கள் கருதிக் கொள்ளக் கூடாது. அப்பொழுதே அப்படித்தான் பேசுவார். அப்படித் திரும்பத் திரும்ப இருவரும் மாறி மாறிப் பேசிக்கொள்கிறபொழுது அமைச்சரவர்கள்—பிற்படுத்தப்பட்ட நலத்துறை அமைச்சரவர்கள், சட்டத்திலே இடம் நிச்சயமாக இல்லை என்று உறுதியாகத் தெரிவித்தவுடன், திரு.லத்தீப் அவர்களும், முஸ்லீம் லீக் நண்பர்களும் மிகுந்த வேதனைப்பட்டார்கள். அவர்களுடைய முகக் குறிப்பை உணர்ந்துகொண்ட நான், உடனே எழுந்து, சட்டத்திலே இடமில்லையென்றாலும், என்னுடைய இதயத்திலே இடமிருக்கிறது என்று கூறி, உருது பேசுகின்ற முஸ்லீம் மக்களையும், பின்தங்கிய சமுதாயத்திலே சேர்க்கின்ற ஆணை பிறப்பிக்கப்பட்டதை நான் இங்கே நினைவூட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

அவர்கள் அதன் மீதும் இன்று, இன்னும் பல நன்மைகளைச் சிறுபான்மை மக்கள் பெற வேண்டுமென்பதற்காக, சிறுபான்மை கமிஷன் ஒன்றை அமைக்க வேண்டுமென்று கேட்டார்கள். எல்லோரும் இங்கே சுட்டிக் காட்டியதைப் போல, 62 ஆண்டுகளுக்கு மேற்பட்ட சரித்திரத்தை உள்ளடக்கிய இந்த வகுப்பு வாரிப் பிரதிநிதித்துவத்திற்கு அதனுடைய வரலாற்றில் முதன் முதலாக அந்த மக்களுடைய பிரச்சினைகளை ஆராய்ந்து என்னென்ன செய்யலாம் என்று அறிந்து அறிக்கை தருகின்ற ஒரு குழு—ஒரு கமிஷன்—திராவிட முன்னேற்றக் கழக ஆட்சியிலேதான் அமைக்கப்பட்டது, சட்டநாதன் அவர்களுடைய தலைமையிலே. அதற்குப்பிறகு அருமை நண்பர் திரு.எம்.ஜி.ஆர். அவர்களுடைய ஆட்சியிலே அம்பாசங்கர் கமிஷன் அமைக்கப் பட்டது.

1989 ஏப்ரல் 22] [டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

இந்த இரண்டு கமிஷன்கள் தந்த அறிக்கைகளில், சட்டநாதன் தந்த அறிக்கையிலே பலவற்றை முன்பு கழக அரசு நிறைவேற்றியது. ஆனால் அம்பாசங்கர் கமிஷனுடைய அறிக்கை பல்வேறு பிரச்சினைகளுக்கு ஆளான காரணத்தால் அதை நடைமுறைப்படுத்துவதிலே பல சங்கடங்கள் இருப்பதாகக் கடந்த காலத்திலே அந்த அரசு தெரிவித்தது. அந்த அறிக்கை கூட இன்னும் வெளியிடப்படவில்லை என்பது உங்களுக்குத்தெரியும். அந்த அறிக்கைக்குப் பிறகு, தமிழகத்திலே எழுந்த பிற்படுத்தப்பட்ட மக்கள் இவ்வளவு இட ஒதுக்கீட்டுக்குப் பிறகும், பிற்படுத்தப்பட்ட மக்களிலேயே ஒரு சாரார், மிகவும் பிற்படுத்தப்பட்ட மக்களாக இருக்கிற நிலையை உணரத் தலைப்பட்டார்கள்.

நான்கூட, நகர்ப் பகுதிகளிலே பார்க்காமல், தென்னார்க்காடு மாவட்டத்திலும், வடார்க்காடு மாவட்டத்திலும் அல்லது சேலம் மாவட்டத்திலும் அல்லது வேறு சில மாவட்டங்களிலேயும் கொஞ்சம் உட்பகுதிகளுக்குச் சென்று பார்த்தால், பிற்படுத்தப்பட்ட மக்கள் கூட்டங்களிலே கலந்துகொள்ளும் பொழுது அவர்கள் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களா அல்லது பிற்படுத்தப்பட்ட மக்களா என்ற வேறுபாடு தெரியாத அளவிற்குத் தான் அவர்களுடைய வாழ்க்கை நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கிறது. அதுதான் அவர்களுடைய இன்றைய வாழ்வு.

அந்த நிலைபின் காரணமாகத்தான், ஆதிதிராவிட மக்களுக்கு என்னென்ன சலுகைகள் கிடைக்கிறதோ, அந்தச் சலுகைகளில் ஒரு முக்கால் பகுதியாவது தங்களுக்குக் கிடைத்தாக வேண்டும், இட ஒதுக்கீடு செய்யப்படும் கூட தங்களிலே ஒரு பெரும் பகுதியினர் ஏமாற்றத்திற்கு ஆளாகியிருக்கிறோம் என்ற மனக் கொதிப்பை அவர்கள் வெளியிட்டார்கள்.

(பிற்பகல் 2-00)

அந்த மனக்கொதிப்பை நான் குறைத்து மதிப்பிடமாட்டேன். அது இயல்பானது. எனவே தான் கடந்த காலத்தில் இருந்த அரசுகள் உடனடியாகச் செய்ய முன்வராத அந்தக் காரியத்தை கழக அரசு பொறுப்பேற்றவுடன், வேறு வேலை எதுவும் பார்க்காமல் அது குறித்து ஆலோசனை நடத்தி இந்த அறிவிப்பை வெளியிட்டு இருக்கிறோம். இதிலே கூட நம்முடைய மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. பூவராகன் அவர்கள் பேசும்போது சொன்னார்கள். சில பேர் டெல்லிக்குச் சென்று, எங்கெங்கேயோ சென்று மாங்கனியைத் தேடினார்கள். உங்கள் கூட இருப்பவர்கள் மாங்கனியைப் பெற்று விட்டார்கள் என்று சொன்னார்கள். அதாவது வன்னியர் பிரச்சினை குறித்து தான் சொன்னார்கள்... கூட இருப்பவர்களில் அவரும் ஒருவர் என்றுதான் கருதிக் கொண்டிருக்கிறேன் நான். . . அந்த மாங்கனியைப் பெற்று விட்டார்கள் என்று சொன்னார்கள். சொல்லி

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி] [1989 ஏப்ரல் 22]

விட்டுச் சொன்னார்கள், இருந்தாலும் 20 என்பதை 30 ஆக்கி, 30 என்பதை 20 ஆக்குங்கள் என்று மாங்கனி கையில் கிடைத்து இருக்கிறது. அதைத் தின்று பார்த்து, சுவைத்துப் பார்த்து, சுவைக்கிறதா, புளிக்கிறதா என்று தெரிந்த பிறகு அல்லவா தேவையானால் மாங்கனியை மாற்றி விட்டு வேறு மாங்கனியைத்தேடவேண்டும். இதுதான் நான் மாண்புமிகு திரு. பூவராகன் அவர்களுக்கு அளிக்கிற விளக்கம் ஆகும்.

இந்த மாங்கனியைப் பற்றி இன்றைக்குக் குறை கூறப்படுகிறது. நான் இல்லையென்று சொல்லவில்லை. நம்முடைய நண்பர் திரு. உகம்சந்த் அவர்கள்கூட இன்றைக்குச் சொன்னார்கள், மறுபடியும் ஒரு சர்வே எடுத்து, மக்கள் கணக்கெடுப்பு எடுத்து, அதற்குப் பிறகு இந்த விகிதாச்சார முறையை அறிமுகப்படுத்தலாம் என்று சொன்னார்கள். அது அவருடைய கருத்து மாத்திரம் அல்ல. காங்கிரஸ் கட்சிக்குப் புதிய தலைவராக வந்திருக்கிற திரு. இராமபுர்த்தி அவர்கள்கூட இதே கருத்தைச் சொன்னதாகப் பத்திரிக்கையில் பார்த்தேன். "..... The Reservation policy of the Tamil Nadu Government was bound to create confusion.....", யாருக்கு 'confusion' என்று தெரியவில்லை. ".... He said, 'demanding that the Scheme of Enumeration commenced under President's Rule be resumed for arriving at a comprehensive decision'". காங்கிரஸ் கட்சியினுடைய புதிய தலைவர் கூட சொல்லியிருக்கிறார். இதனால் பெரிய குழப்பமே ஏற்பட்டிருக்கிறது என்று சொல்லியிருக்கிறார். குழப்பம் எப்படி ஏற்பட்டிருக்கிறது. யாரால் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்றெல்லாம் எல்லோருக்கும் தெரியும். மேலும் குழப்பம் இந்தப் பிரச்சினையால் ஏற்படவில்லையென்பது அனைவருக்கும் தெரியும். அதேகருத்தை திரு. உகம்சந்த் அவர்களும் சொன்னார்கள். மறுபடியும் சர்வே எடுக்க வேண்டும் என்றார்கள். எனக்கு ஒன்றும் பெரிய காரியமல்ல அது. இன்றைக்கு அறிவித்து விடலாம். ஆனால் அந்தச் சமுதாயத்து மக்கள், பிற்படுத்தப்பட்ட மக்கள், வன்னியர் உள்ளிட்ட மிகவும் பிற்படுத்தப்பட்ட மக்களில் பெரும்பாலானோர் அதை ஏற்றுக் கொள்வார்களா என்றால் ஏற்றுக் கொள்ள மாட்டார்கள். கிளர்ச்சி நடத்தினால் நடத்திவிட்டுப் போங்களேன் எனக்கு என்ன? 'ஸ்டேட்ஸ்கோ மெயின்டெய்ன்' ஆகும். சொல்லிவிட்டுப் போகலாம். மறுபடியும் மக்கள் கணக்கெடுப்பு நடத்திட ஒரு கமிட்டி போட்டு விட்டுப் போகலாம். அப்படி ஒரு மக்கள் கணக்கெடுப்பு நடத்துவதற்கு ஒரு கமிட்டியை நான் போட்டு விட்டால் இன்னும் இரண்டு ஆண்டுக் காலம், மூன்றாண்டுக் காலம் அதனுடைய பணி நடைபெற்று, அதற்குப் பிறகு அந்தக் கணக்கெடுப்பு கையில் கொடுக்கப்பட்டு, அதிலே அது சரி, இது சரியல்ல என்று ஒவ்வொரு வகுப்பாரும், ஒவ்வொரு ஜாதிக்காரர்களும் போரிட்டு, குரல் எழுப்பிக் காரியம் நடக்காமல் இருப்பதற்கு வேண்டுமேயானால்

1989 ஏப்ரல் 22] [டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

இந்தக் கமிட்டியைப் போடலாம். கல்கி அழகாகச் சொல்வார். ஒரு காரியத்தைப் பற்றிப் பிரச்சினை எழுமானால் ஒரு கமிட்டியைப் போட்டு விடு. இல்லாவிட்டால் அதன் தலையில் ஒரு கல்லைப் போட்டு விடு என்று! அதைப்போல வேண்டுமானால் கமிட்டியைப் போடலாம். சில உருப்படியான காரியங்களுக்குத்தான் கமிட்டி போட வேண்டும். நம்மால் முடியாது, இதிலே பிரச்சினை வந்துவிட்டது, சிக்கல் வந்து விட்டது என்று தப்பித்துக்கொள்ள வேண்டுமென்றால் மீண்டும் கமிட்டிபோட்டு கணக்கு எடுங்கள் என்று சொல்லலாம். அருமை நண்பர் திரு. எம்.ஜி.ஆர். அவர்கள் எல்லா ஜாதிக்காரர்களையும் அழைத்துப் பேசினார் என்றுகூடக் குறிப்பிட்டார்கள். அப்படிப் பேசியதைப் பார்த்தபோது அவர்கள் கண்ட உண்மை என்ன? ஒவ்வொரு வரும் சொன்ன அவரவர்களுடைய வகுப்பின் கணக்குப்படி தமிழ்நாட்டில் ஐந்து கோடி மக்கள் அல்ல, 20 கோடி மக்கள் இருப்பதாகக் கணக்கு வந்தது. அதற்குப் பிறகு என்ன செய்ய முடியும்? அதைப் போல அடுத்து கவர்னர் மேதகு அலெக்சாண்டர் அவர்களும் ஒரு One Man Commission என்று நியமித்து இந்தக் கணக்கெடுப்பைச் செய்ய வேண்டுமென்று சொன்னார்கள். அதை அந்தச் சமுதாயத்தைச் சார்ந்த பிரதிநிதிகளே கூட ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. இந்த one man commission வேண்டாம், மறுபடியும் கணக்கு எடுக்கிற வேலை வேண்டாம் என்று நண்பர் திரு. இராமதாஸ்கூட வெளிப்படையாக அறிக்கைவிட்டார். உங்களுக்கு எல்லாம் தெரியும். அவர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள், என்னிடத்தில் வந்துபேசியதைக் கூடக் குறிப்பிட்டு இருக்கிறார்கள். ஆகவே நான் சொல்கிறேன். என்னுடன் பேசும்போது கூட Compartmental Reservation தேவையென்று வலியுறுத்தினார்கள். அதைத்தான் திரு. உகம்சந்த் அவர்கள்கூட வலியுறுத்தினார்கள். கர்நாடகாவில் இருப்பதை போல என்று. நான் கூடத் தொடக்கத்தில், கடந்த ஆண்டில் கர்நாடகம், ஆந்திரா, கேரளா போன்ற இடங்களில் உள்ள இந்த இட ஒதுக்கீடு முறைகளைப் பரிசீலித்துப் பார்த்து விட்டு இந்த அரசு கூட அதன்படி நடவடிக்கை எடுக்கலாம் என்று சொன்னேன். அந்த அரசு செய்ததோ என்னவோ எனக்குத் தெரியாது. நான் அவைகளை எல்லாம் வாங்கிப் படித்துப் பார்த்தேன். கர்நாடகாவில் உள்ள கம்பார்ட்மெண்டல் முறையை தமிழ்நாட்டில் புகுத்தி விட்டால் ஒரு பெரிய கிளர்ச்சியே வரும். ஏனென்றால் அங்கே பெரும் பாலானவை, முக்கால் பகுதி பொருளாதார அடிப்படையில் பொருளாதார உச்சவரம்பை வைத்துத்தான் அங்கே இட ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்டு இருக்கிறது. அதைத் தமிழ்நாடு என்றைக்கும் ஏற்றுக்கொள்ளாது. அதை ஏற்றுக்கொள்ளமாட்டோம் என்பதற்கு உரக்கக் குரல் கொடுத்தவர்கள் நாம் என்பதை யாரும் மறந்துவிடக்கூடாது, எனவேதான் இப்போது சொல்லப்படுகின்ற பிரச்சினையே என்னவென்றால், 107 ஜாதிகளுக்கு 20 சதவீதம் கொடுத்திருக்கிறீர்கள் என்று சொல்கிறார்கள். இதிலே ஜாதி எண்ணிக்கையை மாத்திரம் பார்க்கக்

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி] [1989 ஏப்ரல் 22]

கூடாது. மிகவும் பிற்படுத்தப்பட்டோர் பட்டியலில் உள்ள வகுப்புகள் 39 வகுப்புகள். வன்னியர் உள்ளிட்ட வகுப்புகள் 39 வகுப்புகள், இந்தப் பட்டியல் 31—1—1957 ஆம் தேதியிட்ட அரசு ஆணையில் வெளியிடப்பட்டதாகும் இதே அவையில் பெருந்தலைவர்காமராஜர் முதலமைச்சராக இருந்தபோதுதான்—உள்ள மிகவும் பிற்படுத்தப்பட்டோர் பட்டியல், 39 பெயர்கள் எண்ணிக்கையைக் கொண்ட இந்தப் பட்டியலை உள்ளடக்கி வெளியிடப்பட்டது. இந்த அவையில், அதற்குப் பிறகு 30—7—1985 அன்று மீண்டும் இந்தப் பட்டியல் ஊர்ஜிதப்படுத்தப்பட்டு அன்று இருந்த அரசால் அது அறிக்கையாக வெளியிடப்பட்டது. இதில் வன்னியர் பெருங்குடி மக்கள் மாத்திரம் பெரும்பான்மையோராவர். மிகவும் பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பினரான 39 வகுப்பினரின் மொத்த மக்கள் தொகை 105 லட்சம். இந்த 105 லட்சத்தில் வன்னியர்கள் மாத்திரம் 65 லட்சம் பேர்கள். ஏனைய 38 வகுப்பினர்களும் சேர்ந்த மக்கள் தொகை 40 லட்சம் தான். 39-லே வன்னியர்கள் 65 லட்சம். மீதம் உள்ள 38 வகுப்பும் சேர்ந்து 40 லட்சம்தான். இந்த 38 வகுப்பில் ஒரு சில வகுப்புகளை மாத்திரம் நான் படித்துக்காட்டுகிறேன், அவர்களுடைய ஜனத் தொகை எவ்வளவு என்பதை. நரிக்குறவர் 20,162 பேர்கள்; ஜோகி 19,848, ஜோகி, இந்த ஜாதியையே நாம் கேள்விப்பட்டு இருக்கமாட்டோம். இது எல்லாம் இதிலே இருக்கிற ஜாதிகள். யோகீஸ்வரர் 18,618; தாசரி 15,907, பட்ராஜு 15,700, ஸ்ரீவைஷ்ணவா 15,354, தொண்டமான் 14,036, குன்னுவர் மன்னாடி 11,055, நோக்கர் 7,559, மகேந்திரா 7,418, பேஸ்தா சிவியர் 7,063, மொண்டாடன் செட்டி 6,254, மொண்டு கொல்லா 5,700, புன்னான் வேட்டுவ கவுண்டர் 4,562, டொம்மாரா 4,436, குருகினி செட்டி 4,225, கொரச்சா 3,429, முட்கைம்பட்டி 1,575, ஜாம்புவானோடை 1,399, எரவல்லர் 1,377. இப்படி 20 வகுப்பினர்.

அதுமாத்திரம் அல்ல. 20 ஆயிரத்திற்கும் கீழாக உள்ள சீர் மரபினர் பட்டியலைப்பார்த்தால் வெட்டுக்கவுண்டர் 17,430, ஓட்டர் 16,977, கந்தர்வக்கோட்டை கள்ளர் 14,556, போயாஸ் 12,478, ஆத்தூர் கீழ்நாடுகுறவர் 7,994, உப்புக்குறவர் 7,626, தெலுங்கப்பட்டி செட்டி 5,184, கொட்டப்பால், 4,888, ஜோகிஸ் 4,512, செங்கயம்புடி குறவர் 3,136, சேலம், உப்புக் குறவர் 2,782, சூரமரி ஓட்டர் 2,691, இப்படியே 2 ஆயிரம், ஆயிரம் என்று குறுகி, கலாகுறவர் 887, என்று ஆகி, தோகமலை குறவர் 512 என்று ஆகி குருதாசர் 482 என்று ஆகி, பட்டு துர்காஸ் 441 என்று ஆகி, டோங்கா, 287, டோம்ஸ் 260 என்று ஆகி மொண்டா கொல்லா 64 பேர்கள், சாரங்கா பள்ளி குறவர் 54 பேர்கள், தொப்பை கொறச்சா 51 பேர்கள், வயல்பாடு அல்லது நாவல் பேடா கொறச்சா வெறும் 15 பேர்கள். இப்படி இவ்வளவு ஜாதிகள். 107 ஜாதிகள் என்று சொல்லிவிட்டால் போதாது. மொத்த

1989 ஏப்ரல் 22] [டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

மக்கள் தொகை எவ்வளவு என்று பார்க்க வேண்டும். மொத்த மக்கள் தொகையில், இந்த மிகவும் பிற்படுத்தப்பட்ட மக்கள் தொகையில், வன்னியர் 65 லட்சம் என்பதை நாம் மறந்துவிடக் கூடாது. எனவேதான் வகுப்புகளுடைய எண்ணிக்கை 107 ஆக இருந்தாலும்கூட, பெரும்பாலும் இந்த ஒதுக்கீட்டின் பயனை அனுபவிக்கப்போகின்றவர்கள் 65 லட்சம் பேர்களைக் கொண்ட வன்னியர்களும் மற்றும் ஒரு சில வகுப்பினரும், குறிப்பாக அம்பலகாரர், சலவைத் தொழிலாளர், மருத்துவர், ஓட்டர், வலையர், மீனவர், ஆண்டிப்பண்டாரம், குறும்பர், வேட்டுவக் கவுண்டர், சீர்மரபினரில் பிறமலைக்கள்ளர், மறவர் ஆகியோர்தான் பலன் அடைய இருக்கிறார்கள்.

(பிற்பகல் 2-10)

இது வரையில் பிற்படுத்தப்பட்டோர் பட்டியலிலிருந்து அனைத்து வகுப்பினருடைய மக்கள் தொகை, பிற்படுத்தப் பட்ட மக்கள் மொத்தம், —இதுவரையில் இருந்தது—இந்த அறிவிப்புக்கு முன்பு 339.68 லட்சம் பேர். இந்த 339.68 லட்சம் மக்களுக்கு ஏற்கெனவே ஒதுக்கப்பட்டிருந்தது 50 சதவீதம் தான். இந்த 339.68 லட்சம் பேரில் மிகவும் பிற்படுத்தப்பட்டோர், சீர் மரபினருடைய மக்கள் தொகை 122.19 லட்சம். 339.68 லட்சம் பேருக்கு 50 சதவீதம் என்ற வகையில் 122.19 லட்சம் பேருக்கு எத்தனை சதவீதம் ஒதுக்கியிருக்க வேண்டுமென்றால் 18 சதவீதம் தான் ஒதுக்கியிருக்க வேண்டும். ஆனால் நாம் ஒதுக்கியிருப்பது 20 சதவீதம் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். எனவே மிகப் பிற்படுத்தப்பட்டோரில் வன்னியர் மற்றும் மேலே சொன்ன சில வகுப்பினரைச்சேர்த்து, நான் சொன்ன இந்தக் கணக்கைப் பார்க்கும் போது அவர்களுக்கு நாம் ஒதுக்கியிருப்பது குறைவானது அல்ல. கிட்டத்தட்ட ஒரு கோடியே சொச்சம் பேருக்கு 20 சதவீதம், இரண்டு கோடியே சொச்சம் பேருக்கு 30 சதவீதம். —என்ற கணக்கைப் பார்க்கும்போது இதில் எந்த அநியாயமும் நடந்துவிடவில்லை என்பதை எடுத்துக்காட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

நம்முடைய மாநிலத்திலே உள்ள ஏடுகள் மாத்திரம் அல்லாமல் வெளி மாநிலத்திலே உள்ள ஏடுகள், குறிப்பாக நியு டெல்லியிலிருந்து வெளி வருகின்ற ஹிந்துஸ்தான் டைம்ஸ், தலையங்கத்திலே இப்படி எழுதுகிறது:

New Delhi—Hindustan Times :

“Faced with the Vanniya Community's demand for proportionate reservation in Government jobs and educational institutions, the Tamil Nadu Government has adopted an eminently sensible course by setting apart a twenty per cent quota for the Most Backward out of the fifty

[டாக்டர் மு. கருணாநிதி] [1989 ஏப்ரல் 22]

per cent already available to the Backward Communities. Chief Minister Karunanithi cannot be faulted for rejecting the idea of compartmental reservation which will open the Pandora's box. Karunanithi was not exaggerating when he stated that the Government had done the maximum possible for them. If the Vanniya Sangham leader was not prepared to see it in this light, it is his fault he had pegged his demand unduly high asking for 20 per cent reservation in the State sector. His summary rejection of the Government's pragmatic approach should strengthen Mr. Karunanithi's hands in calling the Vanniya Sangham's bluff." என்று நியூ டெல்லியிலேயிருந்து வெளி வருகின்ற ஹிந்துஸ்தான் டைம்ஸ் பத்திரிகை எழுதியது. பெங்களூரிலிருந்து வெளி வருகிற எக்ஸ்ப்ரஸ் டைம்ஸ் என்ற பத்திரிகை 'A Just Solution' என்ற தலைப்பில் எழுதிய தலையங்கத்தில் The new formula for reservation of Government jobs and seats in educational institutions announced by the D.M.K. Government of Tamil Nadu must be considered reasonable and equitable. Mr. Karunanithi who had promised an amicable solution to the Vanniya issue if his party was voted to power, wisely decided to drop the move for a time consuming census. Instead he has announced his decision. Within hours of making the announcement, he has set up a separate department to promote the social and economic welfare of the most backward communities. Compartmentalised reservation for each most backward community as demanded by the Vanniya Sangam is neither feasible nor desirable. To make separate reservation for each and everyone of the communities is next to impossible. The new Government's formula is practical and appropriate." என்று அந்த ஏடு எழுதியிருக்கிறது.

அதைப்போலவே சட்டநாதன் அவர்களுடைய கருத்தும் ஆதரவான கருத்தாக வெளிப்பட்டது. அம்பாசங்கர் அவர்களுடைய கருத்தும் அப்படியே வெளிப்பட்டது. பெரியவர் மாணிக்கவேலு அவர்களுடைய கருத்தும் அவ்வாறு வெளிப்பட்டது. வன்னிய அடிகளார் கருத்தும் அவ்வாறே வெளிப்பட்டிருக்கிறது. இருப்பினும் நாங்கள் கிளர்ச்சி செய்தே தீருவோம் என்ற வகையிலே சிலர் எண்ணுவார்களே யானால் நான் அவர்களுடைய ஆர்வத்தைப் பாராட்டுகிறேன். ஆனால் ஆர்வம், நம்முடைய நண்பர் திரு. பூவராகன் அவர்களுக்கு இருக்கிற வகை ஒன்று, அவர்களுக்கு இருக்கிற வகை ஒன்று. திரு. பூவராகன் அவர்களோ அல்லது மற்றவர்களோ இங்கே பேசும் போது 20 சதவீதம் போதாது என்று சொல்வதிலே அவர்கள் நியாயங்களை எடுத்து வைப்பார்களேயானால் அதை நாம் பிராக்டிகலாக, இங்கே நம்முடைய நண்பர் திரு. கோவிந்த ராஜன் எடுத்துக் காட்டியதைப் போல பரீட்சார்த்தமாக இந்த ஆண்டிலே நடத்திப்பார்த்து விட்டு, இதிலே குறைகள் இருக்குமானால் அடுத்த ஆண்டிலே அதைத் திருத்திக் கொள்ளக்கூடிய

1989 ஏப்ரல் 22] [டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

ஒரு சூழ்நிலை நமக்கு ஏற்படாமல் போகாது. திருத்தித்தான் தீரவேண்டுமென்றால், இல்லை இல்லை நாங்கள் செய்தது செய்ததுதான், அப்படித்தான் இருக்கவேண்டுமென்று, பிற்படுத்தப் பட்ட மக்களை, மிகவும் பிற்படுத்தப்பட்ட மக்களை, சீர்மரபினரைக் கைவிட்டுவிடக்கூடிய அரசு அல்ல இந்த அரசு என்பதை நான் இங்கே எடுத்துக் காட்டக் கடைமைப்பட்டிருக்கிறேன். (மேசையைத் தட்டும் ஒலி). எனவே கேட்டாரா, அழைத்தாரா அதனால்தான் போராட்டம் நடத்துகிறோம் என்பதற்கெல்லாம் இடம் இல்லாத வகையில் நான் அழைத்துப் பேசி இருக்கிறேன். அவரே ஒரு அறிக்கையிலே தெரிவித்திருக்கிறார். நம்முடைய அமைச்சர் விரபாண்டி ஆறுமுகமும், அவரும் என்னைச் சந்தித்து நீண்ட நேரம் உரையாடி எடுத்த முடிவுகளைப் பற்றியெல்லாம் அவரே சொல்லியிருக்கிறார். அவர் சொன்னதற்கும் நான் வெளியிட்டிருப்பதற்கும் பெரிய வித்தியாசம் ஒன்றும் இல்லை. இருப்பினும் இப்போதும் நான் சொல்லிக்கொள்கிறேன். இந்த அவையின் மூலமாகச் சொல்லிக்கொள்கிறேன். பொறுத்திருங்கள். இந்த முடிவினைச் சோதித்துப் பார்ப்போம். வருகின்ற மாதங்களில் நடைபெறுகின்ற கல்வி, வேலைவாய்ப்பு இந்த வாய்ப்புகளிலே மிகவும் பிற்படுத்தப்பட்ட மக்களும் சீர்மரபினரும் ஏமாற்றப்படுவார்களானால் அதற்கு மேலும் அவர்களை எப்படியும் காப்பாற்றித் தீரவேண்டும். அவர்களை கை தூக்கிவிடவேண்டும் என்ற அந்தக் கருத்தோடுதான் இந்த அரசு நடைபெறும் என்பதை மாத்திரம் நான் தெரிவித்துக் கொண்டு, எனவே, கிளர்ச்சிகளைக் கைவிட்டு, பொறுத்திருந்து பார்த்து அதிலும் நல்ல காரியங்கள் நடைபெறவில்லையென்றால், இந்த மக்கள் வாழ்வதற்கான வழி கிடைக்கவில்லை என்றால், அவர்களுக்கு முன்னேற்றப் பாதை மீண்டும் தடுக்கப் படுகிறது என்றால், மறுபடியும் இந்த அரசு அதைப்பற்றிச் சிந்திக்க மறுக்காது என்பதை எடுத்துச் சொல்லி, எனவே போராட்டங்கள் தேவையில்லை என்பதை இந்த அவையின் சார்பாக நான் ஒரு வேண்டுகோளாக விடுத்து, இந்த மானியக் கோரிக்கை மீது கருத்துக்களை எடுத்துரைத்த எல்லாக் கட்சி உறுப்பினர்களுக்கும் என்னுடைய இதயபூர்வமான நன்றியைத் தெரிவித்து தந்துள்ள வெட்டுப் பிரேரணைகளைத் திரும்பப் பெறுமாறும் கேட்டுக் கொண்டு அமைகிறேன். வணக்கம்.

திருமதி பாப்பா உமாநாத் : தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் குறிப்பிடும்போது என்னுடைய தொகுதியைச் சார்ந்த தேவராயநேரி நரிக்குறவர்களைப்பற்றிச் சொன்னார்கள். அந்த நரிக்குறவர்களை நெரிக்குறவர் என்று பெயர் மாற்றமும் செய்திருக்கிறார். அவர் கட்டிக் கொடுத்த காலனி 14 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு பாழடைந்து போய் இருக்கிறது. ஆகவே அதை மறுபடியும் புதுப்பித்து முதலமைச்சர் அவர்கள் பெயரிலே அதைத் திறப்புவிழா செய்ய வேண்டுமென்று

[திருமதி பாப்பா உமாநாத்] [1989 ஏப்ரல் 22]

என்னிடம் மனுக்கள் கொடுத்திருக்கிறார்கள். நேரம் இல்லாத காரணத்தால் அதைத் தர இயலவில்லை. ஆகவே அதையும் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி : பெயரைத் தவிர மற்றதெல்லாம் யோசிக்கப்படும்.

திரு. எம். இராமச்சந்திரன் : தலைவர் அவர்களே, கழக ஆட்சிக் காலத்திலே கிராமப் பகுதியில் இருக்கின்ற பெருவாரியான மாணவர்களுக்கு, மருத்துவம், என்ஜினியரிங் கல்லூரிகளில் இடம் கிடைத்தது. அதற்குப் பின்னாலே நுழைவுத் தேர்வு வந்த காரணத்தினாலே கிராமப் புறத்திலே உள்ள மாணவர்களுக்கு இந்த மாதிரி இடம் கிடைக்கவில்லை. ஆகவே, இந்த அவையிலே முதல்வர் அவர்கள் நுழைவுத் தேர்வை மாற்றியமைப்பதற்கு வழிவகை செய்வாரா என்று கேட்டுக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி : தலைவர் அவர்களே, மீண்டும் நாங்கள் ஆட்சியிலே இப்பொழுதுதான் நுழைந்து இருக்கின்ற காரணத்தினால் நுழைவுத் தேர்வினுடைய பலா பலன்களைப் பற்றித் தெரியாது. தெரிந்த பிறகு அதைப் பற்றிச் சிந்திப்போம்.

திரு. ஆர். சிங்காரம் : தலைவர் அவர்களே, நம்முடைய தமிழக முதல்வர் டாக்டர் கலைஞர் அவர்கள் பேசுகின்ற போது நரிக்குறவர்களுக்குக் காலனி மீண்டும் கட்டிக் கொடுக்கப்படும் என்று சொன்னார்கள். அதற்கு மகிழ்ச்சி. அதே நேரத்தில் பேராசிரணி நகரத்திலே 40 நரிக்குறவர்களுக்குப் பட்டா வழங்கப்பட்டிருக்கிறது சமீபத்தில். அவர்களுக்குப் புதிய காலனிகள் கட்டிக் கொடுக்க அரசு முயலுமா என்று அறிய விரும்புகிறேன்.

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி : தலைவர் அவர்களே, அந்த விவரங்களை அளித்தால் அதைப்பற்றி யோசிக்கப்படும்.

*திரு. வே. தங்கபாண்டியன் : தலைவர் அவர்களே, தமிழக அரசு புதியதாக உருவாக்கியிருக்கின்ற மிகவும் பின்தங்கியவர்கள், சீர்மரபினர் ஒதுக்கீட்டில் தென் மாவட்டங்களில் மிக அதிகமாக வாழ்கின்ற முக்குலத்தோர் சமுதாயத்தில் பல்வேறு பிரிவுகளை உள்ளடக்கிய அந்தச் சீர் மரபினருக்குக் கிடைக்க வேண்டிய சலுகைகள் முழுவதுமாகக் கிடைக்காத சூழ்நிலையில் இருந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்தச் சலுகைகள் அவர்களுக்கு, குறிப்பாக மறவர்களுக்குக் கிடைக்கவில்லை. இந்த மறு ஆய்வில் அந்தச் சமுதாயத்து மக்கள் குறிப்பாக தென் மாவட்டத்தில் வாழ்கின்ற கள்ளர்கள், அகமுடையர்கள், மறவர்கள் முழுவதையும் ஒரே இனமாகத் தேவர்தீர்த்து இனமாக அறிவித்து அந்த முழுப் பயனும் அந்தப் பகுதி மக்களுக்கு, இன

1989 ஏப்ரல் 22] [திரு. வே. தங்கபாண்டியன்]

மக்களுக்குக் கிடைப்பதற்கான வாய்ப்புகளையும் வழிமுறைகளையும் அதற்காக ஒதுக்கப்பட்டிருக்கின்ற துறைக்கு இந்த அரசு அறிவிக்க வேண்டும் என்று மீண்டும் பணிவோடு கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி : தலைவர் அவர்களே, அந்த இனங்கள் எல்லாம் ஒரே இனம் என்று சொல்ல வேண்டியது அந்த இனத்தின் பொறுப்பே தவிர அரசின் பொறுப்பு அல்ல.

(பிற்பகல் 2-20)

திரு. எம். அப்துல் லத்தீப் : தலைவர் அவர்களே, மண்டல் கமிஷன் பரிந்துரைகளைக் குறித்த மாண்புமிகு முதல் அமைச்சர் அவர்களுடைய கருத்துக்கள் நாடறிந்தவை. இருந்தாலும் அரசு ரீதியாக, இப்போது அவர்கள் பொறுப்பேற்றுக்கொண்ட பிறகு, மண்டல் கமிஷனைக் குறித்து, அந்தப் பரிந்துரைகளை நடைமுறைப்படுத்த வேண்டும் என்பதைக் குறித்து, அரசு எந்த வகையில் சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கிறது? மத்திய அரசாங்கத்திடம் அதைப்பற்றி பேச்சுவார்த்தை நடத்தி முறையாக ஆராய்ந்து அதை நடைமுறைப்படுத்த இந்த அரசு ஆவன செய்யுமா என்று அறிய விரும்புகிறேன்.

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி : 20 சதவிகித ஒதுக்கீடு குறித்து அரசு அறிக்கை வைத்தபோதே, மண்டல் கமிஷனாக்காக, மத்திய அரசிடம் தொடர்ந்து இந்த மாநில அரசு வலியுறுத்தும் என்று குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. மாண்புமிகு திரு. அப்துல் லத்தீப் அவர்கள் எழுப்பிய வினாவினை ஒட்டி, மண்டல் கமிஷனுடைய பரிந்துரையை நிறைவேற்ற வேண்டும் என்று இந்த அவையின் மூலமாகவே மத்திய அரசிற்கு விரைவில் ஒரு தீர்மானம் நிறைவேற்றி அனுப்பி வைக்கப்படும். (மேசையைத் தட்டும் ஒலி).

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : விவாதம் முடிவுற்றது; இப்போது வாக்கெடுப்பு.

கோரிக்கை எண். 32.

திரு. கோ. வீரையன் அவர்களுடைய வெட்டுத் தீர்மானம் பேரவையின் அனுமதியுடன் திரும்பப் பெற்றுக்கொள்ளப்பெற்றது.

[1982 ஏப்ரல் 22]

திரு. பொன். விஜயராகவன் அவர்கள் இருப்பிடத்தில் இல்லாததால், அவருடைய வெட்டுத் தீர்மானம் பேரவையின் அனுமதியுடன் திரும்பப் பெற்றதாக கொள்ளப் பெற்றதாகக் கருதப் பெற்றது.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : பேரவை முன்னுள்ள கேள்வி :

“மானியக் கோரிக்கை எண். 32—பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பினர் முதலியோர் நலன்—என்ற தலைப்பின்கீழ், ரூ. 19,30,78,000-க்கு மேற்படாத தொகை அரசுக்கு வழங்கப் பெற வேண்டும்.”

மானியக் கோரிக்கை பேரவையின் முடிவிற்கு விடப் பெற்று, நிறைவேற்றப்பெற்று, கோரிய தொகை அரசுக்கு வழங்கப் பெற்றது.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : பேரவையின் இன்றைய அலுவல்கள் இத்துடன் முடிவுற்று, நாளை மறுதினம் 24-4-1989 காலை 9-00 மணிக்குப் பேரவை மீண்டும் கூடும்.

பின்னர், பேரவை பிற்பகல் 2-22 மணிக்கு ஒத்திவைக்கப் பெற்றது.

6. பேரவைமுன் வைக்கப்பெற்ற ஏடுகள் :

அ. சட்டப்படிக்கான விதிகளும், ஆணைகளும்.

84. 1986-87 ஆம் ஆண்டிற்கான ஜீவா போக்குவரத்துக் கழகத்தின் நான்காவது ஆண்டறிக்கை (1956-ஆம் ஆண்டு நிறுவனங்கள் சட்டத்தின் (மத்தியச் சட்டம் 1/1956) 619-ஏ பிரிவின்கீழ் பேரவை முன் வைக்கப்பெற்றது). (தமிழ், ஆங்கிலம்).

85. 1986-87 ஆம் ஆண்டிற்கான மருது பாண்டியர் போக்குவரத்துக் கழகத்தின் ஐந்தாவது ஆண்டறிக்கை (1956ஆம் ஆண்டு நிறுவனங்கள் சட்டத்தின் (மத்தியச் சட்டம் 1/1956) 619-ஏ பிரிவின்கீழ் பேரவை முன் வைக்கப் பெற்றது). (தமிழ், ஆங்கிலம்).

86. 1987-88 ஆம் ஆண்டிற்கான தமிழ்நாடு சரிகை நிறுவனத்தின் பதினாறாவது ஆண்டறிக்கை (1956-ஆம் ஆண்டு நிறுவனங்கள் சட்டத்தின் (மத்தியச் சட்டம் 1/1956) 619-ஏ பிரிவின்கீழ் பேரவை முன் வைக்கப் பெற்றது). (தமிழ், ஆங்கிலம்).